#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Sonny & Elysion

webcanavari.net

BİRİNCİ BÖLÜM

Gül Limanı çiçekler içindeydi. Araziyi mor orman gülleri ve açelyalar bezemişti. Verandada durup kalın beyaz çite yaslandım ve pansiyonumun arazisine baktım. Tahta tabelaya güzel bir yazıyla *Gül Limanı Oteli* yazılmıştı ve ön bahçede benim ismimle beraber belirgin bir şekilde sergileniyordu.

Hiçbir zaman bir pansiyon sahibi olmayı veya bir pansiyon işletmeyi planlamamıştım. Ama zaten otuzlarımda dul kalmayı da beklemiyordum. Hayat denen bu yolda öğrendiğim bir şey varsa o da bu yolun beklenmedik dönemeçler yaptığı ve bizi bir zamanlar çok doğru görünen yerlerden başka yerlere götürdüğü idi. Arkadaşlarım bana pansiyonu satın almamamı tavsiye etmişlerdi. Bunun fazla ani bir hamle olduğunu düşünüyorlardı, bu sadece taşınmak veya işimden ayrılmak anlamına gelmiyordu; hayatım tamamen değişecekti. Birçok kişi, Paul'ü kaybettikten sonra en azından bir sene beklemem gerektiğini düşünüyordu. Ama arkadaşlarım yanılıyordu. Pansiyonda huzur

ve beni de biraz şaşırtacak şekilde memnuniyet duyuyordum.

Pansiyonu alana kadar Seattle'ın merkezindeki bir apartman dairesinde kalıyordum. İşim ve diğer sorumluluklarım sebebiyle evcil hayvanım olmamıştı, küçükken sahip olduğum evcil hayvanlarım hariç. Ama Sedir Koyu'na taşındıktan kısa süre sonra Rover'ı almıştım. Sadece birkaç ay içinde onu başka türlü sevmeye başlamıştım; benim gölgem, sürekli yanımda olan arkadaşım oluvermişti.

Rover, Sedir Koyu kütüphanecisi olan Grace Harding aracılığıyla aldığım bir kurtarıcı köpekti. Grace yerel hayvan barınağında gönüllü çalışıyordu ve bir köpek almamı önermişti. Ben Alman kurdu istediğimi sanıyordum. Onun yerine eve bu kısa tüylü, kırma köpekle dönmüştüm.

Düşüncelerim gül bahçesi ekmeyi ve sonra da bir kameriye eklemeyi planladığım alandan gelen mırıltılarla bölündü. Ses ön bahçede duran tabelayı yapması için anlaşma yaptığım usta Mark Taylor'dan geliyordu.

Mark ilginç bir karakterdi. Ona çok iş vermiştim ama henüz beni arkadaş olarak görüp görmediğini anlayamamıştım. Çoğu zaman arkadaşım gibi davranıyordu ama arada sırada huysuz oluyordu, sevimsiz, hırçın, laf anlamaz... liste uzayıp gidiyordu.

"Ne var ne yok?" diye seslendim.

"Hiçbir şey," diye bağırdı.

Görünüşe göre öfkeli canavar geri dönmüştü.

Aylar önce Mark'tan gül bahçesi için bahçenin büyük bir kısmını kazmasını istemiştim. Bana bu projenin iş listesinde küçük bir öneme sahip olacağını söylemişti. Ne

zaman kafasına esse o zaman bunun üzerine çalışıyor gibiydi ve ne yazık ki kafasına çok fazla esmiyordu. Yine de benim için yaptığı diğer projelerle beraber, bir ya da iki ayın yeterli olacağını düşünmüştüm. Mark'a haksızlık etmeyeyim, sert bir kış geçirdik. Yine de beklentilerim karşılanmamıştı. Gül fidanlarının şimdiye kadar dikilmiş olmasını istiyordum. Sedir Koyu Ticaret Odası için düzenlemeyi planladığım davette bahçenin tamamen çiçek açmış olmasını ummuştum. Sorun şuydu; ya da sorunların en azından biri şuydu: Mark bir mükemmeliyetçiydi. Sadece bahçeyi ölçmek için bir hafta harcamış olmalıydı. Çimleri yeni biçilmiş bahçenin bir ucundan diğer ucuna çaprazlamasına ip ve tebeşir işaretler konmuştu. Evet, Mark ölçüm yapmadan önce çimleri biçmek konusunda ısrarcı oldu.

Normalde bu kadar sabırsız değilimdir, ama Mark becerikli bir ustaydı. Henüz onun yapamadığı hiçbir şey görmemiştim. Pek çok iş birden gören bir adamdı ve çoğu zaman o çevremde olduğu için kendimi şanslı hissediyordum. Ancak zaman geçtikçe onun ilgilenmesini gerektirecek daha fazla iş buluyordu sanki.

Bu işte yeni olduğum ve ellerimle çalışma konusunda çok becerikli olmadığımdan, ufak tamirleri yapması için güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. Bunun sonucu olarak, gül bahçesi planları son dakikaya kadar ihmal edilmişti. Mark'ın çalışma hızına bakınca, kendimi bahçenin Pazar akşam üstünden öncesine hazır olamayacağı gerçeğine hazırlamıştım. Onun doğrulup koluyla alnını silmesini izledim. Başını kaldırınca onu hâlâ verandadan izlediğimi fark etti. "Yine şikâyet mi edeceksin?" diye sordu.

"Tek kelime etmedim." Ruh halini anlayınca, kendimi

onu kızdıracak bir şey söylemeden önce dilimi ısırmaya zorladım. Mark'ın çekip gitmesi ve gün boyu geri dönmemesi için bahane olarak sadece benden tek bir kırıcı kelime duyması yeterliydi.

Mark, "Hiçbir şey söylemene gerek yok," diye homurdandı. "Kaş çatmalardan da anlayabilirim."

Rover, Mark'ın mesafeli ses tonunu duyunca başını kaldırdı ve sanki bu sözlü yaylım ateşine karşılık vermemi bekliyormuşçasına bana baktı. Yaşadığım hayal kırıklığını engelleyemiyordum. Aslında iyi seçilmiş birkaç kelimeyle karşılık vermek kolay olurdu. Ama bunun yerine dilimi tutmaya kararlı bir halde tatlı tatlı gülümsedim. Tek söyleyebileceğim. Mark'ın saat başına değil, iş başına para alması iyi bir şeydi.

"Aklında ne varsa söyle," diye ısrar etti.

Hüsranımı göstermemek için elimden geleni yaparak, "Sana davetten önce gül bahçesinin ekilmiş olmasını istediğimi söylediğimi sanıyordum," dedim.

Mark, "O zaman bundan daha önce bahsedebilirdin," diye çıkıştı.

"Bahsettim."

"Açıkça aklımdan çıkmış."

"Kızma." Bu saatten sonra bunun için kavga etmeye değmezdi. Davetiyeler postaya verilmişti ve davet, bahçe hazır olsa da olmasa da, bu hafta sonu yapılacaktı. Mark işi o zamandan önce bitirse bu bir mucize olurdu. Şu anda bunun için üzülmeye gerek yoktu.

Esasında bu gecikmede Mark kadar benim de hatam vardı. Çoğu zaman işe başlamadan önce onu kahveye davet ederdim. Onun huysuz olduğu kadar ilginç olduğunu

keşfetmiştim. Mark benim Sedir Koyu'nda en sık görüştüğüm insanlardan biri oluvermişti, bu yüzden doğal olarak onun hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek istiyordum. Sorun onun çok konuşkan olmamasıydı. Scrabble oynarken, onun hakkında sohbet ederken öğrendiğimden daha fazla şey öğrenmiştim. Zeki ve hırslıydı, ayrıca geniş bir kelime dağarcığı vardı.

Beş aydan sonra hâlâ sorulardan kaçınıyordu ve hiçbir zaman özel konulardan bahsetmiyordu. Hiç evlenip evlenmediğini veya yakınlarda ailesi olup olmadığını bilmiyordum. Bütün konuşmalarımıza rağmen, onun hakkında bildiğim çoğu şeyi kendi kendime çıkarmıştım. Tek başına yaşıyordu. Telefonda konuşmaktan hoşlanmıyordu ve tatlıya düşkündü. Mükemmeliyetçi olmaya meyilliydi ve projeleri ağırdan alıyordu. Haftada dört ya da beş kere gördüğüm bir adamla ilgili öğrendiğim şeyler aşağı yukarı bu kadardı. Sohbetlerimizden keyif alıyor gibi görünüyordu ama buna kanmıyordum. Onu ilgilendiren benim zekâm veya sevimliliğim değildi, ziyaretlerimize çoğu zaman eşlik eden kurabiyelerdi. Bunu anladıktan sonra kahve molalarımızı azaltmaya ve kısaltmaya başlamıştım.

Mark kısık sesle homurdanarak çimleri kazmaya ve açıklığın kenarlarına kareler kümelemeye devam etti. Her bölümü sanki düğün pastasından küçük porsiyonlar dağıtıyormuş gibi kesiyordu.

Gecikme ve onun titizliği yüzünden yaşadığım hüsrana rağmen veranda sütununa yaslanmaya ve çalışmasını izlemeye devam ettim.

Güneşli ve parlak bir gündü. Bunca gün ışığının boşa gitmesine izin vermeyecektim. Cam silmek, özellikle de dışarıdakileri silmek en sevmediğim işlerden biriydi ama

yapılması gerekiyordu. En iyi zaman şimdi, diye düşündüm.

Süngeri plastik kovaya soktuğumda, sıcak su ılığa dönüşmüştü. Daha yüksek pencerelere bakarak ofladım ve merdiveni evin yanına yaklaştırarak sürükledim. Bir an düşündüm, Paul hayatta olsaydı, merdivene tırmanan o olurdu. Kendi kendime eğer Paul hayatta olsaydı bu pansiyona sahip olmayacağımı ve Sedir Koyu'nda yaşamayacağımı hatırlatarak başımı iki yana salladım. Bazen Paul'ün geçen sene içinde dönüştüğüm kadını tanıyıp tanımayacağını merak ediyordum. Artık gür, koyu kahverengi saçlarımı çok daha uzun tutuyordum. Çoğu zaman saçlarımı lastik bir tokayla ensemde topluyordum. Eskiden ofis ortamına uygun şekilde her zaman profesyonelce kesilmiş olan saçlarım şimdi, açtığımda, omuzlarımı geçecek kadar uzamıştı.

Çoğu zaman *hiçbir* şeye yorum yapmayan Mark hâlâ bir ergen gibi göründüğümü söylemişti. Bunu bir iltifat olarak aldım ama niyetinin bu olmadığına emindim. Mark'ın kadınların etrafında çok fazla vakit geçirdiğinden şüpheliydim çünkü kaba saba şeyler söylüyor ve söylediklerinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Görünüşümdeki tek fark saç stilim değildi. Şık iş takımları, kalem etekler ve bankadaki pozisyonum için geleneksel üniforma olan üzerime uygun dikilmiş ceketler gitmişti. Artık çoğu zaman kot ve bir önlüğün altına kazak giyiyordum. Pansiyon sahibi olmanın şaşırtıcı yanlarından biri, yemek yapmaktan ve tatlı pişirmekten aldığım keyifti. Çoğu zaman sabahlarımı mutfakta çeşitli yemekler hazırlayarak geçiriyordum. Pansiyonu alana kadar özenli

yemekler hazırlamak için çok fazla fırsatım olmuyordu. Şimdi bir yemek tarifi kitabını, bir New York Times çok satanı okuyormuşçasına kendimden geçerek okuyordum. Tatlı pişirmek dikkatimi dağıtıyordu. Konuklarıma akşam üstü çayında ve kahvaltılarda sunmaktan son derece gurur duyduğum harika çörekler ve ekmekler yapıyordum. Birkaç kilo da almıştım, pişirdiğim tatlılar yüzünden ama kilo vermeye çalışıyordum. Neyse ki en sevdiğim kotum hâlâ üzerime oluyordu.

Bazı günler duraksıyordum ve Paul'ün gerçek beni tanıyıp tanımadığını merak ediyordum- çünkü ben artık kendimi tanıyamıyordum. Değişmiştim, sanırım bu çok doğaldı. Bütün dünyam tersine dönmüştü.

Süngeri sabunlu suya soktuktan sonra merdivenin ilk üç basamağına yöneldim, birkaç aydır biriken tozu ve pisliği silmeye hazırdım. Annemin pencereleri silmek için önerdiği sirkenin keskin kokusu karşısında burnumu kırıştırdım. Ne yazık ki ölçüleri yazmayı unutmuştum. Bunun büyük bir kova olduğunu görünce sıcak suya yarım şişe boşalttım. Kovam daha çok bir turşu fıçısı gibi kokuyordu.

Mark bahçenin öteki tarafından, "Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye sordum, onun huysuzluğunun beni sinir etmesine izin vermeyecektim. Mark'ın arkadaşı olmak, fazladan sabra sahip olmayı gerektiriyordu.

Tırmığı çimlere batırdı ve savaşa hazırlanan bir asker gibi bahçede bana doğru yürüdü. Kalın kaşlarını çatmıştı. "Oradan aşağı in."

Üçüncü basamakta donakaldım. "Efendim?" Bu bir tür şaka olmalıydı.

"Beni duydun."

Ona inanmazlıkla baktım. Mark'ın bana kendi arazimde ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine kesinlikle izin vermeyecektim.

Yumruklarını kalça kemiklerine bastırırken, "Merdivenler tehlikelidir," dedi.

Onu duymazdan geldim, bir basamak daha tırmandım ve camı silmeye başladım.

"Evde olan kazaların yüzde altmışının merdivenden düşmekten kaynaklandığını bilmiyor musun?"

"Bunu duymamıştım, ama istatistiklerin yüzde altmışının o anda uydurulduğunu biliyorum." Cevabımın onu eğlendireceğini sanmıştım. Eğlendirmedi. Hatta çatık kaşları daha da çatıldı.

"O merdivene çıkmamalısın. Tanrı aşkına, Jo Marie, mantıklı ol biraz."

"Ben mi?" Mantıksız davranan biri varsa o da Mark'tı.

"Orası tehlikeli."

"Ne yapmamı öneriyorsun?" Merdivende durmak yerine altmış katlı bir binanın elli dokuzuncu katındaki pencere pervazında yürüyormuşum gibi konuşuyordu.

Mark soruma cevap vermedi. Dudaklarını gergin bir çizgi haline gelecek şekilde sıktı.

"Bu konuda tartışmak istemiyorum."

"İyi, tartışmayalım. Ben cam siliyorum, o yüzden sen de gül bahçemi ekme işine geri dönebilirsin."

"Hayır," diye ısrar etti.

"Hayır mı?"

"Sen bu ahmaklığı bırakıp oradan aşağı inene kadar tam burada duracağım."

Derin derin içimi çektim. Mark bana kendine bakmayı başarabilecek bir kadın değil de anaokulu çocuğuymuşum gibi davranıyordu. "Sanırım endişelendiğin için minnet duymalıyım."

"Saçmalama," dedi. "İstersen ahmak boynunu kır, umurumda değil ama yakında olup bunu görmek istemem."

"Ne kadar naziksin," diye mırıldandım, sesimdeki alayı gizleyememiştim. Sözleri kadar tavrı da beni sinir ediyordu, bu yüzden onu yok sayıp cam silmeye devam ettim. En üstteki ikisinin temiz olduğuna ikna olduktan sonra sırf ihtiyatlı olmayı becerebildiğimi kanıtlamak için dikkatle iki basamağı indim. Mark ellerini merdivene dolamıştı, merdiveni kıpırdamayacak şekilde tutuyordu.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordum. Hâlâ orada olduğunu gayet iyi biliyordum.

Yine sorumu duymazdan geldi.

Ona, "Sana etrafta durup çalışmamı izlemen için para vermiyorum," diye hatırlattım.

Gözlerini çizgi haline gelecek şekilde kıstı.

"Peki o zaman. İstifa ediyorum."

Ona inanmadım. "Hayır, etmiyorsun."

Saniyeler içinde verandadan çıkıp bahçede ağır adımlarla yürümeye başladı, her adımı sinirle vurgulanıyordu.

Son iki basamağı atlayıp onu takip ettim. Genelde öfkeden kontrolümü kaybetmem ama benim bütün yanlış damarlarıma basıyordu. Birinin, özellikle de bir erkeğin bana ne yapıp yapamayacağımı söylemesine tahammül edemeyecek kadar bağımsızdım.

"İstifa edemezsin," dedim. "Ve özellikle bahçemi böyle darmadağın bırakamazsın."

Mark sanki söylediğim hiçbir kelimeyi duymamış gibi yaptı. Onun yerine tırmığını ve çoğunu çimlerde bıraktığı diğer aletlerini toparladı.

"Bir anlaşmamız var," diye hatırlattım.

"O zaman bana dava aç."

"Peki, açacağım... Sabah ilk iş avukatım seni arayacak."

Avukatım yoktu ama avukat tehdidinin Mark'ı ne kadar ahmakça davrandığını anlamasına yetecek kadar sarsmasını umuyordum. Böyle olmayacağını bilmeliydim: Mark gözünü bile kırpmadı.

Rover beni bahçede takip etti ve yanımda durdu. Mark'a inanamıyordum. Bunca aydan sonra tamamen aptalca bir şey için gitmeye hazırdı. Bu hiç mantıklı değildi.

Bir elinde tırmığı ve küreği, diğer elinde alet kutusuyla gitmeye yeltendi, sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü ve aniden arkasına döndü.

Aklını başına devşirmiş olduğu için sevinerek öne doğru bir adım attım.

"Avukatına cep telefonu numaranı ver."

"Ya, tabii. Cep telefonunu zamanın yarısında yanında taşımayı unutuyorsun, yanında taşıdığında da şarjı az oluyor."

"Her neyse. Öyleyse avukatına iş hattının numarasını ver, beni dava etmeye bu kadar hevesli olduğuna göre."

"Öyle yaparım." Mark ağır adımlarla araziden çıkarken sırtım kaskatı kesildi. Ne olduğunu ve bunun neden olduğunu anlamakta zorlanıyormuşçasına başını yana eğmiş olan Rover'a baktım.

Köpeğime, "Onun için endişe etmeye değmez," diye tavsiye verdim. Sonra, Rover'ın Mark'ın arkasından koşmak istemesinden biraz korktuğum için, çömeldim ve onun başını okşadım. "Zaten her şey onun düşündüğünden on kat daha uzun zaman alıyor." Mark'ın beni duyacağını umarak sesimi yükselttim ve, "Güle güle gitsin," diye ekledim.

Tekrar ayağa kalktım ve Mark tamamen görüş alanımdan çıkana kadar bahçenin ortasında kaldım. Ancak o zaman omuzlarımın yenilgiyle çökmesine izin verdim.

Bu delilikti. Sadece bir saat önce verandada kahve ve çay yudumluyorduk ve ben şimdi Mark'ı dava etmekle tehdit ediyordum. Mark da o sırada bana hissettirdikleri yüzünden, bunu hak ediyordu.

Cam silme işine geri döndüğümde o kadar sinirlenmiştim ki parlaklık beni neredeyse kör edene kadar camı ovalayıp sildim. Rekor sayılabilecek bir zamanda işi bitirdiğimde, üst kollarımdaki kaslarım hızlı ovalamam sebebiyle ağrıyordu. Bir an Mark'ı arayıp ona bu tehlikeli görevi atlattığımı bildirmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Yanılmış olduğu ve bana çocukmuşum gibi davrandığı için benden özür dilemeliydi.

Ben ondan kesinlikle özür dilemeyecektim. Fakat onu ne kadar inatçı olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bir daha gelmeyeceğini söylediyse, bunda ciddi olduğuna inanmam gerekiyordu.

Öfkem beni akşama kadar taşıdı. İtiraf etmek istemiyordum ama işin gerçeği, Mark'ı özleyecektim. Onun arada sırada, sadece kahve için bile olsa uğramasına alışmıştım. Kurabiyeler ve pişirdiğim diğer tatlılar hakkında

harika tepkiler verirdi. Birbirimizin yanında rahat edebiliyorduk. Yalnızca arkadaşımdı ve ben yalnızca arkadaş olabilmemize seviniyordum.

Dikkatimi dağıtma amacıyla çamaşır leğenindeki kovada duran kirli suyu boşalttım, sünger'i durulayıp kurumması için bıraktım ve sonra ufak ofisime girdim.

O hafta sonu konuklarım gelecekti, bu hem iyi hem de kötü haberdi. Listede gördüğüm ilk isim gizemli Mary Smith'ti. Rezervasyonu pansiyonu satın aldıktan kısa süre sonra almıştım, yüzden de aklımda kalmıştı. Mary'nin sesi kendinden emin değil, tedirgin gibi gelmişti, sanki bu odayı ayırtarak doğru şeyi yaptığından emin değildi.

Bir grup da parti için pansiyonda yer ayırtmıştı. İlk telefon, ailesinin onun için planladığı bütün bu şamata konusunda hiç heyecanlı gibi görünmeyen Kent Shivers'tan gelmişti. Kent ve karısı Julie ellinci yıldönümlerini yenilemeyi tazeleyerek kutlamak üzerelerdi. Diğer oda rezervasyonları sonraki tarihlerde eklenmişti, hepsi aile üyeleri içindi. Sekiz odamın yedisi cumartesi için ayırtılmıştı.

Ama konuklardan sadece biri pazar akşamı burada olacaktı, o da Mary Smith'ti. Onun tedirginliğini hatırlayınca rezervasyonu son dakikada iptal edip etmeyeceğini merak etmiştim ama böyle bir şey olmamıştı. Odası hazırdı.

Yemekte iştahım yoktu; bu yüzden cips ve salsa sosu yedim, bu normalde seçeceğim bir şey değildi. Huzursuz olduğum ve sıkıldığım için fıstık ezmeli kurabiye yapmaya karar verdim, bu en sevdiğim kurabiyelerdendi. Ama ancak tezgâhın üzerinde soğurlarken onların Mark'ın da en sevdiği kurabiyeler olduklarını hatırladım.

Rover buzdolabının önündeki kilimin üzerine kıvrıldı,

bunları en sevdiği yerlerden biriydi. Dalından memnun görünüyordu ama ben huzursuzdum, mutfakta volta atıyor, kısa bir süre sonra bu odadan diğerine geçiyordum. Kendi odama geçtiğimde yün örmeye çalıştım ama hata üzerine hata yaptım ve sonunda işi sepete geri attım. Televizyon da ilgimi çekmedi. Daha bir önceki gece çok sürükleyici bulduğum kitap artık beni sıkıyordu.

Kabul etmeliydim. Bütün bu huzursuzluk Mark'la tartışmam yüzündendi. Keşke dünümü farklı idare etseydim. Ama ne yapabilirdim ki? Mark benimle tartışmaya kararlı görünüyordu. Üstüne gelen oydu. İradelerimizin çarpışması tamamen onun despot ve son derece mantıksız olmasından kaynaklanıyordu.

İnsan neden sırf cam silmek için merdivene çıktım diye bu kadar öfkelenirdi ki? Kaba, talepkâr ve saçma davranmıştı. Buna katlanmayacaktım. Onun da başkasının da böyle davranmasına katlanamazdım.

Yine de işin bu noktaya gelmesi beni üzüyordu.

Rover şöminenin önündeki yerinden başını kaldırdı ve çenesini patilerinin üzerine koydu.

Şaka yapmak için zayıf bir çabayla, "Un ve şeker daha az alıp ne kadar para tasarrufu yapacağını düşünsene," dedim.

Hiç komik değildi.

Tamam, kabul etmeliydim. Mark'ı özleyecektim.

Sonny & Elysion

webcanavari.net

İKİNCİ BÖLÜM

İyi uyumadım: bu Mark'la atışmamdan sonra şaşırtıcı değildi. Anlaşmazlığımız yüzünden kendimi kötü hissediyordum ama onun veya herhangi birinin kendi evimde bana ne yapıp yapamayacağımı söylemesine izin veremezdim.

Anlaşmamızı bozmaya niyetliyse, yapacak bir şey yoktu. Dava tehdidi onu hiç etkilememişti. Anlık bir hararetle konuşmuştum ve bundan pişman olmuştum. İkimiz de sakinleşene kadar durumu bu şekilde bırakacaktım.

Kahvaltı hazırlayacak konuklar olmadığı için işi ağırdan aldım, sabah ilk iş benden bir şeyler istenmemesinin keyfini çıkardım, gerçi Mary Smith öğle yemeğinden biraz önce gelecekti. Rover beni kahve yapmış olduğum mutfağa doğru takip etti. Ön verandaya çıkıp yuvarlak sütuna dayandım. Rover bahçeyi çişiyle sularken fincanımı tutuyordum. Rover işini bitirdiğinde veranda basamaklarını hoplayarak çıktı, o kadar büyük bir enerjiyle zıplıyordu ki gülümsemeden edemedim.

Gökyüzü kapalı ve griydi, yağmur yağacak gibiydi. Umudum güneşin bulutları yakıp sonunda parlamaya başlamasıydı. Kahvemi yudumlayarak güllerin açmış olmasını umduğum darmadağın bahçeme baktım. Kendimi hüsrana uğramış ve sinirli hissederek ofladım.

O sabah pişirmek istediğim tatlılar vardı, bu sefer ufak kekler yapacaktım. Gülleri ekmeyi bitirmesi ve kameriyeyi yapması için kiminle anlaşacağım konusunda fikir almak üzere ya kütüphanedeki Grace Harding'le ya da Sedir Koyu'ndaki başka bir pansiyonun sahibi olan Peggy ve Bob Beldon'la iletişime geçmem gerektiğini aklıma not ettim. Garanti edebileceğim bir şey vardı: işi kim alırsa alsın, eğer istifa etmemiş olsaydı Mark'ın yapacağından çok daha önce bitirirdi.

İçeri girip Rover'a yemek verdim ve sonra bir araba kapısının kapandığını duydum. Saatime bakınca henüz erken olduğunu gördüm, daha yeni yedi buçuk olmuştu. Yan kapı açıldı ve Hailey'nin adımı seslendiğini duydum.

"Buradayım," diye bağırdım. Rover onu karşılamak için aceleyle ilerledi.

Hailey Tremont işe aldığım lise son öğrencisiydi, onu Grace Harding tavsiye etmişti. Hailey haftada iki kere bana ev işleri ve yapılacak başka şeyler için yardım etmeye geliyordu.

Köşeyi dönüp mutfağa doğru ilerledi. "Günaydın," dedi ve Rover'ı sevmek için eğildi. Güzel bir kızdı, ufak tefekti ve iyi huyluydu. Yaşına göre ufak duruyordu, ona bakınca on sekiz yaşında olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Birkaç hafta önce Grace yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Hailey'nin ailesi Grace'in ve kocasının

Olalla bölgesindeki çiftliğinin yanındaki arazinin sahibiydi. Grace bana Hailey'nin otelcilik işinde bir kariyere sahip olmayı umduğunu ve yarı zamanlı bir işe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Böylece sonbaharda üniversiteye gitmeden önce biraz deneyim ve birikim edinecekti.

"Bana bu cumartesi veya pazar günü ihtiyacın var mı, öğrenmek istedim," dedi.

Lise mezuniyet töreninin bu hafta sonu olacağını biliyordum. "Mezuniyet törenin hangi gün?"

"Pazar. İhtiyacın varsa çalışabilirim." Endişeli gibiydi. "Dedemler şehre gelecek, Melanie Teyzem de öyle ama uğrayabilirim."

Pazar günü yardım etse iyi olurdu ama ondan mezuniyet gününde işe gelmesini istemeyecektim. "Bugün ve yarın okuldan sonra gelsen?" Başımı kaldırdım. "Bu programını bozar mı?"

"Hayır, mükemmel." Pazar günü serbest olduğunu öğrenince gözleri parladı.

Keşke ona çalışması için daha fazla saat sağlayabilseydim ama işim daha yeni yoluna giriyordu.

"Bu akşam üstü burada olurum."

"Mükemmel," dedim.

Hailey saatine bakn. "Okula gitsem iyi olur. Bütün ödevlerimiz yapılmışken ve çoktan notlarımızı almışken derslere gitmek biraz saçma geliyor. Sanırım çoğumuz bunların beraber geçireceğimiz son günler olduğunu bildiğimiz için gidiyoruz."

Kendi mezuniyet törenimi hatırladım. Bir önceki hayatımdanmış gibi geliyordu. Çoğu lise arkadaşımla kopmuştuk ama en iyi iki arkadaşımla hâlâ konuşuyorduk.

Diane Texas'a taşınmıştı, iki çocuklu ve evliydi, Kate de Kuzey Seattle'da yaşıyordu. Katie üç çocuklu ve evliydi. Facebook'tan ve e-postalarla iletişim kuruyorduk, fakat bir araya gelmeyeli çok zaman olmuştu. Kendi kendime kısa süre içinde Katie'yi Sedir Koyu'na getirmek için çaba harcayacağıma söz verdim. Pansiyonu ilk aldığımda görmüştü ve benim kadar çok sevmişti.

Hailey, "Derse gitsem iyi olur, ya da olmayan derse," dedi ve kısa bir kahkaha attı. "Akşam üstü görüşürüz."

"Harika." Ufak kekler için ihtiyacım olan malzemeleri çıkardım.

Dışarıda bir ses duyduğumda yemek kitabı önümde açıktı ve gerekli malzemeleri çıkarmıştım. Duraksadım, ama hemen sesi araştırmadım, bunun Mark olduğuna dair sinsi bir şüphem vardı.

Giriş salonundan dışarı baktığımda haklı olduğumu gördüm. Mark gül bahçesini ekmek için kazdığı çimlere bakıyordu. Tahminim, anlaşmazlığımız yüzünden kendini benim kadar kötü hissettiği ve işleri düzene koymak istediği yönündeydi. Büyük ihtimalle tekrar çalışmaya başlayacak ve dün yaşananlar hiç olmamış gibi yapacaktı.

Özür istemeyecektim, gerçi bana bir özür borçlu olduğunu düşünüyordum. Belki ben de ona bir özür borçluydum. Omuzlarım gevşedi ve duraksadım. Anlaşmazlığımızın beni ne kadar gerdiğini fark etmemiştim ve onu gördüğüme ne kadar memnun olduğumu itiraf etmek istemiyordum.

Soğukkanlı davranmaya karar verdim. Birkaç dakika bekleyip ona bir fincan kahve dolduracaktım. Sonra ona ufak kekler pişirmeyi planladığımı söyleyip nasıl tepki ver-

diğine bakacaktım. Saate baktım ve çok yavaş geçen beş dakikadan sonra kahve fincanını aldım, doldurdum ve dışarı taşıdım. Üst basamakta duraksadım.

Mark görünürde yoktu.

Nereye gittiğini tahmin edemiyordum ama sonra geniş alet kulübesinin kapısının hafifçe aralık olduğunu gördüm. Kulübeye giden basamakları indim, kapıyı açtım ve ışığı yaktım. Mark orada yoktu. O kısa süre içinde, sadece dakikalar içinde, Mark gelip gitmiş ve giderken benim arazimde sakladığı birkaç eşyayı almıştı.

Görünüşe göre anlaşmayı bozmak konusunda ciddiydi. Meseleyi düşünmek için bütün bir gecesi vardı. Yeni bir güne başlarken hâlâ aynı şeyleri hissediyorsa, bu bana onun hiç pişmanlık duymadığını gösteriyordu. Demek buraya kadardı.

Uzaktan telefonun çaldığını duydum ve aceleyle eve girdim. Telefona yetişmek için acele ederken dökme riskini almaktansa kahveyi bahçeye döktüm.

Nefes nefese olduğumu belli etmemeye çalışarak, "Gül Limanı Oteli," dedim.

Neşeli bir erkek sesi, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye yanıtladım.

"Yarından itibaren hafta sonunun bitimine kadar odanız var mı diye sormak için arıyorum."

Bunu bilmek için rezervasyon defterime bakmama gerek yoktu. "Sadece bir odam kaldı."

"Harika, ayırın lütfen. Ben Kent'le Julie Shivers'ı Portland'dan arabayla alacağım. Adım Sutton, Oliver Sutton, eski bir aile dostlarıyım. Yıldönümü partileri için orada olacağım."

Deftere göz atarak, "Evet, evet, rezervasyonları burada," dedim. Aile Sedir Koyu'nda toplanacaktı. Neden Oregon'dan onca yolu katedip sakin kasabamıza gelmeyi seçtiklerini merak ediyordum ama kısa süre sonra öğreneceğimi düşündüm.

"Shivers'lara alt katta bir oda vermeniz mümkün mü?" diye sordu. "İnternette gördüğüm resim nedeniyle pansiyonda merdiven olduğunu varsayıyorum?"

"Esasında pansiyonun üç katında birden konuk odaları var ama neyse ki giriş katında bir odam var." Bu en sevdiğim odaydı, diğer bütün odalardan daha büyüktü, iki kişilik bir kanepesi ve şöminesi vardı. Körfezin güzel bir manzarasına sahipti ve hava berrak olduğunda arka planda Olympic Dağları parlıyordu. Bazı günler dağlar, o kadar nefes kesici bir güzellikte oluyordu ki bütün gün durup onlara bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Oliver, "Boş mu?" diye sordu.

"Evet."

"Harika. Bunu asla kabul etmez ama korkarım bugünlerde Kent merdivenlerde biraz zorlanıyor."

"Odaları sorun olmadan değiştirebilirim ama ufak bir fiyat farkı var." Ona bunu söylemem gerekiyordu.

"Sorun değil. Mümkünse benim faturama ekleyin."

"Pekâlâ. Sizin odanız için bir tercihiniz var mı?" diye sordum.

Duraksadı. "Annie Newton da pansiyonda bir oda ayırttı, değil mi?"

"Evet, ayırttı." Annie'yle birkaç kere karşılaşmıştım. Shivers'ların torunuydu ve evlilik yıldönümlerini kutladıklarını bilmemin sebebiydi. Annie, Seattle'da oturuyor-

du ve pansiyona bakıp aile toplantısı için başka ayarlamalar yapmak üzere gelmişti. Mesleğinin organizasyon işleri olduğunu ve bu etkinliği organize etmeyi üzerine aldığını öğrenmiştim.

"Mümkünse Annie'ninkiyle aynı katta bir oda istiyorum."

"Bunu yapabilirim." Bu, Mary Smith'i başka bir odaya almam demekti ama sorun olmazdı.

"Mükemmel. O zaman yarın görüşürüz, yanımda da Shivers'lar olacak. On iki civarında gelmeyi planlıyorum."

Kredi kartı bilgilerini aldım ve aşağı baktığımda duraksadım. Mary Smith'in rezervasyonunu Kent Shivers'ın aradığı günde almıştım. İki konuşma da aklımda kalmıştı, bu olağandışıydı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde mutfağımı havuçlu ve ananaslı ufak keklerin kokusu doldurdu. Bu yeni bir tarifti ve denemek için sabırsızlanıyordum. Malzeme listesinde ceviz, üzüm ve ketentohumu vardı. Kekler meyveyle, cevizlerle ve tohumlarla dolu olduklarından sağlıklıydılar ve fırından gelen güzel kokuya bakılırsa, lezzetli de olacaklardı. Eğer zaman yeterse kurabiye de yapacaktım.

Hailey, mutfak tezgâhlarının kurabiyelerle dolu olduğu, ufak keklerin de ocağın üzerinde durduğu zaman, saat iki civarında geldi.

Sırt çantasını ofisime koyduktan sonra, "Nereden başlamamı istersin?" diye sordu.

Ona daha önce yaptığım detaylı listeyi verdim. Listeyi okuyup bana birkaç soru sordu, sonra işleri bitirmeye koyuldu. O meşgulken ben de mutfakta çalıştım. Bulaşık makinesini doldurdum ve kurabiyeleri davet için hava sız-

dırmayan bir kutuya yerleştirdikten sonra tezgâhları sildim.

Ufak kekleri hafta sonu kahvaltıyla beraber sunmayı planlıyordum. Davet için tatlı pişirmeye yeni başlamıştım. Bir arabanın yaklaştığını duyduğumda masanın üzerinde birkaç yemek kitabı açıktı.

Şoför arabayı park edip dışarı çıktığında, sonra arabanın öteki tarafına geçip yolcu kapısını açtığında pencereden dışarı baktım. Mary Smith olduğunu düşünebildiğim bir kadın kayarak dışarı çıktı ve pansiyonu inceleyerek durdu. Zarif giyinmiş bir iş kadınıydı.

Önlüğümü çıkardım ve ayağımın dibindeki Rover'la, onu ön kapıya giden yolda karşıladım.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedim. "Ben Jo Marie Rose. Gül Limanı Oteli'ne hoş geldiniz."

Hafif bir New York aksanıyla, "Teşekkür ederim," diye yanıt verdi.

Şık, pahalı takımı hemen tanıdım ve bu takımın onun için birazcık büyük olduğunu fark ettim. Ancak o zaman başındaki eşarbın onun saçlarını kaybetmiş olduğunu gizlediğini anladım. Mary Smith kısa süre önce kemoterapi görmüş gibi görünüyordu. Kanserliydi ve onu New York'tan Sedir Koyu'na ve Gül Limanı Oteli'ne neyin getirdiğini ancak tahmin edebilirdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Newark'tan buraya uzun uçuşundan yorgun düşen Mary Smith yatağa uzanıp gözlerini kapadı. Sedir Koyu'nu ziyaret etme isteği göğüs kanseri teşhisi konduktan sonra gelmişti. Şimdi fark ediyordu ki bu, korkuyla kamçılanan bir dürtüydü. İşin doğrusu, bu yolculuk hiç planda yoktu. O ani kararlar veren bir kadın değildi. Amaçlı bir hayat yaşıyordu. Ani bir istekle ülkenin öbür tarafına uçmak tamamen onun doğasına aykırıydı ama yine de... yine de işte buradaydı.

Mary uçak değiştirmek zorunda kalmak istemediği için Seattle'a aktarmasız bir uçuş ayarlamıştı. Bir kapıdan diğerine aceleyle gitme zorunluluğunun onu fiziksel olarak tamamen tüketeceğinden korkmuştu. Zaten doğu ve batı kıyıları arasındaki altı saatlik uçuş onu yormuştu. Yine de o kadar yorgun olmasına rağmen kestirmenin imkânsız olduğunu gördü. Zihni sürekli çalışıyor, yıllar öncesine dönüyordu... verdiği kararlara ve bir zamanlar sevdiği adama.

Bildiği kadarıyla George hâlâ Seattle'da yaşıyor olabilirdi. Son duyduğunda, on dokuz sene önce- ah, o kadar uzun zaman olmuş muydu?- o evliydi. Mary onun mutlu olmasını istiyordu, bu da onunla iletişime geçmeyi düşünmemesinin sebebiydi. Onun hayatından tamamen uzak durmuştu ve bu değişmeyecekti.

Telefonundaki uygulama sonraki beş günün hava durumunu gösteriyordu, buna hafta sonu da dahildi. Neredeyse bir sene boyunca Seattle civarında yaşadığı için hatırlıyordu; burada neredeyse sürekli yağmur yağıyordu. Uygulama sanki ona karşı gelircesine neredeyse beş gün boyunca güneş ışığı gösteriyordu, bu beklenmedik bir sürprizdi. Mary, East Coast'ta bir iş için Seattle'dan gittikten sonra New York'a düşen yıllık yağmur oranının Seattle'dan daha yüksek olduğunu duyunca şaşırmıştı. Ama Seattle'da çisenti oluyordu ve gökyüzünün gri ve bulutlu olduğu günler daha fazlaydı.

Fakat "Seattle'da, gördüğü en mavi gökyüzü olduğunu" söyleyen şarkı haklıydı. Havaya rağmen, ne olursa olsun, Seattle her zaman Mary'nin kalbinde özel bir yere sahip olacaktı. Burada âşık olmuştu, hayatında ilk defa, tamamen, gerçekten âşık olmuştu.

Güneş varken içeride kalıp uyumaya çalışmak çok saçma geliyordu. Az eşya getirmişti, birkaç parçayı şifoniyerin çekmecesine yerleştirmesi uzun sürmedi.

İşi bitince odadan çıktı ve yavaşça merdivenlerden indi. Alt basamağa geldiğinde otel sahibi mutfaktan dışarı çıktı.

Jo Marie, "Umarım odanızdaki her şey istediğiniz gibidir?" diye sordu ve sonra endişeli bir bakışla, "Merdivenler sorun yaratacak mı?" diye ekledi.

"Sorun değil."

"Giriş katında bir oda var ama maalesef daha yaşlı bir çift o oda için söz verdim. Bilseydim..." Jo Marie durakladı.

Mary elini kaldırarak onu durdurdu. "Sorun değil. Her gün daha da güçlenmiyorum."

"Sizi daha rahat ettirebilmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Mary, "Hiçbir şeye gerek yok, teşekkür ederim," diye onu rahatlattı.

Otel sahibi ikna olmuş görünmüyordu. "Size bir fincan çay getirebilir miyim?"

"Bu çok iyi olur." Mary pek konuşacak havada değildi. "Verandada içersem sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz. Ben size getiririm. Şeker mi süt mü istersiniz?"

"Sade olsun."

Oturduğu yer Mary'ye önde körfezin pürüzsüz sularıyla arka planda Olympic Dağı'nın manzarasını sunuyordu. Tersane karşıdaydı ve orada bir uçak gemisi ile birkaç başka araç duruyordu. Körfezin suları koyu bir yeşildi, uzakta deniz fenerli bir nokta şeklindeydi. Burası harika bir bölgeydi.

Verandaya çıkan kapı açıldı ve genç bir kız bir çaydanlık, porselen bir fincan ve aynı desendeki bir tabakta kurabiyelerle dolu bir tepsiyle dışarı çıktı. Tepsiyi Mary'nin sandalyesinin yanındaki masaya koydu.

Mary kıza gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

"Merhaba. Jo Marie size bunları getirmemi istedi."

"Teşekkür ederim."

"Çay koymamı ister misiniz?"

Mary duraksadı. Kesinlikle kendi çayını koymayı becerecek durumdaydı ama kızın yanında olması hoşuna gitmişti. "Lütfen."

Kız çaydanlığı kaldırdı ve kapağı tutarak narin fincanı doldurmak için çok büyük bir dikkatle eğdi. Buhar yükseldi ve papatya kokusu Mary'ye doğru yayıldı.

Mary, "Adın ne?" diye sordu.

"Hailey."

"Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Evet." Hailey doğruldu ve geriye doğru bir adım attı. "Burası biraz serin olabiliyor, özellikle de güneş bir bulutun arkasına geçtiğinde. Size şal getirmemi ister misiniz?"

"Lütfen, çok düşüncelisin."

Genç kız gitti ve birkaç dakika sonra sıcak pastel renklerde elle örülmüş bir şalla geri döndü. Şalı Mary'nin kucağına serdi ve üzerine bir yastık koydu.

Mary, "Burada okula mı gidiyorsun?" diye sordu.

Hailey, "Evet," dedi. "Pazar günü mezun oluyorum."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Gelecek için planların var mı?"

Hailey heyecanla başını salladı. "Hizmet sektörüne girmek ve otel işinde çalışmak istiyorum."

"Harika."

"Sedir Koyu'nu, ailemi ve bütün arkadaşlarımı bırakmak zor olacak ama büyümek böyle bir şey değil mi? Kanatlarımı sınama zamanım geldi. Anneannem öyle dedi."

"Haklı."

"Annem birkaç sene devlet üniversitesine gitmemi tercih ederdi ama Washington Eyalet Üniversitesi'nden burs aldım."

"Tebrikler. Mezun olan sınıflar kaç kişi?"

"Çok. Altı yüz."

"Çok fazlaymış."

Hailey başıyla onayladı.

"Benimle beraber mezun olan kişi sayısı da aşağı yukarı öyleydi. Sınıflar içinde birinci olacak kadar şanslıydım."

"Gerçekten mi? En iyi arkadaşlarımdan biri, Mandy Palmer da sınıflar arasında birinci. Çok zeki. Siz de öyle miydiniz?"

Mary gülümsedi. "Öyle olduğunu düşünmek istiyorum ama iyi not alabilme becerisi her zaman başarılı bir hayat sürmek anlamına gelmiyor."

"Mandy sürecektir. O her şeye hâkim durumda."

Mary, "Eminim sen de öylesindir," dedi.

Hailey, "Keşke," dedi ve kollarını kavuşturdu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Her şey yolunda. Sadece uzun bir gün oldu ve kendimi yorgun hissediyorum."

"O zaman sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen istemekten çekinmeyin. Ben birazdan çıkacağım ama Jo Marie burada. Sizinle tanıştığıma sevindim, Bayan Smith."

"Ben de seninle tanıştığıma sevindim, Hailey."

Genç kız gitti ve Mary uçağa bindiğinden beri ilk kez kendini iyi hissederek gözlerini kapadı. Ülkenin öbür ucuna yolculuk etmek saçma bir karar olmuştu. Onkolog ona bu yolculuğu yapmamasını tavsiye etmişti. Dinlenecek zamana ihtiyacı vardı, vücuduna iyileşme şansı vermeliydi.

Mary'yi şaşırtacak şekilde, bedeni gevşedi ve güneş ışığı banyosuna teslim oldu. Mary neredeyse bunu fark etme-

den önce hafif bir uykuya daldığını hissetti. Aklına George'un gelmesini de çok doğal buldu.

Hiçbir adam onu George'un sevdiği gibi sevmemişti. Onunla ilişkisinden önce ve sonra hayatında erkekler olmuştu ama kimse neredeyse yirmi yıl önce Seattle'daki genç avukat kadar fazla sevgi beslememişti.

Tanıştıkları zamanı hatırlıyordu. Cumartesi akşamı üstüydü, yaz vaktı. Haziranda değil mi? Evet, Haziran. Arkadaşı Louise, Seattle merkezinde öğle yemeği yemeyi önermişti ve Space Needle'da rezervasyon yaptırmıştı. Needle'ın altında buluşacaklardı. Mary dışarıda beklemişti ama arkadaşı gelmemişti.

Mary sabırsızlanarak alanda volta atmaya başlamıştı, birkaç dakikada bir saatine bakıyordu. Bileğine bakmaya o kadar odaklanmıştı ki istemeden kaldırımdaki bir adama çarpmıştı. O adam George'du.

Üst üste özür diledikten sonra adam ona kendisinin de öğle yemeğinde yalnız bırakıldığını ve kendisine katılmak isteyip istemediğini sorduğunda, Mary hem sevinmiş hem şaşırmıştı. Mary'nin zaten rezervasyonu olduğundan ve rezervasyonu harcamak yazık olacağından, restorana çıkan asansöre binmişlerdi. Mary, George'la hemen iletişim kurabilmişti, nadir insanla olurdu bu. Birbirlerine olan çekimleri güçlü ve aniydi. Üç saatlik bir yemeğin tadını çıkarmışlardı. Sonradan George ona yalan söylediğini itiraf etmişti. Öğle yemeği için kimseyle buluşmayacaktı ama anında Mary'ye doğru çekildiğini hissetmişti.

Daha sonra Mary arkadaşının acil bir telefon aldığını öğrenmişti. Babası kalp krizi geçirmişti. Bunlar kişiye özel cep telefonlarından önceki günlerdi ve Louise'in Mary'yi arayıp haber vermesinin bir yolu yoktu.

Akşamı çok iyi geçtiği için Mary'nin artık bundan şüphesi yoktu. George tekrar onu görmek istemişti, bir sonraki gün buluşmuşlardı, sonraki gün de. Bir ay içinde sevgili olmuşlardı. Birbirleri için çıldırıyorlardı, delice gibi âşıklardı, yanıp tutuşuyorlardı. Mary için daha önce hiç böyle olmamıştı. George'dan önce olmamıştı, sonra da.

Mary bir aracı kurumda çalışıyordu, erkeklerin dünyasında çabalıyordu ve kendi adını duyuramıyordu. Seattle'a taşınmayı hiç düşünmemişti. İşi gereğiyle New York'a seyahat etmesine sebep oluyordu ve Mary oradaki şirketteki önemli bir pozisyona gözünü dikmişti.

İlk tanıştıklarında, George yeni açılmış ve gittikçe büyüyen bir hukuk bürosuna ortak olmuştu. İkisi de uzun saatler boyunca çalışıyorlardı ve hafta boyu süren ayrılıklar zordu. Yine de mümkün olduğu kadar beraber olmanın yolunu buluyorlardı. İlk buluşmalarından üç ay sonra, George ona evlenme teklifi etmişti.

Şimdi bile, onca yıl sonra, Mary onu reddettiğinde George'un yüzünde beliren hayal kırıklığı dolu ifadeyi hatırlayabiliyordu. Bütün işgüdüleri ona New York'taki işi alacağını söylemişti. George hukuk bürosunda bir ortaktı ve Mary ondan bunu bırakmasını isteyemezdi. Fakat nazik reddedişi George'u vazgeçirememişti. George kesinlikle ısrarcıydı. Mary onun bakış açısını kaç kere savunduğunu hatırlayamıyordu. George onu seviyordu. Mary de George'u seviyordu. Sürekli kıyılar arası yolculuk yapmaları gerekse bile, bunu yürütebilirlerdi. Aşkları onları taşırdı, diğer her şey önemsizdi. Bir yolunu bulurlardı.

Mary bunun doğru olduğuna inanmak istemişti ama altı ay boyunca bir kıyıdan ötekine uçtuktan sonra duru-

bunu ikisi için de ne kadar zor olduğunu görmüştü. Böyle yaşanmazdı ve özellikle de böyle bir aile kurulmazdı. George çocuk istiyordu; çocukları çok seviyordu ve baba olmayı hak ediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Mary iyi bir anne olmazdı. Kesinlikle annelik içgüdüsüne sahip değildi. Annelik açıkça onu ilgilendirmiyordu. Mary yapabileceği tek şeyi yapmıştı, bu da ilişkilerini bitirmekti. New York ofisindeki pozisyon ona teklif edilince, teklifi kabul etmiş, evini satmış ve George'u son bir kez veda için öpmüştü. Bu ikisinin de kalbini kırmıştı, ama gerekliydi.

George hayrete düşmüştü, sessiz kalacak kadar şoke olmuştu ve çok kırılmıştı. Mary ona bunu yapmaktan nefret etmişti ama gerçekten yapacak başka bir şey yoktu.

Ayrılıkları sorunsuz olmuştu. Acıydı, ikisi için de dayanılmaz derecede acıydı ama hızlıydı. İki sene sonra George, Mary'ye düğün davetiyesini göndermişti. Mary bunun, George'un ondan intikam alma şekli olduğunu düşünmüştü, onun sevecek başka birini bulmuş olduğunu öğrenmesini sağlıyordu. Ona hayatta Mary'nin vermeyeceği her şeyi vermek isteyen birini. Mary yetişkin hayatında iki kere ağlamıştı. Bir kez üzerinde George'un elyazısıyla adı yazan düğün davetiyesini aldığı gün ağlamıştı ve diğer sefer de... eh, bu Sedir Koyu'nda olma sebebiydi.

George hayatına devam etmişti ve Mary bunun için her zaman şükredecekti. George'u çok sevmişti; her zaman seveceğini düşünüyordu. Evliliği hiçbir zaman düşünmemişti ama düşünseydi, tek bir adam olabilirdi, bu da George'du. Harika, tatlı, ilgili George.

Mary elini kaldırarak kısa, dik saçlarına dokundu, saçları radyoterapi ve kemoterapiden sonra tekrar yeni çıkmaya başlıyordu. İçini çekti ve çayına uzandı.

Kanser.

Teşhis hayatını altüst etmişti. Bir an, kariyerinin doruk noktasındaydı. Diğer an, şüpheli bir mamografiden sonra dördüncü dereceden göğüs kanseriyle yüz yüzeydi ve kanser başka yerlere atlamıştı. Bir gecede dünyası değişmişti. Toplantılara gitmek, karar vermek, ilgiyi üzerine çekmek yerine bir onkoloji merkezindeki sandalyede oturuyordu ve tıp uzmanlarının ona bu hastalığı en iyi şekilde nasıl yenebileceğini anlatmasını dinliyordu. Tavsiye vermek yerine, tavsiye dinliyordu.

Mary hayatı boyunca gücü elinde tutan bir kadın olmuştu. Hiçbir şey önüne çıkamamıştı. Zeki, bilgili ve karizmatikti. Finansal kurumlara, resmi yetkililere, avukatlara gözünü bile kırpmadan karşı gelirdi.

Şirkette diğer kadınların hepsinden daha fazla yükselmiş ve ülkenin en büyük aracı kurumlarından birinde müdür yardımcısı olmuştu. Beklediğinden çok daha zengindi. Ama söz konusu kanser olunca, para pek bir anlam ifade etmiyordu. Kanser korkutamaz, onu kişiliğinin gücüyle yoramaz, ona para veremez veya onu asistanlarından birine devredemezdi.

Yok sayması da mümkün değildi.

Kanser oradaydı, tam karşısında durmuş, yüzüne bakıyordu ve ona hiç seçenek bırakmıyordu.

Hastaydı ve daha da hastalanabilirdi. Mümkün olan her şey zaten yapılmıştı. Yirmi yıl içinde Mary bir an yerinde durmamıştı, hayatı kariyerinin etrafında dönüyordu. Şimdi geçmişini analiz etmek zorunda kalınca, aldığı kararlar dizisi onu rahatsız ediyordu... George'u içeren kararlar.

Dürüst olma zamanıydı. Başkalarına karşı hep dobra

olmuştu ve kendisine karşı aynı şekilde davranmaması çok şaşırtıcıydı.

Ülkenin öteki ucuna yolculuk etmesi konusunda kolayca bir sürü bahane uyduruyordu.

Yalan. Hepsi yalan.

Gerçeği kabullenme zamanıydı. George için Sedir Koyu'ndaydı.

"Mary?"

Mary gözlerini açtı ve Jo Marie'nin karşısında durduğunu gördü. Joe Marie'nin üzerinde önlüğü, rahat kotu ve kazağı yoktu. Şimdi siyah pantolon ve üst düğmesine gül pembesi bir iğne iliştirilmiş ipek beyaz bir bluz giyiyordu. "Birkaç iş halletmem lazım."

Mary gözlerini kırpıştırdı. Jo Marie'nin bunu ona neden söylediğini anlamamıştı.

"Telefona bakmana gerek yok."

Tanrı aşkına, neden bunu yapsın ki?

"Pazar günü bir davet vereceğim ve..."

Mary, "Tamam," diye mırıldandı ama hâlâ bunun onu neden ilgilendirdiğini anlayamıyordu.

"Çok uzun süre kalmayacağım ama bir şey istersen Hailey burada olacak."

"Bana rapor vermenize gerek yok, Bayan Rose. Bu sizin eviniz ve istediğinizi yapabilirsiniz."

"Anlıyorum, ama biri gelirse bilmen gerekir diye düşündüm."

"Birini mi bekliyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Ama umarım ki..." Joe Marie gerisini söylemedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa-"

Mary, "Olmaz," diyerek onun sözünü kesti. Pansiyon

tercih ettiği için pişman olmuştu. Pansiyonların sıcak ve misafirperver olabildiğini duymuştu. İnternette yaptığı arama Mary'yi Gül Limanı Oteli'nin internet sitesine yönlendirmişti. Pansiyonun basit zarafeti ve güzelliği Mary'yi cezbetmişti. Manzaranın internetteki fotoğrafına bakmak onu olmak istediği yerin burası olduğuna ikna etmişti ve oda ayırtmıştı.

Belki de biraz kaba bir tavırla, "Üzerime düşmeyin," dedi. Ona özel davranılmasını istemiyordu. Kanser olduğu için. Ya da başka bir nedenle.

Jo Marie başını sallayıp gitti. Ayakkabıları tahta basamaklarda tıkırtılı sesler çıkardı. Mary gözlerini bir kere daha kapattı, düşüncelerine dönmeye niyetliydi. Yıllar boyunca George'a davranış şeklinden ötürü kendini kötü hissetmişti, özellikle de ilişkilerinin sonuna doğru. İkisine de iyilik yaptığını düşünürken zalim davranmıştı. Ve şimdi, sıcak güneş ışığının altında, muhtemelen George Seattle'daki Puget Sound'dayken, belki de son kez onu görmek için çok güçlü bir istek duyuyordu.

Bunu yapamazdı. Yapmazdı. George evliydi. Şimdi onun hayatını altüst etmek iki kat yanlış olurdu. Kendisi seçimini yapmıştı ve artık bu seçimle yaşamak dışında bir şansı yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Telefon çaldığında kapıya doğru gidiyordum. Bir an telefon sesini duymazdan gelip işime devam etmek istedim. Fakat bunu yapamazdım; pansiyon açılmıştı ve bu pansiyon geçim kaynağımdı.

Düz bir sesle, "Gül Limanı Oteli," dedim.

"Jo Marie?"

Sesi anında tanıdım ve sırtım kaskatı kesildi.

"Ben Yarbay Milford."

Elim ahizeyi daha sıkı sardı. Yarbay Milford'u en son Paul için Fort Lewis'de yapılan anma töreninde görmüştüm. Paul'ün helikopterinin Afganistan'da bir dağ yamacında düştüğünü öğrendiğim andan itibaren yarbay bana çok iyi davranmıştı. Sabırla sorularıma cevap vermiş, beni rahatlatacak şeyler söylemişti. Kocamın naaşını getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti. Kendisi Paul'ün birlik komutanıydı. Paul ona çok saygı duyuyordu ve bu saygı karşılıklıydı.

"Size ve Nisan'da sevdiklerini kaybeden ailelere verdiğim söz için arıyorum."

"Evet." Boğazımdaki yumru yüzünden zor konuşmuştum.

"Anma töreninde sana onu gerektiği gibi gömebilmeniz için naaşını almak üzere elimden geleni yapacağımı söylemiştim."

"Hatırlıyorum." diye fısıldadım. Bana Paul'ün naaşının getirildiğini söyleyeceğine emindim. Bir parçam bunu duymak istiyordu, bir parçamın bunu duymaya ihtiyacı vardı ama aynı zamanda ellerimle kulaklarımı kapatmak ve yarbayın susması için bağırmak istiyordum. Düşme alanını bulduklarsa, bu kocamın öldüğüne dair son kanıt olurdu. Bana söylenen her şeye rağmen, bir şekilde Paul'ün kurtulma şansı bulduğu ve hayatta olduğu inancına tutunmadan edemiyordum.

"Jo Marie?"

Anlaşılan yarbay bir şey söylemişti ve ben bunu duymamıştım.

"Affedersiniz."

"Helikopterin düştüğü bölge dağların derinliklerindeydi ve oraya girilemiyordu ama yakın zamanda yapılan değişiklikler sayesinde artık o bölgede faaliyet gösterebiliyoruz."

Bu değişikliklerin ne olduğundan bahsetmedi ama ne olduğunu tahmin etmem için çok fazla şey duymama gerek yoktu. Paul ve birliği, el Kaide'nin elindeki bölgenin derinliklerine gönderilmişti. Dağın arazisi naaşları getirmeyi daha da zor hale getiriyordu.

"Yakın zamandaki değişiklikler mi?" diye tekrarladım. Sertçe yutkunup alt dudağımı ısırdım. "Kocamı gömebileceğimi mi söylüyorsunuz?" diye sordum, konuşurken sesim titredi.

"Evet ve hayır. Dediğim gibi, artık helikopterin düştüğü alana girebiliyoruz. Bir takım bölgeye girip araştırma yapacak. Araştırma yaptıklarında ve naaşlar getirildiğinde, tabii ki DNA testi yapmamız gerekecek."

"Tabii ki."

"Bütün aileleri gelişmelerden haberdar edeceğime söz vermiştim."

"Evet, teşekkür ederim."

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Jo Marie?"

Ona kocamı bana canlı bir şekilde getirmesi için yalvarmak istedim. Onun yarım dünya ötede kaybettiğim her şeyi bana geri getirmesini istiyordum. Ama bu isteğin hem imkânsız hem de mantıksız olacağının farkındaydım. Eninde sonunda Paul'ün hâlâ hayatta olduğuna dair bu çılgın fikri unutmak zorunda kalacaktım. Paul'ün naaşı o dağ yamacında kaldığı sürece, buna inanabilirdim. O incecik umut dalına tutunacaktım çünkü tutunabileceğim bir tek bu kalmıştı.

"Paul Rose iyi bir askerdi ve çok iyi bir subaydı."

Yarbay Milford'un bana zaten bildiğim şeyleri söylemesine gerek yoktu.

"Lütfen senin için yapabileceğim başka bir şey varsa söyle." Duraksayıp ekledi. "Var mı, Jo Marie?"

"Henüz değil... Aradığınız için teşekkür ederim."

"Daha fazla bilgim olur olmaz arayacağım."

İnce bir sesle, "Evet, lütfen," diyebilmeyi başardım, sesime gözyaşlarımı yansıtmamaya çalışıyordum. "Aramanız çok nazik bir davranıştı."

"Unutma, sorun olursa buradayım."

"Unutmam." Telefonu kapadığımda ellerim titredi. Konu Paul'le ilgili olduğunda, duygularımı saklayamıyordum. Hayatım ve hayallerim kocamın etrafında dönüyordu ve o benden alınmıştı. Bir gün hayatımdaki bu beklenmedik ve trajik değişikliğe alışacak mıydım bilmiyordum. Onunla tanışmak, ona âşık olmak ve beraber geleceğimizi planlamak hayatımın en mutlu anlarıydı. Doğru erkeği bulma ümidimi kesmiştim. Ve o karşıma en beklemediğim anda çıkmıştı.

Tanrı'nın, onu ellerimden alacaksa Paul'le beni neden bir araya getirdiğini anlayamıyordum. Helikopterin düştüğü haberini aldığımdan beri Tanrı'ya çok sitem etmiştim.

Derin bir nefes aldım, kendimi toparlamakta kararlıydım. Bir konuğum vardı ve kısa süre sonra başka konuklarım gelecekti. Dizlerim titrediğinden bir sandalyeye çöktüm ve dirseklerimi masaya dayadım.

Rover sanki teselliye ihtiyacım olduğunu sezmiş gibi yanıma geldi. Ön patilerini bacağımın yanlarına koydu ve çenesini de bacağıma dayadı. Elimi başına dayayıp oturdum ve titremem geçene kadar derin nefesler aldım.

Hailey merdivenlerden çıktığında kendimi toparlamaya zar zor vakit buldum.

Ona, "Birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum," dedim. "Mary Smith verandada ve yalnız kalmak istiyor gibi ama bir şeye ihtiyacı olursa rahat ettiğinden emin ol, olur mu?"

Hailey'nin gözleri parladı. Şimdiye kadar hiç ondan ben yokken pansiyona veya konuklara bakmasını istememiştim. Bu yeni sorumluluğun onu memnun ettiğini görebiliyordum.

Gerçek bir hevesle, "Memnuniyetle," dedi.

"Çok kalacağımı sanmıyorum." Rover yola çıkmaya hevesli bir şekilde tasmasını zorladı.

Ben bir elimde kurabiye dolu bir tabak, diğer elimde tasmayla kapıya ilerlerken, Hailey, "Pansiyona göz kulak olurum," diye söz verdi. Kalan basamakları aceleyle indi ve benim için ön kapıyı açtı. "İyi yürüyüşler," dedi.

"Teşekkürler. İstersen bir iki kurabiye alabilirsin."

"Tamam. Fıstık ezmelisine bayılıyorum. Bu arada, Mark nerede?" diye sordu. "Bugün kesin burada olur diye düşünmüştüm."

Genç kıza Mark'la ikimizin kavgalı olduğumuzu açıklamak yerine omzumu silktim. "Muhtemelen başka bir işi vardır."

"Daveti biliyor, değil mi?"

"Biliyor," dedim ve Mark'la ilgili hissettiğim hüsranı ve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

Hiçbir zaman öfkesi uzun süren biri olmamıştım. Mark beni ne kadar kızdırmış olsa da, onunla yaptığım tartışma yüzünden gitgide daha fazla pişmanlık duyuyordum.

Mark'ın tavrından hoşlanmasam da, anlaşmazlığımızın kökeninde benim zarar görmemi istememesinin yattığını kabul etmeliydim. Ancak onun düşündüğünün aksine, gerçek bir tehlikede olmadığımı biliyordum.

Aramızdaki bu gerginliği halletmeden huzura eremeyeceğimi görebiliyordum. Ayrıca aldığım telefon beni sarsmıştı ve bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Mark iyi bir dinleyiciydi. Çok şey söylemezdi ama konuştuğunda bilgeliği ve içgörüsü beni etkilerdi. Belki de kurabiye tabağı ikimizin de ihtiyacı olan zeytin dalıydı.

Mark'ın işe dönmeyi kabul edip etmemesi çok önemli değildi ama kabul etmesini umuyordum. Ne olursa olsun, önemli olan arkadaşlığımızdı. İkimiz de ahmakça hareket etmiştik. Birimiz ilk adımı atmalıydı ve hatalı olduğumu söylemeye niyetim olmasa da, bu görüş ayrılığını geride bırakmayı önerebilirdim. Onun da aynı şekilde hissettiğini umuyordum.

Rover tam olarak nereye gideceğimi biliyor gibiydi çünkü hemen doğru yöne ilerledi. Mark'ın evi ve işyeri konaktan sadece birkaç sokak uzaktaydı, son birkaç ayda bu yolu birkaç kere yürümüştük, ama her zaman iş için yapmıştık bunu.

Mark'ın evde olacağından bile emin olmadığımdan, eğer evde değilse ne yapacağımı düşündüm. Atölyesi evin arkasındaydı. Eğer evde yoksa Mark'ın onları bulmasını umarak kurabiyeleri atölyede bırakmaya karar verdim. Bu bir sonraki adımı Mark'a bırakmak anlamına gelirdi, böylece içim rahatlardı. İlk adımı atan olmak zaten egomu zorluyordu. Gururumu çiğnemem kolay bir şey değildi. Atölyeye yaklaştığımda radyonun sesini duydum. Mark anlaşılan atölyesinde bir sohbet programını dinliyordu. Rover havlayınca onu susturdum, gelişimizi duyurmamayı tercih ediyordum. Ne diyeceğimi pek düşünmemiştim; keşke daha hazırlıklı gelseydim diye geçirdim içimden.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açtım. Mark doğru düzgün bakmadı bile. Bir beşiği zımparalıyordu, daha önce bu beşiğin üzerinde çalıştığını görmüştüm. Bu büyüleyici bir el işi eseriydi. Otel için değildi, Mark beşiğin üzerinde boş zamanlarında çalışıyordu.

Mark gelenin ben olduğumu görünce, elleri donakal-

dı. Kısacık bir duraksamadan sonra zımparalama işine geri döndü.

"Selam," dedim. Ağzım kurumuş gibiydi. Atölyenin kapısının hemen önünde ne yapacağımı bilemeyerek durdum.

"Selam."

Kesinlikle işimi kolaylaştırmıyordu.

"Bu sabah kurabiye pişirdim."

"Fıstık ezmeli mi?" diye sordu ve zımparalamaya devam etti, elleri tahtanın üzerinde çalışıyor, sert çıkıntıları pürüzsüzleştiriyordu.

"En sevdiğinden. Sana bir tabak getirdim."

Mark sanki tabağı ilk defa fark ediyormuşçasına başını kaldırdı.

"Bu bir zeytin dalı," diye açıkladım.

Beşiğin öteki tarafına ilerledi ama hâlâ yüzü bana dönüktü. "Bu geri dönüp gül bahçesinde çalışmamı istediğin için mi?"

"Hayır... tam olarak değil."

"O zaman neden?"

"Çünkü seni arkadaşım olarak görüyorum," dedim, "ve aramızdaki mesele dünkü gibi kalsın istemiyorum."

"Ahmakça davrandın."

Aynı inatçılıkla, "Mantıksız davrandın," diye karşılık verdim. "En iyisi hemfikir olmadığımızı kabul etmemiz. Sence bunu yapabilir miyiz?"

Mark iki türlü de bu konu onu ilgilendirmiyormuşçasına omzunu silkti ama anlaşmazlığımızın onu da rahatsız ettiğini anlatan hafif bir gülümseme fark ettim.

"Kurabiyeleri bırakmamı istiyor musun?"

Mark başını kaldırıp kahkahayla güldü. "Ben aptal değilim. Evet, kurabiyeleri istiyorum."

Bir an onun bir şeyler daha söylemesini bekleyerek durdum. Söylemedi. Hayal kırıklığına uğrayarak tabağı bıraktım ve arkamı döndüm. Rover yere kıvrılmıştı ve kıpırdamak istemiyor gibiydi. Tasmasını çektim. Çoğu zaman beni sürükleyen o olurdu. İsteksizliği beklenmedik bir hareketti.

"O zaman ben gideyim." dedim, hayal kırıklığı omuzlarıma çökmüş gibiydi. Tam ben tüm gücüyle hareket etmeyi reddeden Rover'ı sürükleyerek kapıdan dışarı çıkarken, Mark konuştu: "Hemen gitmene gerek yok. Ayrıca gül bahçesini konuşmalıyız." Beşikten uzaklaştı ve ellerini arka ceplerine soktu.

"Gül bahçesine ne olmuş?"

Mark beşiğin ön tarafına yürüdü. "Gül bahçesi üzerinde çalışmamı istiyor musun istemiyor musun?"

Onun daha önce yaptığı gibi soğukkanlılıkla omuz silktim, sanki bu beni ilgilendirmiyormuş gibi. "Bu tamamen sana kalmış. İstifa etmeye karar veren sendin."

"Evet, sanırım öyle yaptım." Kahve sürahisinin olduğu yere ilerleyip kendine bir fincan doldurdu ve sonra cam sürahiyi işaret edip bana da bir fincan önerdi.

Canım çok kahve istemiyordu ama bunun onun tartışmamızı geride bırakmaya niyetli olduğunu gösterme şekli olduğunu biliyordum, bu yüzden başımı salladım.

"İstifa etmek iyi bir fikir değildi. O proje üzerinde çalışmayı sabırsızlıkla bekliyordum."

Gülümsedim, o da gülümsememe karşılık verdi ve taşıdığım pişmanlık yükü omuzlarımdan kalktı.

Bana kahveyi uzattı, kahvede sanki ocakta çok uzun zamandır durmuş gibi belirgin bir yanık kokusu vardı. "Bu taze mi?" diye sordum.

Mark başını salladı. "Dün yaptım."

Güldüm. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Tekrar gülümsedi ama cevap vermedi, bu da şaka yapmadığına inanmama sebep oldu.

Bir yudum olarak, "Seni canlandırır, tüylerini diken diken eder," dedi.

"Tam da ihtiyacım olan şey." Kahveyi tattım, yüzümü ekşittim ve fincanı bıraktım.

Mark bir tabure çekti, ben de bunu benim de oturmam için bir davet olarak aldım. Oturduktan sonra tabağı saran plastiği çıkardı ve bir kurabiyeye uzandı. "İster misin?" diye sordu.

Günün çoğunu tatlı pişirerek geçirmiş olsam da, istemiyordum. Zaten o kadar uzun süre mutfakta olup kilo vermek yeterince zordu. "Hayır, teşekkürler."

Mark ikinci bir tabure çekip karşıma oturdu. Beni bir an inceleyip kaşlarını çattı. "Barıştık, değil mi?"

"Umarım." Duraksayıp sordum, "Ya Gül Limanı Oteli? Geri geliyor musun?"

"İstediğin buysa gelirim, ama mucize bekleme. Davete yetişmez."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Mark kurabiyesini ısırdı. "Şimdiye kadarki en iyi kurabiyen," diye mırıldandı, ağzının kenarında kırıntılar vardı. Uzun boylu ve zayıf bir adamdı ve görebildiğimi kadarıyla istediği şeyi yiyip hiçbir zaman kilosu için endişelenmek zorunda kalmayan insanlardandı.

İkinci kurabiyeye uzanırken, "Eğer barıştıysak, seni huzursuz eden ne?" diye sordu.

"Neden bir şeyin beni huzursuz ettiğini düşünüyorsun?" dedim, beni bu kadar kolay anlayabilmesine şaşırmıştım ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

Hafifçe kaşlarını çattı ve beni dikkatle süzdü. Parmağıyla gözlerimin arasındaki noktaya işaret etti. "Bir konuda endişelenirken burada ufak, komik çizgilerin çıkıyor."

"Çıkmıyor."

"Çıkıyor."

Onunla tartışmak istemiyordum. Haklı olduğunu biliyordum. "Evden çıkmadan önce rahatsız edici bir telefon aldım."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı ve kahveden bir yudum daha aldı. Bu acı sıvıyı nasıl içtiğini bilmiyordum.

"Paul'ün birlik komutanı benimle irtibata geçti."

Mark kahvesini kenara koydu. "Ne konuda?"

"Helikopterin düştüğü alana artık girilebiliyormuş." Ellerimi kucağımda kavuşturdum ve onunla göz göze gelmekten kaçınarak yere baktım. Bu yeni gelişme hakkında konuşabileceğim biri olduğu için şükrediyordum. "Yarbay Milford ordunun naaşları getirmesi için bir ekip gönderdiğini bildirdi."

Mark ona söylediğim şeyi sindirirken dizindeki kurabiye kırıntılarını silkeledi. "Paul'ü gönmek istersin sanmıştım."

"İstiyorum," diye fısıldadım ve sesimdeki hafif titreme beni şaşırttı. "Tabi ki istiyorum. Kocamın dünyanın öbür ucundaki bir dağda kalmasını istemiyorum. Paul ve diğer adamlar gerektiği gibi defnedilmeyi hak ediyor."

"O zaman neden rahatsız edici bir telefon aldığımı söyledim?"

"Öyle mi dedim?" Tek hatırladığım şey bir telefon aldığımı söylediğimdi. Rahatsız edici kısmı ben fark etmeden ağzımdan kaçmış olmalıydı.

"Açıkça bu konuda üzülmüşsün. Bu Paul'le ilgili her şeyin iyileşen bir yarayı deşmek gibi olmasından mı kaynaklanıyor?"

Soru gayet makuldü ve sanırım bu, sebebin bir parçasıydı. "Belki."

"Ama dahası da mı var?"

Başımı salladım ve boğazımda oluşmuş olan sert yumruya karşı yutkundum. Mark'ın bakışları kucağımda sıkı sıkı kenetlediğim ellerime kayınca, ellerimin ürtmeye başladığını fark ettim. Ellerimi kollarımın altına sokup tepkimi saklamak istiyordum ama bunu açık açık yapmak istemiyordum.

Mark rahatsızlık dolu bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi, ben de öyle. Sanki ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyor gibiydik.

Sessizliği bozan ben oldum. "Eğer Paul'ün cesedi bulunursa, onun hâlâ hayatta olduğuna dair hayalimden vazgeçmem gerekecek."

"Bunun ihtimali var mı?"

Başımı iki yana salladım. Paul'ün helikopter kazasından canlı çıkmasının en ufak ihtimali olsaydı, hayat sigortası parasının verilmeyeceği kesindi. Uzun süredir Paul'ün birlik komutanının aile üyelerine sigorta paralarının dağıtılmasına başlanması için araya girdiğinden şüpheleniyordum.

Mark, "Zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Kendimden emin bir şekilde, "Hayır," dedim. "Henüz değil. Yapamam." Daha önce hiç Paul'den bahsetmemiştik ve Mark'ı arkadaş olarak görsem de onun asker kocama dair bu yeni ve büyük değişikliğe karşı hissettiğim duyguları anlamasına imkân olmadığını fark ettim. Telefon konuşmasından hiç bahsetmemeliydim. Artık gitmeye hevesli bir halde tabureden aşağı kaydım. Rover isteksizce ayağa kalktı.

"Geri dönmeliyim," dedim, kelimelerim sert ve resmi çıkmıştı. "Hadi, Rover." Köpeğin tasmasını çekince Rover hemen tepki verdi ve ben atölye kapısından çıkmak için acele ederken tasmayı zorladı.

Mark kapı eşiğine yürüyerek, "Kurabiyeler için teşekkürler," dedi.

"Ne demek... Her zaman." Veda etmek için elimi kaldırdım.

Mark da kendi elini kaldırarak karşılık verdi. "Haklı olduğumu kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Tam onunla tartışmaya başlayacaktım ki son cümlenin şaka olarak söylendiğini fark ettim. "Çok komik," diye mırıldandım.

Mark kıkırdadı. Yardım etmek istediğini ama bunu nasıl yapacağını bilmediğini anlayabiliyordum. Öğrendiğim şey hakkında konuşmak için çok erkendi, henüz bu haberi kendim de doğru düzgün sindirememiştim.

Atölyenin kapısını açık tutan Mark, "Görüşürüz," dedi.

Başımı salladım. Bu Mark'ın bana yakında etrafımda olacağını söyleme şekliydi.

Rover'ın daha uzun bir yürüyüş istediğini görebiliyordum ama kendimi pansiyona geri dönmek zorunda hissediyordum. Hailey'yi uzun süre yalnız başına bırakmak istemiyordum.

Rover'a, "Başka bir gün daha uzun süre yürürüz," diye söz verdim. Bunun işe yaramayacağını anlayana kadar tasmasını çekiştirmeye devam etti, sonra pes etti ve isteksizce pansiyona doğru döndü.

Mark eşikte durmaya devam etti. Bakışlarını hissedebiliyordum. Arkamı döndüğümde onun pervaza dayanıp beni izlediğini gördüm. Ne kadar süre orada kaldığını bilmiyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Otele döndüğümde Hailey beni kapıda karşıladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Hailey başını sallayarak bana pembe bir not kâğıdı uzattı. "Annie Newton arayıp telefon numarasını bıraktı. Daha sonra tekrar arayacağını söyledi."

"Harika, teşekkürler," dedim ve not kâğıdını aldım. Hailey bir sonraki akşam üstü geleceğine söz vererek o günlük pansiyondan ayrıldı.

Tam Rover'ın tasmasını kaldırmıştım ki telefon çaldı. Hâlâ Ticaret Odası'yla görüşmem gerekiyordu. "Gül Limanı Oteli," dedim ve konuşmanın uzun sürmemesini umarak ofis duvarındaki saate göz attım.

"Merhaba, ben Annie Newton, Kent ve Julie Shivers'ın torunuyum."

Annie'nin her konuştuğumuzda kendini tanıtma ihtiyacı hissetmesini ilginç buluyordum. Son altı aydır Annie pansiyona iki kere gelmiş, büyükanne ve büyükbabasının ellinci evlilik yıldönümü kutlaması hazırlıklarını yapmıştı.

Bir keresinde bütün kutlamayı pansiyonun içinde yapmayı düşünmüştü ama kısa süre sonra mekanın aile ve arkadaşlarına göndermeyi planladığı iki yüzden fazla davetiye için yeterı kadar geniş olmadığı açığa çıktı.

"Daha önce planladığım gibi yarın sabah yerine bu akşamüstü konağa gelmem mümkün mü diye arıyorum." Sesi titriyordu. Daha önce konuşmamış olsaydık fark etmeyebilirdim ama kesinlikle şu anda bunu fark ediyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, evet, tabii ki, eh, esasında hayır, şu anda biraz sarsılmış durumdayım. Sanırım altı ay önce nişanımı attığımdan bahsetmiştim."

Bahsetmemişti ama devam etmesi için onu cesaretlendirmek istedim. "Üzgünüm, Annie. Bu büyük bir hayal kırıklığı olmuş olmalı."

"Evet, öyleydi... Öyle. Bugün Lenny aradı ve tartıştık. Ben de biraz uzaklaşmanın bana iyi gelebileceğini düşündüm."

"Erken gelmek istiyorsan sorun olmaz."

"Harika."

Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum.

"Bu çok iyi olur. Büyükannemle büyükbabam yarın sabah bir ara gelecekler ve onları karşılamak için orada olmak istiyorum. Onlarla planladığım bütün etkinlikleri önceden gözden geçirmek iyi olur diye düşündüm."

Ona, "Sanırım bir aile dostunuzla konuştum," dedim. Görünüşe göre o gün gelen bir telefona üzülen tek kişi ben değildim.

Annie, "Aile dostu mu?" diye tekrarladı.

"Bugün bir oda ayırtmak için aradı. Sanırım kendisi

büyükannemle büyükbabamı Oregon'dan arabayla getirecekmiş."

Annie duraksadı. "Bu... aile dostu adını söylemedi, değil mi?"

"Eh, söyledi, rezervasyon defterine adını not aldım. Defteri almam sadece bir dakika sürer."

"Boşver. Önemli değil," dedi ve bu hoş karşılanmadığı yeni bir habermişçesine ağır ağır içini çekti.

Söylediklerine bakılırsa, Annie iyi bir gün geçirmiyordu. "Odan hazır, o yüzden bu akşam gelmek istersen, sorun olmaz. Sadece..."

Endişeyle, "Evet?" dedi.

"Akşam üstü bir süre pansiyonda olmamayı planlıyordum. Saat kaçta gelmeyi düşünüyorsun?"

"Ah, sen istediğin kadar dışarıda kal... Ben kolayca birkaç saat vakit öldürebilirim."

"İstediğin zaman gelebilirsin, Annie," diye güvence verdim. Onun kredi kartı bilgilerini almış olduğumdan, "Hatta şöyle yapalım, oda anahtarını mutfak tezgâhının üzerine koyacağım, ben dönmeden gelirsen hemen odana gidebilirsin," diye ekledim.

"Bunun sorun olmayacağına emin misin?"

"Hiç sorun yaratmaz, gerçi bir konuğum daha var; onunla karşılaşırsan kim olduğunu açıkla, yeter."

"Açıklarım."

Hemen sesinin ne kadar hafiflediğini fark ettim. Eski nişanlısıyla tartışmasının onu üzdüğünü anlamak için Sherlock Holmes olmama gerek yoktu. Annie zaten büyükannesiyle büyükbabasının yıldönümü detaylarıyla ilgilendiğinden çok fazla uğraşacak şeyi vardı. Daha önce

nışanlısından ayrıldığını söylemişse aklımdan çıkmış olmalıydı. fakat bu kolay kolay unutacağım bir detay değildi. Annie'yle ilgili bu detayı öğrenmek onun neden kendini bu projeye bu kadar hevesle adadığını açıklıyordu. Bu kadını sevmeye başlamıştım ve organizasyon yeteneklerine saygı duyuyordum. Bu aile toplantısı için her detayla ilgilenmişti, yemek tedarikçileriyle ve çiçekçiyle çalışmış ve su kenarındaki kamerıyede evlilik yeminlerinin yenilenmesi seremonisi için belediyeden izin almıştı. Bana tekrar tekrar büyükanne ve büyükbabası için her şeyin mükemmel olmasını istediğini söyleyip duruyordu. Artık onun dikkatını dağıtmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ticaret Odası görüşmesi olmasaydı onunla konuşmak için fazladan birkaç dakika ayırabilirdim. Zaten Mark'a kurabiye götürmeye gittiğimden istemediğim kadar gecikmiştim.

Vedalaştık. Çantamı alıp ön kapıya giderken Rover'ın kulaklarını sevdim. Rover, onsuz evden çıkmamı sevmiyordu. Gitmeye hazırlandığımı görür görmez başını kaldırıyordu ve tasmasını göremeyince yüzüne hüzün dolu bir ifade yerleşiyordu. Çenesini patilerine dayayıp sızlanıyordu. Ama eve döndüğümde bunu atlatmış oluyor ve beni çok uzun zamandır yokmuşum ve çok, çok fazla özlenmişim gibi karşılıyordu.

Sadık arkadaşıma, "Sen daha gitmiğimi anlayamadan döneceğim," dedim.

Verandaya çıkmğımda Mark'ın bahçede hanl hanl çalıştığını gördüm. Üst basamakta duraksadım, durdum ve gülümsedim, ilk adımı atan ben olsam da anlaşmazlığımızı çözmek uğruna çaba harcadığım için memnundum.

Mark kapının kapandığını duymuş olmalıydı çünkü başını kaldırdı ve gelenin ben olduğumu gördüğünde tırmığına yaslandı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Ticaret Odası tanışma toplantısı," dedim. Peggy Beldon'ın tavsiyesi sayesinde Sedir Koyu'na gelir gelmez ticaret odasına katılmıştım ve her toplantıya gidiyordum. İş sahipleri arasındaki yakınlık hoşuma gidiyordu. Birbirimizi cesaretlendiriyor ve birbirimize destek oluyorduk. Düşününce, Mark'ı toplantılarda görmemiştim hiç. Oysa kendi işi vardı ve bu derneğe katılmanın faydasını görürdü.

"Neden Ticaret Odası üyesi değilsin?" diye sordum.

"Olmadığımı kim söylemiş?"

Kimse söylememişti. "Seni hiç toplantılarda görmedim."

"Gitmiyorum."

"Neden?" Kendi naçizane görüşüme göre, biraz daha sosyal olması ona iyi gelirdi.

Omzunu silkti. "Öncelikle, zaten beni meşgul edecek kadar fazla işim var. Ayrıca gevezelikten ve kartvizit değiş tokuş etmekten hoşlanmam. Bu insanlar birbirleriyle geyik muhabbeti yapacakları zamanın yarısını işlerini geliştirmeye adasalardı, böyle sosyal ayrıntılara vakitleri olmazdı."

"Sen Bay Şahane Kişilik'sin değil mi?"

Sırıtıp başını salladı. "Böyle şeyler için vaktim yok. Bahçen üzerinde çalışmamı mı istiyorsun, yoksa peynir ve kraker ikram edilen bir buluşmaya gitmemi mi?"

"Bahçe üzerinde çalış."

"Ben de bunu diyorum işte."

Mark yine sırıttı. Bir günde iki kere; bu inanılmazdı.

"Çok geçmeden döneceğim," diye söz verdim. "Aşağı yukarı bir saat sonra bir konuk daha gelebilir. Mutfak tezgâhının üzerine onun için anahtar bıraktım."

"Peki ya yan verandada güneşlenen kadın? Onun hikâyesi ne?"

"Mary Smith mi? Bilmiyorum."

Konuğuma doğru bakıp kaşlarını çatarak, "İyi mi?" diye sordu.

"Biraz hasta," dedim. "O yüzden aksileşirse, üzerine alınma. Sanırım uçuş onu yorgun düşürmüş. Dinlenmeye ihtiyacı var gibi."

"Sorun değil, ben de ona çıkışırım."

"Mark," diye uyardım onu, "nazik ol."

"Olurum," diye söz verdi, ben de yanından ayrıldım.

Çoğu yer otele yakın mesafede olduğundan, Ticaret Odası toplantısına yürüyerek gitmeyi seçtim. Ofis binası Liman Sokağı'na çok yakındı. Bu resmi bir toplantı değildi; resmi toplantılar bir restoranda ayda bir öğle vakti yapılırdı. Ticaret Odası yakın zamanda yer değiştirmişti, bu da gelip yeni mekânlarını görme davetiydi.

Vardığımda bina çoktan kalabalıklaşmıştı. İlk gördüğüm kişi kütüphaneci Grace Harding'di. Kendisi benim için bir arkadaş ve büyük bir bilgi kaynağı oluvermişti. Hayatı boyunca Sedir Koyu'nda yaşadığından kasabadaki herkesi tanıyor gibiydi. Ayrıca tekrar evlenmeden önce birkaç sene boyunca dul kalmıştı, bu yüzden de beni biraz koruması altına almıştı. Arkadaşlığına da tavsiyelerine de çok değer veriyordum.

Son buluşmamızın üzerinden biraz zaman geçmişti

ama onu kütüphanede sık sık görüyordum, gerçi son zamanlarda sadece geçerken görebiliyordum.

Bana doğru yürüyerek, "Jo Marie," dedi. Beni karşılamak için iki elini de uzatmıştı.

"Grace, seni görmek çok güzel."

"Seni de. Rover nasıl?"

"Her zamanki kadar sadık," dedim.

"Adını değiştirmemene sevindim. Ona uyuyor."

Köpeğime daha farklı, daha akılda kalıcı bir isim vermeyi sık sık düşünmüştüm. Öncelikle Rover çok sade ve oldukça fazla kullanılan bir köpek ismiydi. Daha orijinal, zekice bir isim bulmak istiyordum. Buttercup gibi bir isim.

Buttercup.

Evcil bir hayvan için ne kadar güzel bir isim. Bununla karşılaştırıldığında Rover, sıkıcı ve monoton geliyordu kulağa.

"Rover iyi mi? Konuklara karşı bir sorun çıkarmıyor değil mi?"

"Hiç çıkarmıyor."

Grace'in yüzü aydınlandı. "Harika."

Çantamda kalan davetiyeleri arayarak ona iki davetiye uzattım. "Umarım gelirsin ve Yargıç Griffin'i de yanında getirirsin. Davet etmem gereken başka biri aklına gelirse, burada birkaç davetiye daha var."

Grace davetiyeye baktı. "Pansiyonu ne hale getirdiğini görmeyi çok isterim. Olivia'nın da isteyeceğini biliyorum."

"O zaman gelin. Size etrafı göstermekten memnun olurum." Gül bahçesinden bahsetmek konusunda duraksadım. Mark'la anlaşmazlığımızı çözmüş olsak da gül bah-

çesinin bitirilmemiş olmasından ötürü büyük hayal kırıklığına uğramıştım.

Grace, "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi ve davetiyeyi geniş el çantasının yan cebine koydu.

Şerif Troy Davis ona, "Grace," diyerek seslendi. Şerif tanımadığım başka bir adamla konuşuyordu ve kütüphaneciye doğru bakıyordu.

Grace, "İzninle," dedi.

"Tabii ki."

Toplantıdan çıktığımda kalan bütün davetiyeleri dağıtmıştım ve birkaç iş sahibi bana pazar akşamı geleceğine dair söz vermişti. Peggy Beldon ve arkadaşı Corrie McAffee de ihtiyacım olan her konuda bana yardım etmeyi önermişlerdi. Onlara teşekkür etmiştim ama şu noktada her şey kontrolüm altındaydı- ya da öyle olduğunu umuyordum. Gerekli olursa onları arayacağıma söz verdim.

Pansiyona döndüğümde fark ettiğim ilk şey Mark'ın gittiği ve Annie Newton'ın geldiği oldu. Annie'nin arabası pansiyonun önündeki yola park edilmişti. Mary artık verandada değildi, ben de havanın fazla serinlediğini ve onun içeri geçtiğini varsaydım.

Pansiyona girdiğimde sadık Rover'ım kapıda bekliyordu. Her zamanki, etrafımda zıpladığı, havladığı ve koşarak iki ya da üç daire çizdiği geri-geldiğine-çok-sevindim rutininden sonra, Rover, evde yeni bir konuk olduğunu bildiğimden emin olmak için aceleyle yemek salonuna geçti.

Annie'yi yakılmamış şöminenin önündeki koltukta oturur halde buldum, boş şömineye doğru bakıyordu.

"Merhaba Annie."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. Anlaşılan,

Rover'ın çıkardığı onca ses ona döndüğüm haberini ver-memişti. Gelenin ben olduğumu görünce gülümsedi. "Erken gelmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Hiç sorun değil." Çantamı ofisime bırakıp geri dön-düm. "Diğer konuğumla tanıştın mı?"

"Mary Smith, değil mi?"

"Evet."

"Kendini yorgun hissettiğini söyleyip yatmaya gitti. Umarım iyidir."

"Yemekle ilgili bir şeyden bahsetti mi?" diye sordum. Eğer isterse ona bir yemek sipariş edip pansiyona getirte-bilirdim. Hatta kendim de pişirebilirdim.

"Hayır. Sanırım şu anda yemek yemek istemiyor."

Muhtemelen öyleydi. Uçuş ve saat farkı onu yormuş olmalıydı.

"Çay demleyeceğim. Bana katılmak ister misin?"

Annie bir an duraksadı ve sonra başını salladı. "İsterim. Teşekkürler."

Annie koyu kestane saçları ve koyu yeşil gözleriyle çok hoş bir kadındı. Sırtının ortasına kadar dökülen uzun, gür saçlarını kıskanıyordum. Eğer isteseydi sırtına şelale gibi dökülen saçlarıyla muhtemelen şampuan reklamlarından birinde oynayabilirdi. Beni mutfağa doğru takip etti. Tabu-rede otururken elinde buruşturulmuş bir mendil olduğu-nu fark ettim. Eski nişanlısından gelen telefonun onu hâlâ üzdüğü aşikârdı. Neler hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Mutfakta zaman geçirmek için oyalandım ve bir demlik çay koydum. Rahat bir tavırla, "Eğer konuşmak istersen iyi bir dinleyiciyimdir, Annie," dedim. Ona baskı yaptığımı düşünmesini istemiyordum ama son altı ayda iyi bir arka-daşlık ilişkisi kurmuştuk.

"Artık ondan vazgeçtim," dedi. "Gerçekten vazgeçtim. Sadece yaşayamadığımız ilişki için üzülüyorum. Annem âşık olmaya âşık olduğumu söyledi ve haklı olabilir."

Tezgâhta Annie'nin oturduğu yerin karşısına ilişirken, "Anneler böyle, değil mi?" dedim. "Bizi kendimizden daha iyi tanıyor gibiler."

Annie sanki içindeki anlamsız dağınık damar deseninde bir mana buluyormuşçasına mermer tezgâhı inceledi. "Lenny hâlâ fikrimi değiştireceğim gibi yanlış bir görüşe sahip, daha önce değiştirmiştim, ama bir daha değiştirmeyeceğim." Bunu kararlılıkla söylemişti.

İkimize birer fincan sıcak çay koydum ve Annie'nin devam etmesini bekledim, tabii eğer isterse. Merak etmeden duramasam da, onu sorularla rahatsız edemezdim.

Biraz sonra Annie fincana uzandı ve sıcaklığa ihtiyacı varmış gibi fincanı iki eliyle sardı. "Çay gibisi yok."

Ona dikkatimi vermeye devam ederken çayımı yudumladım.

"Lenny'yi seviyorum... seviyordum. Komik değil mi? Onu karısı olmak isteyecek kadar çok seviyordum. Sonra biz çıkarken başka bir kadınla olduğunu öğrendim. Onun 'ufak hata' dediği şeyi öğrenir öğrenmez ilişkiyi tamamen bitirdim. Zaman içinde beni ona bir şans daha vermem için ikna etmeyi başardı."

"Peki verdin mi?"

Başını salladı. "Sonra altı ay önce, yine oldu. Bu son damlaydı. İlişkimiz bitmişti. Nişanı attım. İlk seferinde annemlere söylememiştim. Ailem Lenny'yi severdi. Eğlenceli ve cana yakındır, dışarıdan bakınca mükemmel erkek gibi görünür."

"Tek bir kusuru hariç."

Annie çayını dudaklarına götürdü. "Oldukça büyük bir kusur, değil mi? Maalesef Lenny onunla evlenmeyi reddettiğini kabul edemedi."

Benim kulağıma Annie akıllıca bir seçim yapmış ve Lenny'den kurtulduğu iyi olmuş gibi geliyordu.

"Anlayamadığım..." dedi, fincanına bakıyordu. "her şeye rağmen onunla olmayı özlüyorum." Güldü. "Bu tamamen saçmalık, değil mi?"

Ona, "Hiç de değil." dedim ve dirseklerimi tezgâha dayayıp çay fincanını dudaklarıma yaklaştırdım. "İkiniz beraber çok vakit geçirmiş olmalısınız. Lenny'yle beraber olmak açıkça bir alışkanlık."

Annie söylediklerimi düşünürken uzun uzun bana baktı. "Haklısın. Onu her gün görüyordum; neredeyse her şeyi beraber yapıyorduk... ya da ben öyle sanıyordum." Son cümleyi alaycı bir gülümsemeyle söylemişti.

"Bence bu keşfi evlendikten sonra yapmandansa şimdi yapman daha iyi olmuş."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bunun onun için hiçbir anlam ifade etmediğine yemin ediyor..." Annie gözlerini kapayarak başını iki yana salladı. "Hatta diğer kadının sırf benimle mutluluğu yakalama şansını bozmak için onu baştan çıkardığını iddia etti."

"Buna inanıyor musun?"

Annie elini salladı. "İnanıp inanmamanın önemli olduğunu sanmıyorum. Eğer onu bilerek baştan çıkardıysa, sebebi ne olursa olsun, Lenny'nin bir seçeneği vardı ve o... bana ihanet etmeyi seçti."

"Çok can yakar, ama sonra daha iyi olursun." Bir ka-

yıptan sonra hayatın kolay olmadığını, ama insanın zaman içinde o acıyla yaşamayı öğrendiğini keşfetmiştim.

"Güvenemediğim bir adamla evlenmeyi reddediyorum."

Yine onunla hemfikirdim.

"Lenny eğer yeteri kadar üzerime gelirse sonunda fikrimi değiştireceğimi düşünüyor gibi. Altı ay geçti ve hâlâ ikimiz için bir şans olduğunu düşünüyor, yaptığım ve söylediğim her şeye rağmen."

Lenny'den kaçmak için Annie bir gün erken gelmeye karar vermişti. Eski nişanlısından veya belki de fikrini yine değiştireceği korkusundan kaçmak istiyordu. Bu açıkça acılı bir karar olsa da, doğru karara benziyordu. Sadece pansiyonda olmanın bile onun iyileşmesine yardımcı olacağını umuyordum, bana yardımcı olduğu gibi. En azından şimdi Sedir Koyu'nda olmak Annie'ye ihtiyacı olan uzaklığı ve gücü sağlardı.

ALTINCI BÖLÜM

Annie dikkatini bozulan nişandan uzaklaştırmak çabasıyla büyükannesiyle büyükbabasının yıldönümü kutlaması için çok sıkı çalışmıştı. Her şey hazırdı. Parşömenler halinde tasarladığı özel davetiyeler ufak borular içinde dağıtılmıştı. Yüz elliden fazla aile üyesi ve arkadaştan gelip gelmeyeceklerine dair haber almıştı. Ayrıca rahiple görüşmüş ve su kenarında evlilik yeminlerinin tazelenmesi işini ayarlamıştı. Davet, açık büfe yemek ve sonrasındaki dans muhtemelen sorunsuz olacaktı. Yemek menüsü hazırdı ve tavsiye üzerine üç kişilik bir müzik grubu tutulmuştu. Grubun iki eski üyesi bu bölgede elli yıl önce çalıyordu ve şimdi ise çocukları onların yerini almıştı. Annie'nin büyükannesiyle büyükbabasının o grubun müziğiyle dans etmiş olması muhtemeldi.

Annie'nin beklemediği şey, Lenny'nin onu geri kazanmak için bu kadar kararlı olacağıydı. Annie fark ediyordu ki sorun onu ilk seferinde 'affetmiş' olmasıydı. Şimdi Lenny, Annie bir kere fikrini değiştirebildiği için tek gereken

şeyin zaman olduğunu ve Annie'nin ikinci yersiz davranışı görmezden gelmek isteyeceğini düşünüyordu. Eh, bu olmayacaktı. Annie dikkatini acı dolu ayrılıktan uzaklaştırma çabasıyla bütün gayretini bu yıldönümü partisini ailenin asla unutmayacağı bir etkinlik haline getirmek için sarf etmişti.

Cep telefonu sanki bir tiyatroda başlama işareti verilmiş gibi çaldı. Annie telefona uzanıp kimin aradığına baktı, gerçi buna gerek yoktu. Arayan tıpkı düşündüğü gibi Lenny'di.

Başta Lenny'nin telefonunu duymazdan gelmeyi düşündü ama bu işe yaramıyor gibiydi. İki haftalık sessizlikten sonra Lenny yine sayısız mesaj bırakarak onunla irtibata geçmişti. Annie'yi onu hayatına geri alması için ikna edene kadar pes etmeyeceği açıktı. Eğer Annie bu işi şu anda bitirmezse, Lenny yıldönümü partisini mahvedebilirdi.

Annie sertçe cevaplama düğmesine bastı ama Lenny'ye konuşma fırsatı tanımadı. Öfkeden ve acıdan doğan bir kararlılıkla, "Sana beni bir daha asla aramamanı söylemiştim," dedi. "Söyleyebileceğin, fikrimi değiştirecek hiçbir şey kalmadı."

"Annie, lütfen."

"Bunu daha kaç kere söylemem gerek bilmiyorum, Lenny, ama ilişkimiz bitti. O yüzden lütfen beni rahat bırak. Anlıyor musun?" Annie'nin kararı kesindi ve geri adım atmak gibi bir niyeti yoktu.

Lenny, "Hayır anlamıyorum," diye itiraz etti. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Bunu tek bir kelimeyle yanıtlayabilirim: Nichole... ve Sadie ve adını bilmediğim başka kim varsa."

Kelimeler sanki görünmez bir kabloya takılmış gibi aralarında havada asılı kalmıştı.

"Sana kaç kere bunun onların suçu olduğunu söylememem gerekiyor? Beni baştan çıkardılar."

Annie, Lenny'nin ihanetinde kendi rolünü bile üstlenemediği gerçeğiyle boğuştu. "Haklısın, kandırıldın. Hepsi bir hataydı; hayat değiştiren, nişan bozan, bir daha asla seni görmek istemiyorum dedirten bir hataydı." Bunu son altı aydır açıkça belirtiyordu ama anlaşılan Lenny bunu anlamamıştı.

Lenny itiraz etmek yerine, "Neredesin?" diye sordu. "Bir saattir evinin önünde oturuyorum, seninle konuşmayı bekliyorum. Bunun bana ne yaptığını görmüyor musun? Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Ben delirmeden bu işi çözmeliyiz."

Annie'nin parmakları hüsranla masa örtüsünü kavrayıp buruşturdu. Lenny'nin söylediği her şey kendisiyle ilgiliydi, kendisinin etrafında dönüyordu. Bunu daha önce görememiş olması Annie'yi hayrete düşürüyordu. Belki de annesi haklıydı ve âşık olmaya âşık olmuştu. Büyükannesiyle büyükbabasının yıldönümü partisi için harcadığı bunca çabadan sonra Lenny'nin onun yerini tahmin edeceğini sanmıştı. Şükredebileceği bir şey varsa o da Lenny'nin kısa süreli, kendine odaklı hafızasıydı. "Seattle'da değilim."

"Biliyorum." Lenny'nin sözleri çileden çıkmış gibiydi. "Nereye gittin? Söyle de yanına geleyim ve mantıklı konuşup bunu halledelim. Sensiz perişanım, Annie. Bana acı ve beni bu acıdan kurtar."

Annie'nin yapmak istediği en son şey onu görmekti.

"Lenny, ilişkimiz bitti. Bunu sana daha kaç kere söylemem gerek bilmiyorum ama ilişkimiz bitti, sona erdi, artık yok. Evlenmeyeceğiz."

"Ailem, özellikle annem, öğrendiğinde..."

"Yani altı ay içinde hâlâ annene ve kız kardeşine söylemedin mi?" İnanılmaz! Eh, Annie bunu hemen halledecekti. "Dinle," dedi tatlılıkla, "eğer annene ve ailene benim söylememi, seni bu zahmetten ve utançtan kurtarmamı istersen, bunu yaparım."

"Hayır, yapma."

"O zaman beni rahatsız etmeyi bırak."

"Yapamam ve bunu konuşana kadar yapmayacağım." Lenny her zaman yaptığı gibi duymak istemediği, inanmak istemediği her şeyi duymazdan geliyordu.

Annie'ye göre söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Gözleri açılmıştı ve geriye dönmeyecekti. Lenny eğlenceli bir adamdı, zeki ve etkileyici olduğu için insanların yanında olmayı sevdiği türden bir insandı. Mükemmel bir araba satıcısıydı ve genelde ayın en çok satanı oluyordu. İlgi odağı olmayı seviyordu ama Annie'nin fark ettiği gibi, onunla her şey yüzeyseldi. Ona göre hayat oynanacak bir oyundu. Annie'nin babasının dediği gibi, konuşmak bir işe yaramazdı. Annie'nin çok daha önce fark etmesi gereken şey, Lenny'nin bir derinliğinin olmadığıydı.

"Annem seni çok sever ve..."

"Eminim Nichole'u veya Sadie'yi de sever." Lenny'nin annesinin gözlerinde değerli oğlu hiç hata yapmazdı.

"Annie, lütfen, sadece nerede olduğunu söyle, böylece yüz yüze konuşabiliriz."

"Nerede olduğum seni gerçekten ilgilendirmez." Annie söyleyecek de değildi.

"Benden kaçınmaya niyetlisin, değil mi?"

Sonunda bunu anlamıştı demek! Annie, Lenny ile aylardır iletişime geçmemiş ve telefonlarını açmayı veya gönderdiği, ona tekrar düşünmesi için yalvaran sayısız mesaja cevap vermeyi reddetmişti. Onunla şu anda konuşmak muhtemelen bir hataydı ama Annie aile partisine odaklanabilmek için onun aradan çekilmesini istiyordu.

Annie, bir süre sessiz kaldı.

"Annie?"

"Lenny. Lütfen. Beni dinle." Her kelimeyi belirgin bir şekilde söylemişti, her birinin ardından kısa bir süre duruyordu.

"Tabii ki. Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım. Her şeyi. Söylediğini yapacağım."

Annie ona neredeyse inanacaktı, güvenecekti, ama artık bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. "İstediğim, ihtiyacım olan şey beni dinlemen çünkü söylemek üzere olduğum şey ciddi."

"Ben de ciddiyim bebeğim."

"Nişan yüzüğünü kızgın olduğum için geri vermedim. Ben-"

Lenny, "Biliyorum," diyerek onun sözünü kesti; aceleyle konuşuyordu. "Gözlerimi oyabilirdin, ama oymadın. Çok sakın ve duygusuzdun, bu da beni şuna inandırdı-"

"Lenny, sürekli konuşuyorsun. Dinlemiyorsun."

"Tamam, tamam, istediğini söyle, sana bütün dikkatimi vereceğime söz veriyorum."

Annie derin bir nefes aldı ve aklında kelimelerini seçer-

ken nefesini tuttu. Lenny'ye söylediklerini ulaştırabilmesi ve son derece açık olması gerekiyordu. "Nişan yüzüğünü geri verdim çünkü seninle, hiçbir koşulda, asla evlenmeyeceğiz." Sözlerini bitirdikten sonra Lenny'nin söylediklerini sindirmesi için ona biraz zaman verdi. "Ne söylediğimi anlıyor musun, Lenny?" diye sordu.

Lenny kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Sanırım," diye mırıldandı.

"İyi."

Lenny, "Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordu.

Annie telefonu kapatma isteğine karşı koydu. "Beni dinlememişsin, Lenny. Bir daha asla birbirimizi görmeyeceğiz."

Bu, adamı şoke etmiş gibiydi. "Asla mı? Ciddi olamazsın."

"Vergi dairesinden geri dönen bir çek gibi." Bu Lenny'nin vergi dairesiyle tartışmanın iyi bir fikir olmadığını öğrendiği zaman bir sene önce yaşadığı bir sorundu.

"Yani beni görmek istemediğini mi söylüyorsun? Hiçbir zaman?"

Anlaşılan Annie'nin son altı aydır söylediklerini dikkate almamıştı. Annie, "Hiçbir zaman," diye tekrarladı, sesi sakin ve duygusuzdu. Ama Lenny bir konuda haklıydı- Annie kızgın değildi. Kararlıydı. Ne derse desin, Lenny onun ciddi olduğuna inanamıyor gibiydi. Annie bu kararı daha açık anlatmak için ne diyebileceğini veya yapabileceğini bilmiyordu. Lenny bunun onun son kararı olduğunu anlayamıyor gibiydi. İş araba satmaya gelince insanları ikna etmekte o kadar iyiydi ki aynı teknikleri özel hayatında kullanıp aynı sonuçları alabileceğini sanıyordu sanki.

Annie, "Seni görmek için nasıl bir sebebim olabilir ki?" diye sordu.

"Ah..." Lenny bundan kendi de emin değilmişçesine duraksadı.

Annie gülme isteğini bastırdı. Ayrıldıklarından beri Lenny'nin hiç aşkını dile getirmediğini fark etmişti. Görünüşe göre Lenny'nin en büyük endişesi bozulan nişanı annesine nasıl açıklayacağıydı.

"Lütfen beni bir daha arama Lenny."

"Hiçbir zaman mı?" Lenny bu söze takılmış gibiydi.

"Evet, doğru anladın. Hiçbir zaman. Nişanımız, ilişkimiz bitti ve bunu içimden gelerek söylemediğimi iddia etmeden önce, kararlı olduğum konusunda seni temin ederim. Beni ve arkadaşlarımı rahatsız etmeye devam edersen, bana uzaklaştırma emri çıkartmak dışında bir şans bırakmayacaksın."

Lenny nefesini tutarak, "Bunu yapmazsın," dedi.

"Beni sınama. Lenny, yapabilirim ve yaparım." Annie daha fazla itiraz duymayı beklemeden telefonu kapattı. Lenny'nin onu tekrar aramaya çalışmayacağından emin olmak için birkaç dakika bekledi ve Lenny aramayınca cep telefonunu çantasına geri koydu, bütün kalbiyle bu tacizin sona erdiğini umuyordu.

Ayrı geçen bu zaman ne kadar zor ve acılı olsa da, gerekliydi. Eğer Lenny onu düğünden önce sadece bir kere değil, iki kere aldatmışsa, bunun evlenmeleri halinde onu bekleyen şeyin sadece ufak bir kısmı olduğunu biliyordu. Lenny'nin flört etmeyi sevdiğini biliyordu ama bu eğilim kolayca göz ardı edilebilirdi çünkü Lenny dışa dönük ve arkadaş canlısıydı. Belki de kıskanç biri olmamak Annie için kötü bir özellikti.

Annie de Jo Marie'nin ilk konuğu gibi akşam yemeği yemek istemiyordu. Bir süre bir şeyler okudu; sonra da bir arkadaşını arayıp Lenny'yle yaptığı konuşmayı değerlendirme isteğine karşı koydu. Bunun aksine karar vermesi uzun sürmedi. Eğer Elise'le veya başka biriyle konuşursa, Lenny'yi ne kadar özlediğini ve nişanı atmanın ne kadar zor olduğunu itiraf edebilirdi. Dikkatini büyükanne ve büyükbabası üzerinde yoğunlaştırması ve bir zamanlar âşık olduğunu unutması çok daha rahatlık vericiydi.

Lenny'yle yaptığı nahoş konuşmaya rağmen, Annie bütün gece deliksiz uyudu. Sanki körfezin temiz havası onu derin, rahat bir uykuya daldırmıştı. Sabah kendini çok daha iyi hissediyordu.

Annie, Lenny konusunda son gözyaşlarını dökmüştü. Uzakta geçireceği bu birkaç gün tam ihtiyacı olan şeydi. Bütün bu zaman zarfında çalışacak olsa da, büyükanne ve büyükbabasının yıldönümlerini evliliklerinin zirve noktası yapmak buna değerdi. Onların elli yıldan uzun süredir âşık olmaları Annie'ye aşkın ve bağlılığın hayat boyu sürebileceği ve sürdüğü konusunda umut veriyordu. Tek ihtiyacı olan, iyi bir adam bulmaktı. Şu anda acı çekse de, Annie doğru kararı verdiğini kabullenmişti ve geriye dönmeyecekti.

Annie merdivenden indiğinde Mary Smith çoktan kahvaltı masasındaydı. Bir önceki akşamüstü, Annie'nin diğer kadınla sohbeti kısa olmuştu. Annie neredeyse pansiyona varır varmaz, Mary bir bahane uydurup odasına çekilmişti. Bir arkadaş aramadığını veya sohbet havasında olmadığını belli etmişti. Annie de sosyalleşecek ruh halinde değildi bu yüzden memnun olmuştu.

Annie kahvaltı odasına girer girmez, Jo Marie, "Kahve?" diye sordu. Annie bir süre ışığa alışmak için odanın kapısının hemen önünde durdu. Güneş pencerelerden parıldıyor, odayı ışık ve sıcaklıkla doldurmuyordu. Bu Mayıs sonu için alışılmış bir hava değildi, hoş ve çok keyifle karşılanan bir sürpriz olmuştu.

Annie partı için bu haftasonu güneş ışığı olmasını umut etmeye cüret etmişti. Şimdi sadece güneş ışığının sonraki birkaç gün de kalması gerekiyordu.

Annie kahve fincanına uzanınca, Jo Marie fincanı hemen doldurdu.

Jo Marie sırayla konuklarına bakarak, "Anladığım kadarıyla tanışmışsınız," dedi.

Mary ikisi adına yanıt vererek, "Evet, tanıştık," dedi.

Jo Marie, Mary'nin öğrenmesi için, "Bugün Annie'nin büyükannesi, büyükbabası ve bir aile dostları gelecek," dedi.

"Ardından da çok sayıda akrabam gelecek, çoğu Cumartesi gecesini pansiyonda geçirecek," diye açıkladı Annie. "Ama endişelenmenize gerek yok; gürültülü bir grup değildir."

Jo Marie, "Bütün pansiyon dolacak," diye ekledi.

Mary başını kaldırdı. "Aile toplantısı mı?"

"Büyükbabamlar ellinci evlilik yıldönümlerini kutluyorlar," diyen Annie arkasından ekledi: "Umarım tanışma şansınız olur; onları seveceğinize eminim."

Mary, "Ben de eminim," dedi ama bunu çok büyük bir hevesle söylememişti.

"Beni hayrete düşüren şey, bunca yıldan sonra büyükbabamların hâlâ birbirlerine çok âşık olmaları." Annie bü-

yükannesinin büyükbabası için yaptığı bütün tatlı şeyleri görmekten keyif alıyordu. Büyükannesi, her sabah büyükbabasına ilaçlarını veriyordu. Büyükbabası da büyükannesinin yatağı yapmasına yardım ediyor ve kahvaltı tabaklarını yıkıyordu. Akşamları yan yana birbirleriyle aynı desende koltuklarda oturuyorlardı ve büyükanne yün örerken büyükbaba da bulmaca çözüyordu. Birbirlerine destek oluyorlar, yardını ediyor ve cesaret veriyorlardı. Annie şimdiye kadar tanıdığı en sevgi dolu iki kişinin kutlamasının bir parçası olmanın onur verici olduğunu düşünüyordu. Bu ona, bir gün onlarınki gibi sevgi dolu bir ilişki yaşayacağı konusunda umut veriyordu.

"Elli yıl, öyle mi? Yani bin dokuz yüz altmışlarda evlenmişler, değil mi?"

"Evet. Üniversitede sevgili olmuşlar ama sonra büyükbabamın para yüzünden üniversiteyi bırakması gerekmiş."

"Sedir Koyu'nda mı yaşıyorlar?"

Annie, "Hayır, Oregon'da yaşıyorlar," diye açıkladı, "ama burada evlenmişler. Büyükbabam askere gideceğini biliyormuş- bu Vietnam Savaşı sırasındaymış- o yüzden deniz kuvvetlerine kayıt olmuş ve eğitiminden sonra gemiye çıkacağını öğrenmiş. Birbirlerini bir daha görene kadar ne kadar zaman geçeceğini bilmiyorlarmış."

Jo Marie, "Peki Julie onu deniz üssünde görmeye mi gelmiş?" diye sordu.

"Evet ve büyük kilise düğününü beklemek yerine hemen oracıkta evlenmeye karar vermişler. Bu duyduğum en romantik hikâyelerden biri."

"Boşanmaların bu kadar arttığı günümüzde, evlilikle-

rini devam ettirebilmiş insanlarla tanışmak harika," dedi Mary.

"Her zaman kolay olmamış. Büyükbabam inşaat alanında çalışıyormuş. Bazen ekonomi yavaşladığında birkaç ay boyunca işi olmuyormuş. Ama zor zamanlar onları ayırmaktansa birleştiriyormuş sanki."

Jo Marie, "Bu birçok aileye oluyor," dedi. "Ekonomik sorunlar ilişkilere ve evliliklere çok zorluk çıkartabiliyor."

Mary, "Katılıyorum," diye ekledi. "Ben de bunu pek çok kez gördüm."

Annie, "Evli misin?" diye sordu. Burnunu sokmak istemiyordu ama merakına yenilmişti.

Mary, "Hayır," diye yanıtladı ve başka bir bilgi vermedi.

Annie, Mary'nin boşanmış olup olmadığını merak etti. Eğer boşanmışsa bu onun için acı verici bir konuşma olmalıydı.

"Duyarsız davrandıysam özür dilerim, Mary."

Diğer kadın elini kaldırıp onu durdurdu. "Duyarsız davranmadın. Bence büyükannenle büyükbabanın elli yılı paylaşmış olması harika. Ben hiç evlenmedim... Bir kere bu konuda aklım çelinmişti ama bu yıllar önceydi."

Kadının gözlerinde o kadar yoğun istekle dolu bir bakış belirdi ki Annie uzanıp onu rahatlatmak için kolunu omzuna koyma isteğine karşı koymak zorunda kaldı.

"Harika bir büyükanne ve büyükbaban var anlaşılan."

"Evet, harikalar."

Jo Marie, "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi. Sonra gitti ve kahvaltılık hamur işleri, ev yapımı ufak kekler, kesilmiş muzlu ekmek, kalın ekmek dilimleri ve taze çörek olan bir tepsiyle geri döndü.

Annie oturdu ve ufak keklerden bir tane aldı. Büyükannesi ve büyükbabasını görmek için sabırsızlanıyordu. Onlar herkese gerçek aşkın nasıl olduğunu gösterecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

O ana kadar Mary ve Annie tek konuklarımdı. Kısa süre sonra Annie'nin büyükannesi ve büyükbabası ile başka akrabalar gelince, bütün pansiyonun dolmasını bekliyordum.

Masadan kahvaltı tabaklarını kaldırırken, Annie ve Mary'nin merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm. Annie masa süsleri için çiçekçiyle görüşmesi gerektiğiyle ilgili bir şey söylemiş ve kazağı ile çantasını almak için yukarı çıkmıştı.

Mary onu çok daha yavaş adımlarla takip ediyordu. Dört ya da beş basamak çıktıktan sonra bu çaba gücünü baltalamış gibi duruyordu.

Mutfağın hemen önünde durup bir şey söyleyip söylememeyi düşündüm. Mary benim varlığımı hissetmiş gibiydi, dönüp arkasına baktı.

"İyiyim," dedi ama nefes nefeseydi. "Sadece biraz zaman alıyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Seve seve koluna girerim."

Mary başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Bir süre uzanacağım, o zaman yeni doğmuş gibi olurum. Henüz çok fazla gücüm yok ama birkaç hafta öncesine göre kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Bunu duyduğuma sevinmiştim ama yine de merdivenlerin ona çok geleceğinden korkuyordum.

Bulaşıkları topladıktan sonra bulaşık makinesini çalıştırdım ve Mark'ı bulma amacıyla pencereden dışarı, bahçeye doğru göz attım. Görüntürde yoktu. Aslında, bu sabah geleceğini söylememişti ama onu sıkı çalışırken görmeyi ummuştum.

Çalan telefonu açmak için ofisime geçtim. "Gül Limanı Oteli."

"Bugün bahçe üzerinde çalışmayacağını söylemem gerek diye düşündüm."

Hayal kırıklığımı bastırarak, "Ah," dedim. "Ben de tam seni düşünüyordum."

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Özür dilerim ama bildiğin gibi yapmam gereken başka şeyler de var."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Söz veriyorum, bahçeyi öyle darmadağın bırakmayacağım. Davetten önce toplayacağım."

"Teşekkürler," dedim, "ama projenin ne zaman biteceğini görmem için bir zaman tablosu çıkartsan memnun olurum." Saklamaya uğraşsam da, hüsranım geri dönmüştü.

"Bunu yapamam."

"Gül bahçesini mi zaman tablosunu mu?"

Mark anlamadığım bir şey mırıldandı. "Zaman tablosu," dedi, sorunu hiç eğlendirmemiş gibiydi. "Sana bu projenin önem sıramda birinci olmadığını söylemiştim."

Sanki bunu hatırlatmasına gerek varmış gibi.

"Eğer senin zaman tablona göre çalışabilecek başka birini bulabilirsen, onu işe alabilirsin."

"Bu sabah ne kadar sevimlisin," dedim. "Gerçekten, Mark, bu kadar huysuz olmana gerek yok."

Bu sözümü duymazdan geldi. "Tabağını sonra getiririm."

"İstediğin zaman."

"Görüşürüz."

Telefonu kapadı, ben de başımı iki yana salladım, onu neyin bu kadar huysuzlaştırdığını merak ediyordum. Mark kesinlikle keyifsizdi. Artık benim de canım sıkıldığından mutfağa gittim ve bulaşık bezini tezgâha koyup tencereleri ve tavaları ovduğum kuvvetle tezgâhı sildim. Son birkaç günde Mark'la biraz yol katettiğimizi umuyordum ama anlaşılan katetmemiştik.

Rover birinin eve yaklaştığını belirtecek şekilde havladı. Sadece bir kez havlaması, gelenin Mark olduğunu açıklıyordu. Mark kapıyı açmamı beklemedi, kendisi kapıyı açıp içeri doğru tek bir adım attı ve daha fazla ilerlemedi.

"Tabağını getirdim."

Ona götürdüğüm kurabiyelerle ilgili tek kelime etmediğini fark etmiştim.

"Kurabiyeleri beğendin mi?" diye sordum.

"İltifat peşinde misin?"

"Teşekkür-ederim veya ne-kadar-düşüncelisin desen fena olmazdı." Söz konusu benim projelerim olunca bu kadar ağırkanlı olması beni hayal kırıklığına uğrattığından, alaycılığımı gizlemedim.

Bir eli kapı kulbunda, "İyi, peki. Teşekkür ederim. Şimdi gitmeliyim. Geç bile kaldım," dedi.

Rover kalçasının üzerine oturdu ve Mark'a baktı. Rover'ın kulaklarını kaşımasının bir zararının olmayacağını söylememek için dilimi ısırdım. Sonra ben tek kelime etmeden Mark eğildi ve aynen bunu yaptı.

Rover çenesini kaldırıp Mark'ın ilgisinin tadını çıkardı. "Seni işe yaramaz tembel köpek..."

Hemen aşağılandığımı hissettim. Rover kesinlikle işe yaramaz değildi. "O iyi bir köpek," deme ihtiyacı hissettim.

Mark yine, "İşe yaramaz," diye tekrarladı ama Mark'ın Rover'ın kulaklarını sevmeye devam ettiğini ve açıkça köpeğimi çok sevdiğini fark ettim.

"Bana bahçede ne zaman çalışabileceğin konusunda herhangi bir şey söyleyebilir misin?" Bugünlerdeki bütün konuşmalarımız gül bahçemin etrafında dönüyormuş gibi geliyordu bana.

"Yakında."

"Yarın mı?" diye üsteledim.

"Bilmiyorum."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü.

"Elimden geleni yaparım."

"Buna çok memnun olurum."

Mark doğruldu. "Fazla umutlanma. Senin için bahçeyi güzelleştirmek adına elimden geleni yapacağım ama nasıl olduğunu göreceğiz."

"Anladım."

Mark başını bana doğru eğip çıktı. Kapı kapanırken hafif bir tıkırtı çıkardı.

Mark'ı azarlamanın veya ona en başında işin sadece birkaç hafta süreceğini söylediğini hatırlatmanın bir fay-

dası olmazdı. Bu aylar önceydi. Cesaretimi kaybetmemem zordu.

Bu kadar canım sıkkın olduğunda örgü örmek moralimi düzeltirdi. Normalde günün bu kadar erken saatlerinde örgü örmezdim ama zorlayıcı koşullar bunu gerektiriyordu. Odama gittim ve örgüme uzandım. Şömminenin önündeki sandalyeme oturdum ve omuzlarımı gevşettim.

Parmaklarım yünle meşgulken, Mark'ı düşünmeye devam ettim, aramızda başlayan bir davranış biçimi sezmiştim. Ne zaman bir barışma aşsak, -son tartışmamız gibi- Mark bilerek beni kesinlikle kızdıracak bir şey yapıyor veya söylüyordu. Bir adım öne ilerlemişsek hemen sonra geriye doğru iki, bazen de üç adım atıyorduk.

Kesinlikle onu kovup başka birini işe almalıydım. 'Tehlikeli alan'a girmeye cüret ettim ve camları silmek için merdiven kullandım diye bir boğadan daha kızgın halde gitmeden önce yapmayı planladığım şey buydu. İkimiz de tartıştıktan sonra biraz beklemiştik ama ona zeytin dalı uzatan ben olmuştum. Ve muhtemelen bunu asla söylemeyecek olsa da, Mark beni gördüğüne sevinmişti. Ama bu gerçeği saklamak için ne kadar uğraştığını fark etmiştim.

Aramızı düzeltmiştik, ya da ben öyle sanmıştım. Her şey normale dönmüş gibiydi, aranız her zaman olabildiği kadar normaldi. Ve bu sabah Mark'ın tavrı tamamen değişmişti. Huysuz ve hırçındı, benden kaçmak istiyor gibiydi.

Niye böyleydi ki? Açıkçası, onu anlamıyordum. Yünü o kadar sert çektim ki yumak sepetten aşağı düştü ve hali boyunca yuvarlandı. Rover anında harekete geçti ve yumağı ağzıyla alıp bana geri getirdi.

"Cici köpek," deyip başını okşadım.

Mark'ın Rover'ın işe yaramaz olduğunu söylemesi belden aşağı bir vuruştu. Bunu sadece beni sinir etmek için söylemişti. Eh, başarılı olmuştu. Şu anda Rover'ı görse ne derdi merak ediyordum.

Böyle zamanlarda Paul'ü gerçekten özlüyordum. Her gün bana ne kaybettiğimi hatırlatan bir şey vardı, kalbimin üzerine baskı yapan bir şey: bir vuruş, yoksunluk dolu bir his ve kafa karışıklığı duygusu. Kendine sürekli acıyacak biri değildim ama Mark'la olanlar moralimi bozuyordu. Parmaklarım yünle uğraşmaya devam etti, fakat hangi biçimde ördüğümün doğru düzgün farkında değildim. Daha fazla dikkat etmeliydim.

Sanki, Mark benimle çok yakınlaşmak istemiyor gibi görünüyordu. Bu sadece benimle değil, herkesle böyleydi. Ne zaman başkalarına onun benim için iş yaptığını söylesem, onun hakkında övgüler duyuyordum. Fakat çok az kişi, Mark'ın kendisi hakkında bir şey söylüyordu. Adam, kesinlikle bir gizemdi. Beni hem sinir eden hem de merakını uyandıran bir bulmaca. İnsanları özellikle kendinden uzakta tutuyor gibiydi. Görebildiğim kadarıyla yakın arkadaşları değil, birçok tanıdığı vardı. Nadiren kendi hakkında konuşuyordu. Derin, karanlık bir sırrı olmasından şüphelenmeden edemiyordum. Acaba Tanık Koruma programının parçası mıydı veya saklanıp kanundan kaçarak mı yaşıyordu? Hemen bu fikirleri geniş bir hayal gücümün olduğuna dair kanıt olarak kabul edip aklımdan uzaklaştırdım.

Mark üzerinde bir dakika daha harcamayı reddediyordum. O sırayı örmeyi bitirdim, örgüyü kenara koydum ve

mutfağa döndüm. Fazladan enerjim olduğundan, gerçekten ihtiyacım olan şeyin hızlı bir yürüyüş olduğuna karar verdim. Hava hâlâ serindi: bu yüzden bu fırsatı okumayı bitirdiğim kitabı kütüphaneye geri götürmek için kullanmaya karar verip kazağımı aldım. Orada Grace'e rastlamayı umuyordum.

Rover kazağımı aldığımı görür görmez tasmasının bulunduğu çamaşırhaneye gitti. Biraz egzersiz yapmak için fazlasıyla hevesliydi. Neyse ki kütüphane evcil hayvanları hoş karşılıyordu.

Tepeden aşağı inerken zihnimin çarkları dönmeye devam etti. Tekrar Paul'ü düşündüm. İşin doğrusu, Paul hiçbir zaman aklımdan çok uzaklaşmıyordu ve Yarbay Milford'la yaptığım konuşma zihnimde en ön sıradaydı.

Diğer dullarda bunun nasıl olduğunu merak ettim. Ölümlerinden sonra her gün kocalarını düşünmeye devam ediyorlar mıydı? Bu, Grace'e soracağım bir soruydu. O da benim bazı günler hissettiğim gibi mi hissediyordu kendini, sadece yarım bir hayat yaşıyormuş gibi? Hiçbir zaman Paul'ü sevmekten vazgeçmeyeceğimi biliyordum.

Kütüphaneye vardığımda Grace'in akşamüstüne kadar çalışmayacağını öğrendim. Kitabı bıraktım ve daha önce ayırtılmış olan başka bir kitabı aldım. Pansiyona geri yürürken tepe çok dik geldi ve bana düzenli bir egzersiz rutinine başlamam gerektiğini hatırlattı, belki de spor salonuna yazılmam veya yüzme dersine katılmam gerekiyordu.

Pansiyona yaklaşırken bir arabanın yaklaşıp ziyaretçiler için ayrılmış yerlerden birine park ettiğini gördüm. Şoför kapısı açıldı ve yirmili yaşlarının ortasında, belki otuzlarına yakın olduğunu tahmin ettiğim oldukça uzun boylu,

formda genç bir adam indi. Genç adam durdu, koyu renk saçlarını kıvırarak kulağının arkasına götürdükten sonra arka kapılardan birini açtı ve yaşlıca bir kadının dışarı çıkmasına yardım etti. Hemen onun ne kadar nazik davrandığını ve kadına yardım etmek için elini uzattığını fark ettim.

Sonra ön yolcu kapısı açıldı ve yaşlıca bir adam dışarı çıktı, ellerini beline koyup vücudunu sağa ve sola döndürdü.

Bunlar Kent ve Julie Shivers olmalıydı, yıldönümü çiftti.

Rover tasmasını zorlarken adımlarımı hızlandırdım. Yaklaşırken, "Merhaba," diye seslendim. "Siz Shivers'lar olmalısınız."

Kent, "Evet, biziz," dedi.

"Jo Marie Rose." Elimi önce Kent'e, sonra da Julie'ye uzattım. "Siz de Oliver olmalısınız?"

"Oliver Sutton," diye doğruladı adam.

"Hoşgeldiniz."

Julie, "Teşekkür ederim," dedikten sonra bakışları pansiyona kaydı. "Ne kadar hoş bir yeriniz varmış."

"Teşekkürler. Ben seviyorum, sizin de seveceğinizi umuyorum."

Kent, "Odalar hazır mı?" diye sordu. "Biraz uyusam fena olmaz."

Julie, "Buraya gelirken uyudun," diye şikâyet etti ve elli yıllık kocasına kaşlarını çattı.

"Kesinlikle uyumadım."

Karısı, "Yol boyunca horladın," diye cevap verdi.

"Sana kaç kere horlamadığımı söylemem gerek, bilmiyorum."

Oliver arabanın arkasına geçti ve bavulları çıkarmak için bagajı açtı.

"Julie'nin hazırladığı bavullara baksan, altı haftalık bir tatil planladığımızı sanırsın." Bu söz bana söylenmişti.

"Sadece kesinlikle gerekli olan şeyleri aldım."

Kent, "O on kitap gerekli miydi?" diye üsteledi.

"Bu yüzden Oliver'ın bizi getirmesini istedim. Sen de hep bir şeyler hakkında şikâyet ediyorsun. Hayatın boyunca bir kere nazikçe yorumlarını kendine saklayabilir misin?"

Kent sıkıntılı bir ses çıkardı ve Julie onun arkasında daha ağır adımlarla yürürken pansiyona doğru ilerlemeye başladı. Oliver'a bavulu için yardım etmeye çalıştım ama kabul etmedi.

"Ben taşırım, sorun değil." Bagajı kapadı ve pansiyona doğru baktı. "Sizce Annie ne zaman gelir?"

"Ah, şu anda burada."

"Geldi mi?" Oliver'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Dün akşam geldi ve geceyi burada geçirdi. Ama şu anda burada değil."

"Yani kasabada."

"Evet." Saatime baktım ve on biri geçtiğini görünce şaşırdım.

Oliver çok memnun olmuş gibiydi. "Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Söylemedi ama uzun süre dışarıda kalacağını sanmıyorum. Siz biraz erken geldiniz, değil mi?"

"Biraz," dedi Oliver. "Kent ve Julie erken kalkarlar."

Julie gözlerini devirdi. "Çünkü Kent bugünlerde saat dokuzdan sonra uyanık kalamıyor. Onun yüzünden en sevdiğim bütün televizyon programlarını kaçırıyorum."

Kent, "Ben yattığımda senin de yatman gerekmiyor ki," diye mırıldandı, veranda basamaklarını birer birer çıkıyordu. "Hiç senden kaçmaya çalıştığım aklına geldi mi?"

"İyi, eğer istiyorsan hayatın boyunca tek başına uyuyabilirsin."

Aceleyle, ihtiyacı varsa Kent'e yardım etmek için ilerledim.

Rover basamakların yukarısına koştu ve hevesle ona katılmamı bekledi. Elimi Kent'in dirseğinin altına soktum. Kent gülümseyip, "Bu merdivenleri gayet güzel çıkabilirim ama elimi tutmak istersen buna itiraz etmem," dedi.

Bizi takip eden Julie *tırabzana tutundu*. "Onu dinleme," dedi. "Kent'in diz kapağını değişmesi lazım ama ahmak adam bunu kabul etmiyor."

Kent tükürükler saçarak, "Hiçbir doktorun beni kesip açmasına izin vermeyeceğim," dedi.

"İnatçı ihtiyar."

Kent başını çevirip, "Bunu duydum," dedi ve daha alçak sesle ekledi. "Her şeye karışan yaşlı kadın."

Julie, "Aynı zamanda sadece istediklerini duyar," dedi bana.

Son sözü duymamış gibi görünen Kent'e baktım.

İkisi de pansiyona girdikten sonra Oliver'ın iki büyük bavuldan sonuncusunu, bir makyaj çantasını ve daha ufak, elde taşınabilecek boyuttaki iki çantayı çıkarmasını izledim.

Rover'ı tasmasından çıkardıktan sonra önden mutfağa doğru ilerledim. Rover hemen yatağına gitti ama gözlerini konuklarımızdan ayırmadı.

Kent, "Nereye imza atacağım?" diye sordu, cüzdanını

bulmak için arka cebine uzanırken biraz paniklemiş görünüyordu.

"Ah, sorun değil. Annie her şeyi halletti."

Julie, "Umarım çabuk gelir," dedi.

"Eminim gelir," dedim. "Kahve ister misiniz?"

Üçü de bu teklifi reddetti. Ben de onlara oda anahtarlarını verdim. Kent ve Julie sallana sallana odalarına yürüdüler. Oliver da onların bavullarıyla beraber arkalarından gitti. Yıldönümü çiftinin mutfağın arkasındaki koridorda ilerlerken birbirlerine çıkıştıklarını duyabiliyordum.

Annie'nin övgüyle söz ettiği sevgi dolu çift bu muydu? Ah, Tanrım.

Oliver, Kent'le Julie'nin odasından çıktı ve kapıyı kapadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sanırım. Sadece umarım partiden önce birbirlerini öldürmezler."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mary kahvaltıdan sonra yatağa uzanıp dinlendi. Otuz dakika sonra kısa bir yürüyüş yapabilecek kadar canlanmış hissediyordu kendini. Onkolog ona mümkün olduğu kadar hayata dönmesini öğütlemişti. Temiz havada yürüyüş ona iyi gelirdi.

Cesaretlenmişti. Yavaş yürüse de, enerjisinin geri döndüğünü hissedebiliyordu. Tek bir sıçrayışta uzun binalara atlamaya hazır değildi, -süper kahraman bir kadın gibi- ama bu sorun değildi. Bu bir gelişmeydi. En azından bir klozetin kenarlarına tutunarak bütün midesindekini boşaltmıyordu artık. Mide bulantısı önleyici ilaçlardaki bütün gelişmelere rağmen, Mary bunların kendisinin üzerinde etkili olmadığını görmüştü.

Merdivenlerden inerken, Jo Marie'nin mutfaktan koşarak gelip onu kontrol etmesini bekledi. Jo Marie hemen ortaya çıkmayınca, Mary köşeyi dönüp mutfağa göz attı. Köpek de ortalıkta yoktu. Görünüşe göre Jo Marie başka bir yerde meşguldü, bu da iyiydi.

Mary pansiyondan çıkıp su kenarına doğru giden dış yokuşu inmeye başladığında, adımları ölçülü ve yavaştı. Çardağın yanındaki çimenli alana doğru çekildiğini hissediyordu. Güneş çıkmıştı ve günün bitmesine daha çok vardı. Ortak kullanılan bir panoya asılmış olan bilyelik ilan, gelecek ay başlayacak olan eğlencenin reklamını yapıyordu: Koydaki Konserler.

Çalacak olan kişilerden biri, Tony Bennett'le karşılaştırılabileceği söylenerek reklamı yapılan bir şarkıcıydı, sanki bu mümkünmüş gibi. George onu seneler önce Tony Bennett'ı izlemeye götürmüştü. Tony Seattle'a gelmişti. George da Mary'nin şarkıcıyı ne kadar sevdiğini bildiğinden, bin türlü numarayla biletleri tamamen satılmış olan bu etkinliğe bilet bulmuştu. Bütün konser boyunca Mary'nin elini tutmuştu. Ah, ne kadar da romantik davranmıştı. Düşünceli ve ilgiliydi.

Mary'nin hayatındaki diğer erkeklerle sevişmesi çılgınca olmuştu; ateşliydi, yatağa doğru aceleyle giderlerken birbirlerinin kıyafetlerini yırtmışlardı. George'la hiçbir zaman böyle olmamıştı. Onunla sevişmek yavaştı, özenliydi, şefkatliydi... ve ah, çok sevgi doluydu.

Yine George.

Seattle'a yakın olduğundan, Mary'nin aklına George'un gelmesi şaşırtıcı değildi. Hatta uçağın tekerlekleri asfalt piste değdiğinden beri George aklının merkezinde gibiydi.

Çardağa yakın piknik masalarından birine oturan Mary, körfezin sularına baktı ve bakışlarını oraya odakladı. Burnunun hemen arkasında Seattle vardı.

Seattle.

Erkekler hayatına girip çıkmıştı ama sadece tek bir

George olmuştu. Mary o zamanlar onu sevmişti, şimdi de seviyordu. Alt dudağını ısırarak duygularıyla boğuştu. Boğazı düğümlendi ve gözleri yandı. Yine kanseri suçladı. Bu lanet olası hastalık düzenli hayatının kontrolünü ele geçirmişti. Kanserli olmak onu çileden çıkartıyordu. Bu adil değildi. Doğru değildi. Egzersiz yapardı; beslenmesi dengeliydi; düzenli olarak tıbbi testler yaptırırdı. Bununla uğraşmak zorunda kalmayı hak etmiyordu.

Haberi ilk aldığında, bu sanki bir ölüm fermanı gibiydi ama eğer ölecekse o zaman Tanrı yahidi olsun ki savaşarak ölmeye karar vermişti. Ve her zamanki kararlılığıyla savaşmıştı. Elindeki bütün güçle, bütün iradeyle kanserle yüzleşmişti. Uzanıp ölümü beklemeyi reddetmişti. Kişiliğinde kesinlikle pes etmek yoktu; bu yüzden hastalıkla hayatındaki diğer her türlü engelle yüzleştiği gibi yüzleşmişti.

Kendini darmadağın hisseden Mary ayağa kalktı ve suya bakan parmaklıklara yürüdü. Şimdiye kadar gördüğü en büyük beyaz bir denizyıldızı alttaki suda bir kayaya tutunuyordu. Mary de böyle hissediyordu, tutunuyor, dayanıyor, çaresizce hayatının bir zamanlar olduğu hale geri dönmesi için uğraşıyordu.

Mary'nin düzene ihtiyacı vardı. Buna açtı. Alışkanlıklarına bağlı biri olduğundan, hayatında, günlerinde düzen vardı. Başka türlü yapamazdı. Saat sekizde bir fincan kahveyle masasında otururdu. Onda, on ikide, üçte ve beşte tam olarak ne yapacağını veya nereye gidiyor olacağını bilirdi. Hayatı dikkatle organize edilmişti.

Kanser bunu tamamen değiştirmişti.

Cep telefonunu bulmak için uğraşıp internete girdi. George artık Seattle'da olmayabilirdi bile ve bunca endi-

işe boşuna olabilirdi. Seattle avukatları listesini kontrol etmenin bir zararı olmazdı, gerçi Mary şimdiye kadar bunu yapmaktan kaçınmıştı. Eğer George'un adı çıkarsa, o zaman ne olduğunu bilirdi ve kendini biraz rahatlamış hissederdi.

Cevabı bulması uzun sürmedi. George'un adı bir telefon numarasıyla beraber listede yazıyordu.

George Hudson, Esquire.

Mary bir şeyler içme ihtiyacı hissederek bir kafe buldu ve içeri girdi. Java Joint kahve menüsü etkileyiciydi ama zaten Mary bu bölgede insanların kahveyi ne kadar önemsediğini biliyordu.

Sedir Koyu gibi ufak bir kasabada bu kadar fazla latte standının olmasını hayret verici bulmuştu. Otobandan pansiyona giderken altı tane stand saymıştı. Altı. Kayıtlı nüfusu yedi binden az olan bir kasabada. Ve bu sadece gördüklerıydı. Çok daha fazlası olabilirdi.

Tezgâhın arkasındaki genç adam belinden bağlanan beyaz bir önlük giymişti. İsim etiketi onu Conner olarak tanıtıyordu. On beş yaşında görünüyordu ama daha büyük olmalıydı.

Mary yaklaştığında ona, "Ne istersiniz?" diye sordu.

"Sadece kahve."

"Günün kahvesini denemek istemediğinize emin misiniz?"

"Günün kahvesi mi?"

"Eh, tabu, birkaç çeşidin kombinasyonu. Bugün pamuk şekeri lattesi var."

"Pamuk şekeri mi? İnanılmaz."

"En çok satanlarımızdan biri."

"Yer fıstığı ve patlanmış mısırla beraber mi?"

Conner gülerek, "Komik," dedi. "Henüz onu deneme-

dik."

Mary, "Sadece kahve," diye tekrarladı.

"Buyrun." Connar bir fincan doldurup uzattı.

Mary ödeme yaparken Conner'ın sınıf yüzüğünü fark etti. "Pazar günü mezun mu oluyorsunuz?" Sonra soruyu haklı göstermek gerektiğini hissederek, "Gül Limanı Otelinde bu haftasonu mezuniyet töreni olan genç bir kızla tanıştım," diye ekledi.

"Pansiyonda mı kalıyorsunuz?"

"Sadece birkaç gece daha, evet."

"Hailey ile tanışmış olmalısınız. Pansiyon harika bir yer, değil mi?" dedi Conner, kahve doldururken konuşmaya devam ediyordu. "Hailey, Jo Marie'nin harika olduğunu söylüyor. Bence Hailey'ye bu işin nasıl yürüdüğünü göstermek istemesi harika. Pansiyonun büyük olmadığını biliyorum ama bu iyi bir başlangıç."

"Hailey'yi tanıyor musunuz?" Mary hiç ufak bir kasabada yaşamamıştı. Burada herkesin herkesle bağlantısı var gibiydi, bunu inanılmaz buluyordu. Boston'da doğup büyümüştü ve on altı yaşından beri çalışıyordu. Babasının alkol problemi vardı ve bir işte kalamıyor gibiydi; annesi de aileye bakabilmek için iki işte birden çalışmıştı. Mary hiçbir şeyi kolay elde edememişti; her şey için çalışmıştı. Maalesef babasının izinden giden erkek kardeşine bakması ona kendi çocuklarını istemediğini göstermişti. Çok fazla hırsı, çok fazla hevesi vardı. Doğuyu ve George'u seviyordu... Ah, yine George... George asla kendini Seattle'ın dışında yaşarken düşünememişti. Uzak mesafe ilişkisini yürütmeyi denemişlerdi ama bu ilişki bitmeye mahkûmdu.

" dedi. "Çoğu gün işten sonra buraya gelir ve birlikte
Conn
tanır," dedi. "Çoğu gün işten sonra buraya gelir ve birlikte
takılırız."

"Takılır mısınız?"

"Evet, işte, konuşuruz falan."

"Tabii." Mary yeni ergen dilini bilmiyordu.

"Ben Hailey'den bir yaş büyüğüm. Üniversite harcını ödemeye yardımcı olmak için burada çalışıyorum."

"Aferin sana." Mary de okul hayatı boyunca çalışmıştı ve bu hiç kolay olmamıştı. Neyse ki birçok burs almıştı.

"İş bulabildiğim için şükrediyorum. Bugünlerde böyle işler ağaçlarda yetişmiyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Mary cömert bir bahşiş bıraktı.

Conner beş dolarlık banknotu gördüğünde gözleri büyüdü. "Fincanınızı tekrar doldurmanız gerek, söylediğiniz anda size getiririm."

"Teşekkürler." Mary, Liman Sokağı'na bakan pencerenin yanındaki bir masayı seçti. Bir kadın gelip sokakların yanındaki saksılara ekilmiş olan bitkileri suladı. Çiçekler hiçbir zaman Mary'nin uzmanlık alanlarından biri olmamıştı bu yüzden türlerinin ne olduğundan tam emin değildi ama renkleri canlı bir kırmızı ve sarıydı.

Conner, "Martı çağırma yarışması için mi buradasınız?" diye sordu.

"Efendim?"

"Sedir Koyu'nda her yıl bu yarışma yapılıyor. Burada çok önemli bir olay. Bir yıl kazanan kişi Jay Leno'nun şovuna çıktı."

Mary gülümsedi. Bunu nasıl kaçırdığını bilmiyordu. "Üzgünüm ama bunu duymamıştım."

"Gelecek Cumartesi sabahı su kenarında yapılacak. Çağrışıyla en çok martıyı çeken kişi kazanacak. Eğer burada olursanız uğrayabilirsiniz. Çok eğlenceli ve çiftçi pazarı da açık olacak."

"Uğramaya çalışırım."

"Hailey çoğu Cumartesi annesiyle pazarda. Ev yapımı marmelat satıyorlar. En sevdiğim çikolata vişneli olan."

"Marmelat mı?" Anlaşılan Mary'nin bir şekilde kaçırdığı bir dünya marmelat çeşidi vardı.

"Kulağa garip geliyor değil mi? Ama güvenin bana, en iyisi o."

Mary kahvesini yudumladı. Conner yeni yapılmış bir demlik kahveyle tezgâhın arkasından çıkıp fincanını doldurduğunda, Mary'nin fincanı yarı doluydu zaten. Yeni bir müşteri, yağlı tulumlu bir adam kafeye girdi. Mary'ye şöyle bir baktı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Mary buna alışmıştı. Daha doğrusu tam olarak alışmış değildi ama başkalarının, saçının eksikliği ve onun kanserle olan aşikâr savaşı yüzünden duyduğu rahatsızlık artık onu şaşırtmıyordu. Gücenmiyordu da.

Adam birkaç dakika içinde bir paketle çıkıp gitti.

Mary kahveyi yavaş yavaş içti. Olması gereken veya özel olarak gitmek istediği bir yer yoktu. Bu da onu diğer her şey kadar rahatsız ediyordu.

Belki de Seattle bölgesine gelmek çok da parlak bir fikir değildi. O, düşünmeden hareket eden bir kadın değildi ve bu yolculuğa aniden karar vermişti. Ne düşünüyordu ki? Bu delilikti. Ama yine de buradaydı işte. Ve suyun hemen karşısında George vardı.

Pansiyona çıkan dik yokuşa bakmak içini korkuyla dol-

durdu. Çok dikti. Su kenarına doğru inerken bunu fark etmeliydi. Bir araç bulmalıydı, bir taksi veya başka bir şey.

Telefonu mesaj geldiğini belirterek bipledi. Biri onunla irtibata geçmişti. Bir arkadaş? İşten bir tanıdık? Cep telefonunu çantasından çıkarmaya o kadar hevesliydi ki neredeyse telefonu düşürecekti. Mesaj, onu hayal kırıklığına uğratacak şekilde en sevdiği biftek restoranından gelen bir reklamdı.

Eli cep telefonunu daha sıkı sardı. Tek bir düğmeye basınca George'un ofisinin telefon numarası ekranda belirdi. George, Mary'nin bu bölgede veya hatta bu bölgeye yakın olduğunu öğrenmek isterdi. İstemez miydi?

Mary, "O evli," diye mırıldandı.

Conner, "Bir şey mi dediniz?" diye sordu.

Mary aniden başını kaldırdı; Conner'ın sorusu onu paniklemiş ve şaşırtmıştı. "Kendi kendime konuşuyorum," derken, gözleri George'un numarasına odaklanmıştı.

"Büyükannem de öyle yapıyor."

Mary, çocuğun büyükannesiyle aynı yaşta mı görünüyordu? Bu genç adam moralini bozmaya başlamıştı.

Conner, "İyi misiniz?" diye sordu.

Mary başını kaldırdı. "Niye soruyorsun?"

"Telefonunuza öyle bir bakıyorsunuz ki... Bilmiyorum, sanki telefonunuz size bilmeye ihtiyacınız olan bir şeyi anlatacakmış gibi."

"Eski bir arkadaşı aramayı düşünüyordum." Mary bu kararı daha yeni tanıştığı ergen bir çocukla konuştuğuna inanamıyordu.

"Sizi durduran ne?" Conner dirseklerini tezgâha dayayıp öne eğildi. "Eski bir arkadaştan haber almak istemez miydiniz?"

"Duruma göre değişir."

Conner omzunu silkti. "Hangi duruma?"

"Bu arkadaşla çok iyi koşullarda ayrılmamıştık."

"O zaman bunu düzeltin."

Ergenin her şeye hızlı bir cevabı var gibiydi. O söyleyince bu kulağa çok kolay geliyordu.

Mary telefona bakmaya devam etti.

Conner, "Arayın," diye üsteledi. "Pişman olmazsınız."

İddiaya girmek ister misin? Mary uzun çanta askısını omzuna geçirdi ve kapıya doğru ilerledi. "Kahve ve sohbet için teşekkürler."

Conner kolunu uzatarak, "O aramayı yapın," dedi.

Mary dışarı çıktı ve su kenarına doğru ilerledi. Belki de George'u aramalıydı. Gerçekten, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve kesinlikle kazanacak bir şeyi de yoktu. Eğer kendisine karşı dürüst olursa, Seattle'a giden uçağa binmesinin sebebinin George olduğunu itiraf ederdi.

Ama tek sebep o değildi.

Mary fikrini değiştiremeden onu George'un ofisine bağlayacak olan tuşa bastı.

İkinci çalışta telefonu bir kadın açtı. "George Hudson'ın ofisi."

Mary, "Merhaba," dedi, sesi güçlükle çıkıyordu. Kendini toparlaması uzun sürmedi. Doğrulup omuzlarını dikleştirdi, tekrar konuştuğunda sesinde hiç duraksama yoktu. "Ben Mary Smith, Bay Hudson'ın eski bir arkadaşıyım. Kendisi müsait mi?"

"Özür dilerim Bayan Smith ama Bay Hudson bütün gün mahkemede olacak. Mesajınızı iletebilir miyim?"

"Hayır, hayır, teşekkürler."

"Aradığınızı söyleyeyim mi?"

"Hayır, zahmet etmeyin. Ben tekrar denerim." Mary veda etmeden telefonu kapadı. Telefonunu çantasına geri koyarken eli titriyordu. George'un müsait olmaması yeterli bir cevaptı. Bir daha denemeyecekti. Bu kaderdi. Tekrar bir araya gelmeleri kaderde yoktu.

Pansiyona çıkan tepeyi tırmanmak bütün gücünü tüketeceğinden, Mary Java Joint'e döndü ve Conner'dan bir taksi çağırmasını istedi.

Beş dakika içinde bir araba kafenin önünde durdu. Conner, Mary'yi dışarı çıkardı ve araba kapısını onun binmesi için açık tuttu.

Mary şoföre adres vermek için eğildi.

Taksici, "Orası çok yakın hanımefendi," diye şikâyet etti.

Mary, "Size normaldeki fiyatınızın üç katını öderim," diyerek adamı rahatlattı.

"Siz bilirsiniz, ama pansiyon sadece dört sokak ötede."

Mary adamın konuşmasını bitirmesini beklemedi, arka koltuğa geçti ve kapıyı kapadı. Cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp taksiciye doğru salladı, taksici de daha fazla itiraz etmeyip banknotu aldı. Taksi pansiyonun önünde durduğunda, Mary dışarıda bir arabanın daha park ettiğini gördü. Başka konukların geldiğini düşündü.

Gezi onu tüketmişti. Bir gün önce oturduğu sandalyede ve güneş ışığı altında oturup dinlenmeye hazırdı.

Taksiciye parasını ödedikten sonra pansiyona doğru yürüdü.

Telefonu çalınca hiç düşünmeden açtı. "Alo."

"Mary? Gerçekten sen misin?"

Arayan George'du.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie çiçekçiyle görüşmesinden döndüğünde, Rover onu karşıladı, hoşnutluğunu göstermek için kuyruğunu sallıyordu. Annie kapıyı arkasından kaparken, Jo Marie mutfaktan çıktı.

"Büyükannenle büyükbaban arkadaşlarıyla beraber geldi," dedi Jo Marie. "Oliver onlara salonun yanında bir oda vermemi istedi."

Oliver onların arkadaşıydı ama kesinlikle Annie'nin kendi arkadaşı değildi.

"Ah, peki." Oliver'ın büyükannesiyle büyükbabasının merdivenleri çıkmak zorunda kalmaması için uğraşması düşünceli bir hareketti. Annie bunu kendi düşünmüş olmayı diledi. Büyükannesiyle büyükbabasının komşusunu sevmediğini düşünmek yerine ilgisini yeniden Jo Marie'ye yöneltti. "Büyükannemle büyükbabam harikalar değil mi?" diye sordu, gerçi bir cevap beklemiyordu. Büyükannesiyle büyükbabası o kadar sevgi dolu, samimi bir çiftti

ki, Annie, Jo Marie'nin onlarla tanıştığında etkilenmeden edemeyeceğini düşünmüştü.

Joe Marie'nin yanıtı, zayıf bir gülümseme oldu. Mutfaktaki bir alarm öttü. Jo Marie, "Fırından kurabiyeleri çıkarmalıyım," deyip Annie'nin yanından ayrıldı. Rover da onu takip etti.

Ailesini tekrar görmeye çok hevesli olan Annie onların odasına giden uzun koridoru yürüdü. Tek dileği Oliver'ın büyükannesiyle büyükbabasını Portland'dan arabayla getirmiş olmasına rağmen yıldönümü partileri için kalmak istememesiydi. Annie gözlerini tavana dikerek Oliver'ın kısa süre içinde gitmesi için dua etti. Lütfen, Tanrım, diye yalvarırken sert tahta kapıya vurdu.

Büyükannesinin sesi çınladı: "Sen aç, olur mu, Kent?"

"Neyi açayım?"

Annie'nin büyükannesi bu sefer daha yüksek sesle, "Kapıda biri var," dedi. "Meşgul olduğumu görmüyor musun?"

Kent, "Beklesene!" diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra kapı sonuna kadar açıldı. Annie'nin büyükbabası ona bakıp gözlerini kıstı. "Annie?" diye sordu.

Julie, "Tanrı aşkına, gözlüklerini tak," diye bağırarak banyodan çıktı. "Ah, Annie, senmişsin." Julie aceleyle atıldı ve Annie'ye sıkı sıkı sarıldı.

Annie, "Büyükanne," diye fısıldayıp ona sarıldı. Sonra da büyükbabasına sarıldı.

"Ben de bir kucaklama isterim."

Annie arkasını döndü. Tabii ki tam korktuğu gibiydi- Oliver Sutton. O, bu hafta sonu görmek isteyeceği en son

insandı. Geçmişleri uzun ve sorunluydu. Bir zamanlar Annie ona çok âşıktı ama Oliver bu aşkı öldürmüştü. Oliver. Annie'nin ağabeyinin yaşındaydı ve büyüme çağları boyunca onunla zalimce alay etmişti. Annie'nin büyükannesiyle büyükbabasına olan yakınlığından ötürü, Oliver bir şekilde Portland evindeki her türlü özel günün bir parçası oluvermişti.

Annie beş yaşından on üç yaşına kadar Oliver'ın onun kızıl saçlarıyla alay etmediği bir Noel veya Paskalya hatırlayamıyordu... ve bu nahoş geçmişlerinin sadece başlangıcıydı. Oliver merhametsiz davranmıştı. Annie'nin nefret edebileceği biri varsa, o da Oliver Sutton'dı.

Annie ona, "Sana kucaklama yok," dedi ve adamın onun yakınında olmaktansa bir kirpiyi tutmayı tercih edeceğini anlaması için elinden geleni yaptı.

Büyükannesi, "Oliver bizi Portland'dan alma nezaketini gösterdi," diye açıkladı.

Kent, "Ben sorunsuz araba kullanabilirdim," diye şikâyet etti. "Ama Oliver bizi getirmek istedi, ben de bunu dert etmedim."

"Doktorunun sana dediği gibi gözlüğünü taksaydın-"

"Gözlüğümü kaybettim," diye mırıldanan Kent Annie'ye bakıyordu. "Büyükannen bunu sürekli unutuyor. Onlar olmadan hiçbir şey göremiyorum."

"Büyükannem yanında yedek bir gözlük taşıyabilir-"

Julie, "Büyükbabana annelik etmeyi reddediyorum," diyerek Annie'nin sözünü kesti. "O yetişkin bir adam. Gözlüğünün yanında olduğundan emin olmak benim sorumluluğum değil."

Oliver, "Ben müsaittim, o yüzden arabayı kullanmayı

kabul etmiş," diyerek konuşmayı Annie'nin büyükannesiyle büyükbabasından başka bir yöne çekti.

Annie başını çevirdi. Oliver'ın bakışları altında rahatsızdı. Oliver gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Bu Annie'yi olması gerektiğinden çok daha fazla huzursuz etmişti. Oliver ona kendini tekrar on üç yaşındaymış gibi hissettiriyordu.

Büyükannesi, Annie'nin gerginliğinin farkında değilmiş gibi görünerek, "Oliver harikaydı," diye devam etti. Annie hiçbir zaman büyükannesiyle büyükbabasının rahatsız edici komşularını neden bu kadar harika bulduklarını anlamamıştı ve bunu sormayacaktı da. Hatırladığından beri, Oliver sadece sınır bozucu olmuştu. Annie'nin zaten ağabeyi ve erkek bir kuzeni vardı, kendisi tek kızdı, bu da onu erkeklerin kötü şakalarının hedefi haline getirmişti. Oliver onların elebaşıydı.

Oliver ona, "İyi görünüyorsun," dedi.

Doğal tepki ona teşekkür etmek olurdu ama Annie bunu yapmayı reddediyordu. Kıpırdanmamak için elinden gelen yapıp Oliver gözlerini ondan alamıyordu. Annie de ona dik dik bakmamak için elinden gelen yapıyordu. Oliver onun kendisini hiç sevmediğini biliyor olmalıydı.

Büyükbabası, "Oliver'a iltifat için teşekkür etmeyecek misin?" diye sordu.

Annie doğru dürüst anlaşılmayan bir cevap mırıldanmayı başardı. Daha önce Oliver'ın sözde iltifatlarına kurban gitmişti ve bunu bir daha yapmayacaktı.

Oliver, "Ben de hep birlikte öğle yemeğine çıkmayı önerecektim," dedi.

"Ne hoş bir fikir." Annie'nin büyükannesi Oliver'ın entrikalarına kanmaya çok meyilliydi.

Dedesi, "Hoş bir fikir olan ne?" diye sordu.

"Kent, lütfen işitme cihazını tak."

"Onları nefret ediyorum. Kulaklarımı kaşındırıyor."

"Söylediğim her şeyi tekrarlamak zorunda kalmanın beni ne kadar sinir ettiğini biliyorsun."

"Pardon?"

Annie'nin büyükannesi otladı. "Boşver."

Kent, "Acıkan var mı?" diye sordu. "Öğle yemeği vakti gelmiş olmalı." Annie'nin büyükbabasının gerçekten o işitme cihazına ihtiyacı olduğu çok açıktı.

Julie, "Bana on dakika ver," dedi. "Hâlâ bavuldan çıkarmam gereken şeyler var ve biraz kendime çekidüzen vermek istiyorum."

Annie, "Tabii," diyerek bunu kabul etti.

Annie ve Oliver odadan beraber çıktılar. Annie Oliver'ın yüzüne bakmıyordu. Ondan kaçmak istediği için koridoru yürümeye başladı, gerekirse bir bahane uydurmaya hazırdı.

Sanki Oliver'ın bakışları onu delip geçiyor gibiydi. Bu hep böyle olmuştu. Oliver Sutton, Annie'nin tanıdığı en sevimsiz adamdı.

Oliver sohbet açmak amacıyla, "Seni en son ne zaman gördüm, Annie?" diye sordu.

"Ne zaman bilmem ama üzerinden yeteri kadar vakit geçmedi." Annie en son ne zaman görüştüklerini hatırlıyordu ama söylemeyecekti. Esasında Oliver Sutton hakkındaki her şeyi hatırlıyordu, gerçi hatırlamamayı tercih ederdi. Onun bu kadar yakışıklı olması da işini kolaylaştırmıyordu. Oliver'ın özellikleri klasikti- uzun, esmer ve günahkâr olacak kadar yakışıklıydı. Sorun onun, bunu bil-

meseydi. Oliver'dan sık sık bahseden büyükbabasına göre, genç adam oldukça çapkındı. Eh, onunla ilgilenebilecek pek çok kadın olmalıydı. Ve Annie'nin büyükbabasının anne etiği gibi Oliver gittiği her yerde bir grup kırık kalp bırakıyorsa, bu Oliver için iyiydi ama Annie bu kadınlardan biri olmamaya kararlıydı. Annie erkekten dersini almıştı ve bunun tekrarlanmasını istemiyordu.

Oliver sanki Annie şaka yapmış gibi güldü. "Ah, hadi ama, hâlâ ateşkuyruğunu çekiyor diye bana kızgın olamazsın. Sekiz yaşındaydın."

Annie onu dik dik baktı. "Eğer tek yaptığın bu olsaydı..." Birden cümlenin ortasında durdu. Geçmişteki hataları tekrar ele almanın faydası yoktu. Oliver onun bunları tekrar etmesi karşısında sadece eğlenirdi ve Annie ona kendisine karşı kullanabileceği böyle bir gücü vermeyecekti.

Oliver konuyu değiştirerek, "Büyükbabanlar için yaptığın şey harika," dedi. "Julie haftalarca sadece bu yıldönümü kutlamasından bahsetti."

"Benim işim parti planlamak. En azından bu kadarını yapmalıydım." Annie kendini bu aile toplantısıyla meşgul etmenin ve dikkatini buna vermenin, onun, Lenny'yle ayrıldıktan sonraki kasvetli zamanı atlatmasına yardımcı olduğunu söylemedi.

"İyi görünüyorsun, Annie- cidden. Hiç bu kadar güzel göründüğünü görmemiştim."

Oliver'dan bir iltifat daha mı?

Annie kollarını kavuşturup Oliver'a döndü. "Neden buradasın?" diye sordu.

Oliver sanki bu soru onu şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Büyükannem..."

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, maalesef biliyorum. Julie onu ve Kent'i arabayla almamı istedi: benim de zamanım olduğundan, buna nasıl itiraz edebilirdim ki?" Oliver sırıttı ve o da kollarını kavuşturdu. "Bakıyorum da hâlâ kızıl saçlılara özgü mizacın devam ediyor."

"Saçının renginin tavrımla hiçbir alakası yok." Annie kollarını serbest bıraktı ve ellerini sıkarak yumruk yaptı.

Oliver'ın elleri kendini savunur gibi bir poz aldı. "Bana tekrar vuracağını söyleme."

Annie o zaman on üç yaşındaydı ve Oliver bunu hak etmişti. "Beni kışkırtma."

"Ah, ama seni kışkırtıyorsun." diye fısıldadı Oliver. "Her zaman kışkırttın."

Bu gerçek olması pek muhtemel olmayan bir şeydi. Oliver alay ediyordu ama Annie artık buna kadınmayacaktı. "Yoluma çıkma, anlıyor musun? Düşünmem gereken çok şey var ve seninle saçma oyunlar oynayacak vaktim yok."

Oliver'ın alt dudağı büzüldü. "Çok yazık."

Annie saatine baktı. Büyükannesiyle büyükbabasının gelmesi uzun sürecek gibiydi. Partı için her şeyi kontrol altına almış olsa da, bunu bu öğle yemeğinden kaçmak için bahane olarak kullanabilirdi, özellikle de Oliver orada olduğu için. Bir iki kelimeyle meseleyi halletmeyi düşünüyordu ki...

Oliver, "Lenny nasıl?" diye sordu.

Soru Annie'nin beklemediği yerden gelmişti. "Kim... Sana kim Lenny'yi anlattı?" O ana kadar Annie'nin nişanın iptal edildiğini büyükannesiyle büyükbabasına söyleme fırsatı olmamıştı.

"Tabii ki büyükannen. Siz nişanlandığınızda Lenny'den bahsetti."

"Çok iyi bildiğin gibi, nişanımız bozuldu..."

Oliver'ın kaşları şaşırmış gibi yukarı kalktı. "Ne zaman?"

"Uzun zaman oldu, ama bu seni ilgilendirmez," diye çıkıştı Annie, ayrıntı vermek istemiyordu. Oliver onun özel hayatı hakkında ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi.

"O yüzden mi bu kadar huysuzsun?"

"Senin yüzünden! Hem ben huysuz değilim!" diye ısrar etti Annie. "Keşke isteklerimi anlasan ve gitsen."

"Hayatta olmaz. Durum her an daha da ilginçleşiyor. Seninle Bay Hayatının Aşkı arasında ne oldu? Büyükannen onu böyle tarif etmişti."

Annie büyükannesinin böyle bir şey söylemediğine dair bütün birikmiş parasına iddiaya girerdi. Bu yıldönümü kutlaması hazırlıkları sırasında büyükannesiyle ve büyükbabasıyla sayısız kere konuşmasına rağmen, Lenny'den bahsetmemişti. Lenny, Annie'nin kaçınmak istediği bir konuydu, tabii annesiyle babası büyükannesiyle büyükbabasına nişanın bozulduğunu söylemediyse...

"Lenny çok mu içiyor?"

Annie bu soruyu duymazdan geldi.

"Parayı sorumsuz mu kullanıyor?"

Annie Oliver'ın soru listesini dinlemek yerine uzaklaştı.

"Buldum. Gözü başkalarına kayıyor."

Annie, "Keser misin?" dedi.

"Ah, demek sebep bu."

Annie, Oliver'a hedefe isabet ettirdiğini belli etmeyecekti.

Tam o anda, sanki Lenny konuşmanın ana konusu olduğunu anlamış gibi, Annie'nin cep telefonu çaldı. Annie arayan numaraya bakıp cevaplama tuşuna bastı.

Neredeyse bağırarak, "Beni bir daha arama," dedi ve anında telefonu kapadı.

Büyükannesiyle büyükbabasının odasının kapısı açıldı ve Julie dışarı çıktı. "Kim aradı, canım?"

Annie zoraki bir şekilde gülümseyerek, "Önemli biri değil," dedi.

Kent odalarından, "Betty ve Vern'ün geldiğini söylemiş miydim?" diye seslendi.

Annie bu çiftin büyükannesiyle büyükbabasının çok yakın arkadaşı olduğunu biliyordu. Vern, Annie'nin büyükbabasıyla aynı zamanda deniz kuvvetlerindeydi ve çift Kent ve Julie'nin sağdıcı ve baş nedimesi olmuştu.

"Maalesef pansiyonda kalmıyorlar. Betty'nin kasabada yaşayan bir kız kardeşi var. Onlar da Gerty'yle zaman geçirmeye karar verdiler," diye açıkladı büyükannesi. "Keşke pansiyonda oda ayırtsalardı. Yeri çok güzel. Kent'le bu akşam onlarla birlikte yemeğe çıkacağız. Siz ikiniz kusura bakmazsınız, değil mi?"

Oliver, Annie'nin konuşmasına fırsat bırakmadan cevap verdi: "Kesinlikle hayır. Annie'yi yemeğe çıkarmak benim için zevk olur."

Annie büyükannesini rahatlatmak için kıvranarak, "Ah... buna gerek yok," dedi. "Yapacak yüzlerce işim var."

Oliver, "Ben yardım ederim," dedi.

Annie ayağını yere vurma isteğine karşı koydu. "Teşekkür ederim, ama her şey kontrolüm altında."

"Annie, tatlım, asla sana yardım teklif eden birini geri

çevirme," diye tavsiyede bulunan büyükannesi Annie'nin belini hafifçe sıktı. "Büyükbaban nerede? Bu adam sürekli geride kalıyor."

Kent koridora çıktı ve, "Geliyorum, geliyorum," dedi. Odalarının kapısını kapadı, sonra kilitlendiğinden emin olmak için kulbu birkaç kere çevirdi. "Pekâlâ, herkes ne yemek istiyor? Bence Meksika yemeği yiyelim."

Julie inleyerek, "Kent," dedi. "Meksika yemeğinin bende reflü yaptığını biliyorsun; ayrıca o kadar peynir kalbin için iyi değil."

Annie'nin büyükbabasının kaşları çatıldı. "Haftalardır peynir yemedim. Eğer kendime kıyak yapıp peynir yemek istiyorsam bunu yapacağım. Diyetimden sen sorumlu değilsin, ben sorumluyum ve ben Meksika yemeği istiyorum."

Annie, "Tavuklu salata isteyebiliriz, büyükanne," önerisinde bulundu.

"Ah, pekâlâ. Neden herkes kendini bu adamın etrafında dikkatli davranmak zorunda hissediyor bilmiyorum."

Büyükanneyle büyükbaba, Annie'yle Oliver'ın önünden yürüdüler. Dışarı, Oliver'ın arabasını park ettiği yere giderken yeni bir konuda tartışıyorlardı.

Annie onların atışmasından ötürü canı sıkılarak Oliver'a, "Portland'dan gelirken hep böyleler miydi?" diye sordu.

"Korkarım öyle. Yola çıktığımızdan beri birbirlerine çıkışıyorlar."

"Ah, Tanrım."

Oliver, "Ateşkese ne dersin, Annie?" diye sordu. "Bizim aramızda. Eğer biz birbirimize karşı medeni davranabilirsek bizi örnek alırlar."

Annie ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Ama Oliver ona o derin kahverengi gözleriyle bakınca Annie neredeyse teslim olacaktı. "Bakarız."

Oliver omzunu silkti. "Peki, nasıl istersen."

Annie büyükannesiyle büyükbabasına katıldığında, Oliver, Jo Marie'den bir Meksika yemeği restoranı tavsiyesi almak için pansiyona geri döndü. Hemen geri geldi ve Annie'nin büyükbabasının yanına, şoför koltuğuna yerleşti. Annie ve büyükannesi arka koltukta oturuyorlardı.

Oliver arabanın motorunu çalıştırırken, "Jo Marie buradan çok uzakta olmayan Taco Shack adında harika bir yer olduğunu söyledi," dedi.

Annie'nin büyükannesi bir şeyler mırıldandı ve yüzünü ekşitti.

Annie, Julie'nin elini okşadı. "Eminim her şey güzel olacak."

Julie yan camdan dışarı bakıp fısıldadı, "Bence herkesin büyükbabanın isteklerini yerine getirmesi yanlış. Söylüyorum sana, yanlış."

Kent hırlar gibi bir sesle, "Bunu duydum," dedi. "Kimse benim isteklerimi yerine getirmiyor, özellikle de sen."

"Hatırlamıyor musun..."

Kent, Oliver'a doğru yaslanarak, "Julie'de fil hafızası var," dedi. "Sanki dün olmuş gibi kırk yıl öncesindeki şeyleri gündeme getiriyor."

Annie ikisi kötü bir tartışmaya girişmeden önce, "Bence yarın yemin tazeleme töreninde hava çok güzel olacak," diyerek araya girdi.

Büyükbabası dönüp ona baktı. "Kim yemin tazeleyece-

gimizi söyledi ki?" diye sordu. "Büyükannenle gidişatımıza bakılırsa, bu evlilik bir hafta daha sürmez."

"Elli yıldır beni bırakmakla tehdit ediyorsun. Şimdiye kadar yapacağını sanırdım."

Oliver hafifçe kıkırdayarak, "Çocuklar, çocuklar," dedi.

Julie yolda pembe Viktoria tarzı bir binayı işaret ederek, "Şu tatlı restorana bakın," dedi.

Annie, "Bu başta daveti yapmak için bir yer ararken bahsettiğim çay salonu," dedi. "Maalesef restoranda davet verilmiyormuş."

Büyükannesi yüksek sesle, "Mükemmel görünüyor," diye düşüncesini dile getirdi. "Eminim harika öğle yemekleri sunuyorlardır."

Kent, "Beni o yerin on metre yakınına götüremezsiniz," diye mırıldandı. "Beni bir çay salonunda serçe parmağım havada çay yudumlarken göremezsin."

"Zaten oraya seninle gitmek istemem."

Oliver tartışmalarını bölerek, "Ah, işte geldik," dedi. Restoran otoparkına doğru sağa döndü. "Burası Jo Marie'nin dediği kadar iyi görünüyor." Taco Shack'in hemen önüne park etti.

Bütün yol boyunca büyükannesiyle büyükbabasının anşmasını dinledikten sonra, Annie'nin midesi büyük bir düğüm olmuş gibiydi. Sevgili büyükannesiyle büyükbabasına dair bütün hatıraları sevgi dolu bir çifte aitti. Hiçbir zaman aralarında ters bir laf edildiğini duymamıştı. Elli yıllık evliliklerini kutlamak üzerelerdi ve şimdi sanki birbirlerini görmeye dayanamıyorlardı.

Bu ne zaman olmuştu? Annie onlar sürekli birbirleriyle didişirken bu daveti nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordu.

Bunun gerginlikten olduğunu ve her şeyin yakında normale döneceğini umuyordu.

Oliver gerçek bir centilmen gibi arka yolcu kapısını açtı ve büyükannesinin çıkmasına yardım etti. Kent beklemedi, çoktan otoparkı yarılamıştı bile. Julie ona yetişmek için acele etti.

Oliver, "Her şey yoluna girecek," diyerek Annie'yi rahatlattı.

Annie ağlamaya hazır bir halde, "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye fısıldadı. "Bu tamamen felaket."

Oliver onun gözyaşlarını önemsemeden, "O kadar da kötü değil," dedi. "Sadece yıldönümleriyle ilgili bunca şamata olduğundan stresliler."

Annie öfkeyle, "Bu partiyi planlama zahmetine girmemem gerektiğini mi kastediyorsun?" dedi. "Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Merak etme, her şey iyi olacak diyorum."

Annie onun haklı olduğunu umarak içini çekti. Eliyle yüzünü sildi. "Özür dilerim, sanırım ben de biraz streslıyim."

Oliver, "Rahatlamana yardım edebilirim." teklifinde bulundu ve elini Annie'nin beline koydu.

"Ya, tabii."

"Her zaman seni öpebilirim... bir kere daha."

Annie, "O konuyu açma bile Oliver Sutton." diye mırıldandı ve Oliver'ın elini itti.

"Ah, ama ilk seferinde bundan çok keyif almıştım."

ONUNCU BÖLÜM

George'un telefondaki sesiyle birlikte Mary'nin dizleri o kadar titredi ki oturmak için bir yer aradı. Neyse ki verandadaki ahşap sandalyesi yakındaydı. Cep telefonunu kulağına iyice bastırarak sandalyeye çöktü.

Sanki Mary'nin umutsuzca acil bir yardıma ihtiyacı varmışçasına "Neredesin?" diye sordu George.

"Washington."

"Eyaleti mi?"

"Evet." Sanki birkaç kat merdiven çıkmış gibi nefes nefese çıkmıştı sesi.

"İyi misin?" George'un sesi biraz daha sakin geliyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tam korktuğu gibi Mary'nin gözyaşları gözlerine akın etti ve o an konuşmak onun için imkânsızlaştı.

"Mary? Konuş benimle."

"Ben... Ben kan...serim." Mary kelimeleri hıçkırarak söyledi.

Bu haberi uzun bir sessizlik takip etti, sanki George da

Mary'nin bu teşhisi ilk duyduğunda yaşamış olduğu yoku yaşıyordu şimdi. Hızlıca kendini toparladı. "Seni ne zaman görebilirim?"

Mary kendi irade gücü ile duygularını kontrol etmeyi başardı. Çantasının içinden bir mendil çıkarıp burnuna götürdü. Tekrar konuştuğunda sesi güçlüydü. "Beni görmek pek iyi bir fikir değil."

"Maalesef ben aynı görüşte değilim."

George, tatlı George, her zaman kibar ve özenliydi...

"Seni görmeye ihtiyacım var," dedi.

Belli ki Mary'nın kanser olduğu gerçeği George'u derinden etkilemişti. Bunu pat diye söyleyivermesi bir hataydı. Onun ofisini aramak kadar büyük bir hata.

Mary kendisiyle mücadele etti.

"Bana nerede olduğunu söyle," diye ısrar etti George, "hemen oraya geleyim."

"Mahkemede olman gerek," diye hatırlattı Mary.

"Kimin umurunda!"

"George, hayır."

"O halde bana seni görmeme izin vereceğine dair söz ver."

Mary gözlerini kapatıp neredeyse galip gelecek olan kabul etme isteği ile savaştı ama başarılı olamadı. Hangi deliliğe kapılıp George'la bağlantıya geçtiğini anlayamıyordu. Başka koşullar altında bu zayıflığına asla izin vermezdi.

Ölüm tehdidi, onu her zaman güçlü olduğu alanlarda zayıflatmıştı. On dokuz yıl önce George'u geride bırakıp gitmişti. Onunla bir daha asla görüşmeyi ya da konuşmayı planlamamıştı ve şimdi onun dokunuşlarını arzuluyor ve nezaketi ile ilgisini özlüyordu. Onu tekrar görmesi, her şeyi anlamlı kılabilirdi. Son bir kez.

"Mary, beni duydun mu?"

"Evet," diye fısıldadı.

George önce tereddüt etti ve sonra yumuşak, hiç olmadığı kadar yumuşak bir sesle "Lütfen," diye ekledi.

Mary'nin boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve dışarı kaçtı, sanki küçük, yaralı bir hayvanın inlemesi gibiydi.

"Mary, ağlıyor musun sen?"

Mary ilişkilerinin sonunda bile bir damla gözyaşı dökmemişti ve şimdi yeni doğmuş bir bebek gibi ağlıyor, gözyaşlarını yutkunuyordu.

George tekrar konuştu. "Her şeye katlanırım ama senin gözyaşlarına katlanamam."

"Ben iyiyim, ben iyiyim," diye ısrar etti Mary. Herhangi bir zayıflıkla uğraşmak ona çok yabancı olan bir kavramdı. Derin nefesler çekerek birkaç saniye kendine hâkim olmak için uğraştı. Doğrulup omuzlarını dikleştirdi. "Eminim karın bizim buluşmamızı pek hoş karşılamayacaktır ve-"

"Ben boşandım," dedi George onun sözünü keserek.

Bu haber Mary'yi sarstı. Boşanmış mıydı? "Ne zaman?"

"Seneler önce. Ya sen?"

Telefonu açtığından beri ilk kez Mary rahatladı. "Ben hiç evlenmedim."

"Hiç mi?"

Eğer hayatını biriyle paylaşmak isteseydi o kişi George olurdu.

"Ben Kathleen'i hiçbir zaman tam olarak sevmedim," diye açıkladı George. "Kalbimin sana ait olduğunu bilerek evlendi benimle."

Mary bunu duymak istemiyordu ama aynı zamanda her kelimesine açtı.

"Bir süre sorun yaşamadık," diye devam etti George. "Birbirimizden memnunduk, ama sonra, birkaç yıl sonra, yürütememeye başladık. Boşanmak istediğinde şaşırmadım."

"Çocuk?" Sözcük, Marry'nin boğazında düğümlenmişti.

"Hayır."

"Eğer baba olmayı hak edecek bir kişi varsa, o da sendin."

George bu cümleyi sindirirken sessiz kaldı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Mary. Diğer her şeyle birlikte onu bu fırsattan da alıkoymuştu.

George'un onun ne demek istediğini anladığı gayet açıktı.

"Biliyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi.

İkisi de birkaç dakikalığına geçmişi düşündüler. Mary sessizliği bozmak istemiyordu. İlk andan itibaren onların arasında güçlü bir bağ oluşmuştu. Başlangıçta bu bağ kendini fiziksel olarak ortaya koymuştu ama bu bağ, bu ilişki, aralarındaki bu bağlantı aynı zamanda ruhsaldı ve Mary'nin o ana kadar ailesi de dahil herhangi başka biriyle deneyimlediğinden çok daha güçlüydü. George'un sesini duymak bile, arada geçen yirmi yılı buharlaştırıp yok etmeye yetmişti. Sanki hiç ayrılmamış gibiydiler.

"Ne kadar süredir kansersin?" diye sordu George alçak, endişeli ve korku dolu bir ses tonuyla.

"Birkaç ay önce teşhis kondu."

Bir sonraki soru "Kanser nerende?" oldu.

Mary biraz tereddüt etti ve George'un en kötü kısmını da bilmesinde bir sakınca olmadığına karar verdi. "Meme kanseri. İki kez meme ameliyatı geçirdim."

George onun göğüslerinin gitmiş olmasına yorum yapmadı.

Mary bu kararı çok büyük bir kederle vermişti ama zaten yalnızca bir tane akla uygun karar vardı: Hayatı. Bunun kolay bir karar olması gerekirdi. Ama öyle değildi. Sanki kadınlığından arındırılmış gibi hissetmişti kendini.

"Hangi aşamada?" Bu soru, duraksayarak sorulmuştu. Sanki George sormaya korkuyor ama aslında cevabı biliyor gibiydi.

"Dört."

"Hastalığın seyri?"

"Henüz belli değil." Mary bu kelimelerle her şeyi açıklığa kavuşturduğunu düşünüyordu.

"Demek bu yüzden buradasın. Benimle barışmak için mi geldin?"

O yüzden mi gelmişti? Daha öncesinde, sahilde suyun kıyıya vurmasını seyrederken Mary ülkeyi baştan başa geçmesinin sebebinin George olduğunu kabul etmişti. Eğer onu yaratanla tanışacaksa, Tanrı'nın karşısında dikilmeden önce hatalarını düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmak istiyordu. George'a yalan söylemiş ve onu yanlış yönlendirmiş, sonra da bu suçluluk duygusuyla bunca yıldır yaşamıştı. O dönemki koşullar altında yapılacak en doğru şey gibi görünmüştü bu. O George'un istediği kadın, ihtiyacı olan eş ya da anne olamazdı. Onların kıyıdan kıyıya süren ilişkileri başından beri kaçınılmaz bir sona doğru gidiyordu ve eğer George bunu fark etmediyse, kendisi fark etmişti. İkisinin arasında daha güçlü olan kendisi olduğu için de ilişkiyi bitiren o olmuş ve bu süreçte, diğer şeyler bir yana, George'u çok incitmişti.

"Evet, sanırım seninle barışmaya geldim," diye yumuşak bir sesle kabullendi.

"O halde beni görmeyi kabul edeceksin."

Mary, George'un bundan vazgeçmeye niyetli olmadığını fark etti.

"Ah George, bu gerçekten gerekli mi?" Onunla tekrar beraber olmayı çok istiyordu ama onun kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu.

Eli istemsizce kafasına gitti.

Kel kafasına.

Bir zamanlar sahip olduğu kalın telli, koyu renkli saçlardan geriye kalan fırça gibi birkaç sap vardı. İpek bir atkı ile görüntüsünü değiştirmeye çalışsa da kimseyi kandıramıyordu. Peruklar ona hiç yakışmıyordu. İlk haftadan sonra da vazgeçmişti takmaktan.

"Seni görmek istiyorum," diye ısrar etti George. "Bana bu kadarını borçlusun."

Doğrusu Mary ona çok daha fazlasını borçluydu ama yine de tereddüt etti. Gözlerini kapattı, kalbi isteksizlikle ağırlaşmıştı ki "Seni göreceğim," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim."

"Ama buluşmadan önce bilmen gereken birkaç şey var."

Adam tereddüt etti. "Tamam."

"Öncelikle, yirmi sene önce göründüğüm gibi görünmüyorum."

O günler geçeli uzun zaman olmuştu.

George güldü. "Benim öyle göründüğümü mü sanıyorsun?"

Mary'nin zihninde o hiç değişmemişti. İlk tanıştıkları andan kalma bir görüntü vardı. George genç ve enerjikti

– en azından onun gözünde. Seneler kendisini olumsuz anlamda etkilemiş olsa bile. George'un son görüştüklerinden daha farklı olabileceğini hayal edemiyordu.

"Beni büyük ihtimalle tanımayacaksın."

George hafifçe güldü ve "Seni tanıyacağım Mary," diye karşı çıktı.

"Neyse, dediğin gibi olsun. Artık kapatman gerek. Bugün mahkemen olduğunu sana hatırlatmama gerek yoktur herhalde."

"Bu öğleden sonra gelip seni göreceğim, bana yer ve saat söyle." George çok istekliydi ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

"Ben sana gelirim." diye önerdi Mary, bu en pratik çözümdü.

"Hayır. Sen yorulma. Otelinin ismini söyle. Bir otelde sin, öyle değil mi?"

Durum gitgide karmaşıklaşıyordu. "Hayır, değilim."

George, Mary'nin açıklama yapmasını bekledi ama ses çıkmayınca, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Hiç Sedir Koyu'nu duydun mu?" Mary'nin tek umudu, nerede olduğuna dair fazla bilgi vermekle bir hata etmiyor olduğuydu.

"Tabii ki Sedir Koyu'nu biliyorum; Puget Sound'un karşısında. Tanrı aşkına, orada kalmaya nasıl karar verdin?"

"Eğer söylersem bana inanır mısın bilmiyorum."

"Bir dene bakalım."

"Ah George, korkuyordum. Ülkenin diğer ucundan buraya gelirken boşa kürek çekiyordum. Bu delice bir fikirdi."

"Beni görmek için." Bu George'u hem sevindirmiş hem de gururlandırmıştı.

"Evet, itiraf ediyorum, senin için geldim." Ama başka sebepler de vardı, onun hiç bilmediği sebepler.

"Ama bana fazla yakın olmaktan korktun."

George, onun Puget Sound'un diğer tarafında kalıyor olmasının sebebini açıkladı.

"Evet... Sanırım. Ben senin hâlâ Kathleen'le evli olduğunu zannediyordum. Hayatını karıştırmak istemedim."

"Mahkemedeki işim iki buçuk, en geç üçte bitecek; eğer bitmezse iş arkadaşımdan işi devralmasını isteyeceğim."

Mary saatine göz attı. On ikiyi biraz geçiyordu. George mesajlarını alıp onu öğle yemeği saatinde aramış olmalıydı.

"Vapur saatlerine bakayım, eğer uygun değilse Tacoma'dan arabayla gelirim."

"Tamam." Mary bu buluşmayı kabul etmekle doğru kararı vermiş olduğunu dileyebilirdi ancak.

"Doğruca oteline gelirim."

"Hayır." Mary'nin cevabı hızlı ve netti. Sedir Koyu'nda olduğunu bile söylememesi gerekirdi ve bundan şimdiden pişmanlık duyuyordu.

"Nereye gelmemi istediğini söyle."

Sorun şuydu: Mary, Java Joint dışında bir yer bilmiyordu. Bu mekân da birkaç nedenden ötürü pek ideal olmazdı. Sonra, kasabaya gelirken gördüğü Viktorya tarzı bina aklına geldi. Bina pembeydi ve pencerelerinde zarif dantel perdeleri ve çiçeklenmiş bahçesi ile kadınsı bir görünümü vardı. Bir vişne ağacı pembe çiçeklerle dolmuş ve tam kartpostallık bir resim oluşturmuştu.

Mary bu resme kapılmıştı. İki sene önce olsa, bu çay evi̇yle ilgili hiçbir şey onun ilgisini çekmezdi.

Ama iki sene önce göğüsleri vardı. İki yıl önce kadınlığı, en azından kendi kafasında sorgulanmıyordu. Kalem etekler ve ince topuklar giyiyordu. Bugünlerdeyse lenf ödemleriyle ve kemoterapinin başka yan etkileriyle savaşıyordu.

"Kasabada bir çay evi var."

"Çay evi mi?"

Mary, George'un sesindeki şaşkınlığa gülümsedi. "Bu pek benim söyleyeceğim bir şeymiş gibi gelmiyor, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Hemen fark edeceksin –pembe."

"Pembe bir çay evi," diye tekrar etti George, sanki gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Yirmi sene önce tanıdığı kadın böyle bir yere gitmezdi.

"Senin hatırladığın kadın değilim George. Bunu aklında tut, yoksa çok fena hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"O halde dönüştüğün kadınla tanışmak için can atıyorum."

Adamın kibarlığı ve anlayışı her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Pembe çay evinde saat dörde yakın bir saatte buluşmak üzere," dedi George.

"Tamam," diye onayladı Mary.

"Hoşça kal."

"Hoşça kal." Ama Mary telefonu kapatmadı ve bekledi. Birkaç dakika sonra George'un da kapatmamış olduğunu fark etti.

Derken George fısıldadı: "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Tek bir damla gözyaşı Mary'nin yanağına süzüldü. "Ben seviyorum George."

"Artık çok geç. Gerçekten zamanın sana karşı hissettiklerini değiştireceğini mi düşünmüştün?"

Mary'nin bir cevabı yoktu.

"Kapat telefonu," diye ısrar etti ama sesi titriyordu. "Mahkemeye geç kalacaksın."

"Önce sen kapat," diye fısıldadı George.

"Benim mahkemeye gitmem gerekmiyor."

"Kapat telefonu Mary."

Mary, George ona başka şans vermediği için kapattı, ama telefonu eliyle kavradı ve sıkı sıkı tuttu.

Aman Tanrım, ne yapmıştı? Nasıl George'la bağlantıya geçecek kadar aptal ve zayıf olabilmişti? Bunun sonucunda ne olacağını düşünmüştü ki?

Hiçbir şey... Hiçbir şey olamazdı.

Onun için çok geçti, ikisi içinse daha da geçti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Mary telefonla meşguldü. Diğer tüm konuklarım Taco Shack'e gitmiş ve beni serbest bırakmışlardı, bu yüzden bahçe makasını aldım ve birkaç çiçek seçmek için dışarı çıktım.

Orman gülleri Washington eyaletinin çiçekleriydi ve muhteşem renklerde oluyorlardı. Otelin kenarında büyüyen pembe çiçekler çok büyüklerdi, ben de değişik düzenlemeler yapabilmek için birkaç tane kesebildim. Çiçekleri her zaman sevmişimdir ve onları evin etrafında bulundurmak da bana keyif verir.

Peggy Beldon alerjisi olabilecek olan konuklara karşı duyarlı olmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı, bu yüzden de içeri getirdiğim çiçek sayısını azaltmıştım. Ama orman gülleri o kadar güzellerdi ki sanırım biraz aşırıya kaçmıştım.

Çiçekleri düzenleyip bir kısmını kahvaltı alanına ve eşit büyüklükte başka bir vazoyu da salona yerleştirdim. Daha küçük bir buket, ikinci kattaki koridordaki rafın üzerine

yerleştı ve sonra bir tanesini daha üçüncü kata çıkardım. Çiçekler hem ortama renk katıyor hem de güzel bir koku bırakıyorlardı.

Mary eve girdiğinde merdivenlerden aşağı inmiyordum. Biraz sarsılmış gibi görünüyordu. Her ne kadar endişelensem de bir şey söylemekte tereddüt ettim. Mary kendine ait özel bir alanı olsun istiyordu ve ben de buna saygı duyuyordum ama yine de onun için endişelenmiyordum. Onun ne kadar bızlı yorulduğunu ve zayıflıklarını ne kadar fazla kapatmaya çalıştığını fark ettim. Baskı yapmadan ya da işine karışmadan onun rahat etmesini sağlamayı umuyordum.

"Odanda taze çiçekler ister misin?" diye sordum. İki ya da üç vazoyu daha doldurabilecek sayıda orman gülü kesmiştim.

Mary, sanki bu çok önemli bir kararmış gibi dışarı baktı. "Evet, bu harika olur, teşekkür ederim."

"Hemen hallederiz. Başka bir şey ister misin?"

"Sanmıyorum," dedi ve elini korkuluğa koyarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

"İstersen odana bir demlik çay getirebilirim."

"Hayır, ama teşekkürler."

Beni merdivenlerde geçti ve kafasını eğdi. Sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu ama Mary kolay kolay gözyaşı dökecek kadınlardan değildi.

Mary'nin odasına çiçekleri götürdükten sonra öğle yemeği için fıstık ezmeli ve reçelli sandviçlerini yedim. Rover'ın yerinde duramadığını fark ettim. Ne istediğine karar veremiyordu. Birkaç kez çamaşır odasına gitti ve sonra bana dikkatli bir şekilde bakarak geri döndü. Yatağına gidip iki ya da üç kez etrafında döndü ama üzerine yatma-

dı. Onun yerine, sanki dışarı çıkmaya ihtiyacı varmış gibi gidip arka kapıda durdu. Ama kapıyı onun için açtığımda olduğu yerde durup sanki aklını okumam gerekiyormuş gibi bana baktı.

"Senin derdin ne?" diye sordum köpek arkadaşıma.

Bir süre sonra tasmasının olduğu çamaşır odasına döndü.

"Yürüyüş mü yapmak istiyorsun?"

Arka ayaklarının üzerinde durup patileriyle kalçama uzanırken gözlerinde aynı yoğun bakış vardı. Başka ne yapabileceğimi bilemeyerek çamaşır odasına gidip tasmasını aldım. Onu görür görmez mutlu dansını yapmaya başladı, ben de yürüyüşün tam da istediği şey olduğunu anlamış oldum.

"Tamam, tamam ama izin ver de önce öğle yemeğimi bitireyim." Kapıdan çıkarken bir tane kurabiye aldım.

Tasmayı taktığım anda Rover arka verandanın merdivenlerine doğru gitti ve neredeyse beni de sürükledi. Bu da pek normal bir davranış değildi. "Neler oluyor Rover?" diye sordum. Onun ne kadar tedirgin olduğunu görünce, beni istediği yere götürmesine izin verdim.

Çok geçmeden Rover'ın Mark'ın evine gidiyor olduğu anlaşıldı. Bir kez bile alanını işaretlemek için durmadı.

"Rover," diye ısrar ettim. "Mark evde değil. Bugün başka bir yerde çalışıyor, hatırladın mı?" Mark bana üzerinde çalıştığı başka bir proje olduğu için müsait olmadığını söylemişti. Benim gül bahçemin dışında bir proje!

Rover dinlemeyi reddetti ve beni de onun hızına yetişmem için çekiştirmeye başladı. Beni Mark'ın evinin etrafına, atölyesini kurduğu yere getirdi.

"Rover," diye azarladım onu. "Mark burada değil."

"Kim var orada?" Mark içeriden bağırmıştı. Sesi güçsüz ve kesik kesik geliyordu.

"Mark?"

Kapıyı açmak için koştum, tokmağı çevirdim ama kapı kilitliydi. Olabildiğince sert bir şekilde kapıyı çaldım. "Orada kimse var mı? Mark? Mark, iyi misin?"

"Evet." Mark yine aynı kısık, zayıf sesle konuşmuştu. "İçeri gel."

"Gelemiyorum. Kapı kilitli."

"Anahtar," dedi ve sesi sanki çok acı çekiyormuş gibi çıktı. "Lavabonun yanındaki mutfak çekmecesinde."

"Sen açamaz mısın?" diye sordum.

"Hayır."

"Tamam, geliyorum." Eve koştum ve arka kapıyı kullanarak içeri girdim. Rover atölyenin dışında kaldı ve ben yanından ayrıldığımda havladı.

"Geri geleceğim," diyerek onu rahatlattım.

Mark'ın atölyeyi kilitleyip evi kilitlememiş olmasını ilginç buldum. Belli ki değer verdiği her şey evinde değil de bu işyerindeydi. Daha önce hiç evine girmemiştim. Nasıl olduğunu merak etmeme rağmen etrafa bakmakla zaman harcamadım.

Anahtar onun söylediği yerde değildi. Garip görünümlü anahtarlardan oluşan bir anahtarlık bulana kadar bütün çekmeceleri açıp kapattım. Atölyeye geri döndüm ve bir ya da iki deneme sonrasında kapıyı açtım. Rover benden önce atölyeye daldı ve kararsız bir şekilde havlamaya başladı.

Mark görünür bir yerde değildi.

"Aşağıdayım," dedi istemeye istemeye.

Yerde, bacakları ağır bir masanın altına sıkışmış bir halde oturuyordu. İlgilenmesi gereken önemli proje bu olmalıydı.

Dizlerimin üzerine çöküp yanına oturdum ve onun büyük bir acı içinde olduğunu fark ettim. Suratı bembeyazdı.

"911'i arayacağım," dedim.

"Hayır." Sesi sert ve ısrarcıydı.

"Mark..."

"Ben iyiyim, yalnızca bu iğrenç masayı üzerimden çek yeter."

Kim olduğumu düşünüyordu, süper kadın mı? "Ben bunu kaldıramam." Oturup onunla tartışacak değildim. Benim ona verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Neyse ki yanımda cep telefonumu getirmiştim. Cebimden çıkarıp yardım istemek için aramamı yaptım.

"Jo Marie," dedi Mark, konuşurken yüzünü buruşturarak. "Sana söylediğimin tam tersini mi yapmak zorundasın hep?"

Onu duymazdan geldim ve 911'deki telsizci ile konuşup durumu anlattım. Birkaç basit soruyu cevapladıktan sonra yardımın yolda olduğuna ikna olmuştum.

"Kırık var mı?" diye sordum Mark'a.

"Nereden bilebilirim?" diye homurdandı. "Doktora benziyor muyum?"

"Beni terslemene gerek yok," diye çıkıştım ve anında bu çıkışımdan pişman oldum. Korkunç bir acı içinde olmalıydı. "Kırık varmış gibi hissediyor musun?"

"Bunca acıyı sadece dizim çizildiği için çekmiyorum herhalde." Gözlerini kapatıp suratını diğer tarafa çevirdi.

"Kapı neden kilitliydi?"

"İşim bölünsün istemedim."

Kilitli kapılar arkasına saklanmasına yol açan bu denli önemli işin ne olduğunu hayal bile edemiyordum ama Mark zaten çok garip biriydi.

İki eliyle kalçasını tutup acısını hafifletmeye çalıştı.

"Bacağın mı?" diye sordum.

"Evet." Sesi bir hırıltı ile çıkmıştı, sanki benim sorum onu çektiği acıdan daha çok rahatsız etmiş gibiydi.

Kendimi tamamen çaresiz hissettim, ona yardım edebilmek için ne yapacağımı bilmiyordum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Git," diye mırıldandı.

"Onu yapmayacağım."

Burnundan soluyordu. "O kadarını tahmin ettim."

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Sonra o "Neden buradasın?" diye sordu.

"Rover. Tasmayı alana kadar beni rahat bırakmadı ve dışarı çıktığımız an beni buraya sürükledi."

Mark kaşlarını çattı. "Nereden bildi ki?"

Ben de bunu merak ediyordum. Gerçekten de müthiş bir köpekti. Eminim Mark artık onu işe yaramaz görmüyordu.

"Senin bir cevabın var mı?" Mark sertçe sordu.

"Hayır."

"Hadi artık git buradan! Yardım aracı birazdan burada olur. Sen görevini yaptın."

"Seni bırakmayacağım!" diye ısrar ettim.

"Git," diye bağırdı.

Mark Taylor tanıdığım en soğuk ve değer bilmez adam-

dı. Benden o kadar çok kurtulmak istemişti ki, ayağa kalktım. Etrafında olmamı istemediğini anladığım için evin önüne gidip yardım aracının gelip gelmediğine bakabileceğimi düşündüm.

Mark benim onun söylediği şeyi yapıyor olduğumu görünce şaşırdı.

"Yardım aracına arka kapıdan gelmesini söylemiştim ama onlara yolu göstersem iyi olacak."

Ellerinin üzerine yaslanarak gözlerini kapattı ve kafasıyla onayladı.

Omzunu yavaşça sıktım. "Uzun sürmez."

Uzakta bir araba kapısının çarpıldığını duydum ve atölyeden hızla çıkarak onlara seslendim. "Bu taraftan."

Mark yardım çağırdığım için pek hoşnut değildi ama aynı zamanda da onun rahatlamış olduğunu biliyordum. Sinirli ve fevriydi ama acı içinde olduğu için böyle davrandığını düşündüm ve üzerime alınmadım.

Gelen görevliler, Mark'ın ayakları üzerindeki ağır masayı hemen kaldırdılar. Bacağının ve bileğinin garip bir açıya büküldüğü görülüyordu. Belli ki kırılmıştı. Acı dayanılmaz olmalıydı ama yine de Mark kendi başına ayağa kalkmaya yeltendi.

Görevli onu durdurdu ve Mark'ın yüksek sesle itiraz etmesine rağmen atölyeye bir tekerlekli sandalye getirildi.

"Bu Tanrı'nın belası masa artık üzerimde olmadığına göre ben iyiyim."

"Bacağın kırılmış," diye işaret ettim. Oraya bakan herkes bunu anlayabilirdi.

Mark biraz daha bağırdı ama duymazdan gelindi.

"Siz eşi misiniz?" diye sordu adamlardan biri bana. Yaka kartı onu Mack McAfee olarak tanıtıyordu.

Mark da soruyu duymuş olmalıydı, sanki bunun düşüncesi bile komikmiş gibi yüksek sesle güldü.

"Yalnızca arkadaşım," dedi. Dürüst olmak gerekirse, bu sabahtan sonra Mark'ın beni gerçekten öyle görüp göremeyeceğinden emin değildim.

"Onu Bremerton hastanesine götüreceğiz. Bizimle orada buluşur musunuz?"

"Jo Marie'nin o hastanenin yakınına bile gelmesini istemiyorum," diye ısrar etti Mark, iki adam onu tekerlekli sandalye ile kapıdan çıkarırlarken.

Ben de duymazlıktan geldim. "Benim arabam yok, yanımda da köpeğim var. Eve gidip arabamı alacağım ve hastaneye oradan gideceğim."

"Onu şans eseri bulmanız isabet olmuş," dedi Şerif Holiday.

Ona Mark'ı bulanın Rover olduğunu söylemek istedim ama bana inanacağından emin değildim. Gerçekten kim inanırdı ki? Bunlar filmlerde olurdu, Lassie ya da Rin Tin Tin'in hikâyelerinde. Rover sihirli güçleri olan bir sokak köpeğiydi.

Rover'la birlikte aceleyle otele girdik. Bildiğim kadarıyla Mary odasındaydı ve diğerleri de henüz öğle yemeğinden dönmemişlerdi. Birkaç saat içinde gelecek konuklarım vardı ve o zamana kadar dönmüş olmam gerekiyordu.

Artık görevi bittiği için Rover yatağına kıvrılmış ve bu kısa yürüyüş onu yormuşçasına hemen uykuya dalmıştı. Annie ve ailesi için bir not bırakıp kapıya yöneldim.

Arabayı çalıştırırken kalbim hızlı ve düzensiz atıyordu. Tüm bunlardan ne kadar etkilenmiş olduğumu fark ettim.

Hastaneye vardığımda Mark'ın röntgene gönderildiği-

ni öğrendim. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için acil servisin bekleme odasına gidip oturdum.

Bir dergiyi baştan sona okudum, tam ikinciye geçerken Mark'ın sesini duydum, bir şeylere itiraz ediyordu. İtaatkâr bir hasta olmayacağını tahmin edebilmek için kristal bir küreye ihtiyacım yoktu. Kırık bir bacak onun çalışma kabiliyetini ciddi bir şekilde engelleyecekti. Ah Tanrım, ben sonbahardan önce bir gül bahçesine sahip olma umudumdan şimdiden vazgeçmeliydim. Birden bu kadar düşüncesiz olduğum için kendimi suçlu hissettim.

Hastabakıcı Mark'ı tekerlekli sandalyeden indirdi. Sol bacağı dizine kadar alçı içindeydi. "Arkadaşın burada," dedi hemşire ona.

Mark önce bana, sonra da uzaklara baktı.

Demek böyle davranacaktı. Peki. Biraz da olsa minnettarlık gösterebilirdi. Nankör.

"Ben arabayı getireyim," dedim kadına, Mark'ı görmezden gelerek. İki kişi bu oyunu oynayabilirdi.

Acil servisin girişine gelmek birkaç dakikamı aldı. Ben sütunlu girişe geldiğimde Mark ve hastabakıcı dışarıda beni bekliyorlardı.

Arabayı durdurdum ve yolcu koltuğuna gidip kapısını açtım. Hastabakıcı Mark'ı arabaya bindirdi.

"Teşekkürler," dedim genç kadına. Eğer Mark ona teşekkür etmiyorsa ben edebilirdim.

Mark benim yanımda kaskatı duruyordu.

"Biraz minnettarlık göstersen ölür müydün!" diye söylendim. Bu ruh haliyle cevap vermesini beklemiyordum.

"Hemşire gayet güzel bir pantolonumu mahvetti," diye şikâyet etti.

"Onun yerine fermuarını açıp kırık bacağından çekmesini mi tercih ederdin?" Bunun ne kadar acı vereceğini yalnızca tahmin edebilirdim.

Hemen cevap vermedi ve konuştuğunda da ne dediğini tam duyamadım.

"Eczanede durayım mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Onlar ilaçları teslim edecekler."

"Peki ya koltuk değnekleri?"

"Evde bir çift var."

O halde bu ilk kez olmuyordu. "Bacağını daha önce de kırdın mı?"

"Hayır." Açıklama yapmadı, ben de bu konuya, o konuşma havasında olmadığı için, daha fazla burnumu sokmayacaktım.

Sahilden Sedir Koyu'na kadar yol hiç bu kadar uzun gelmemişti. Aramızdaki sessizlik o masa kadar ağır olmalıydı. Evin önüne arabayı çektiğimde Mark daha tam olarak durmamı beklemeden kapısını açtı.

"O koltuk değneklerine ihtiyacın olacak," dedim. Mark bile benim arabamdan evine onlarsız gidemeyeceğini anlamıştı.

Ofladı ve kafasını salladı. "Arka odadaki dolapta."

Motoru kapattım ve eve doğru yürüdüm, bu sırada da gülümsememi saklamak için elimden geleni yaptım. Sonunda evinin içini görebilecektim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Annie, Oliver'la ve büyükanne ve büyükbabasıyla öğle yemeğini nasıl bitireceklerini düşünüyordu. Oliver'la olmak zaten garipti, üstelik büyükanne ve büyükbabası hiçbir konuda anlaşamıyorlardı. Annie onların bunca yıldır evli kalmalarının bir mucize olduğunu düşünüyordu artık. Onların birbirlerine karşı hep sevgi dolu olduklarını hatırlıyor ve neyin değiştiğini merak ediyordu. Onları senede en az üç ya da dört kez görürdü ama üniversite bunu değiştirmişti ve kendine bir iş de bulmuştu. Son iki Noel'i de büyükanne ve büyükbabası arkadaşlarıyla Hawaii'de geçirmişlerdi.

"Neden Meksika yemeği yemekte ısrar ediyorsun anlamıyorum," dedi Julie menüye bakarlarken. Masalarına bir kâse salsa sosu ve cips getirilmişti.

"Enchiladaları seviyorum."

Annie'nin büyükannesi homurdandı. Annie onun ne dediğini anlayamamıştı ama büyük ihtimalle böylesi daha iyiydi.

Kent bir cips alıp salsa sosuna batırdı. "Peynirin benim için iyi olmadığından şikâyet ediyorsun. Ama benim hoşuma gidiyor ve eğer peynir yemek istiyorsam sen de beni durdurmamalısın."

"Birisi durdurmalı," diye ısrar etti Annie'nin büyükannesi, bu sefer daha yüksek sesle homurdanıyordu.

Annie, didişen büyükannesi ve büyükbabasının çektiği ilgiden utanarak menünün arkasına saklandı. Büyükbabası, bütün restoranın duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşuyordu. Ağız dalaşları odadaki herkesin ilgisini çekmişti.

"Eğer enchiladalar beni öldürecekse," diye devam etti büyükbabası, "o zaman ben de mutlu bir adam olarak ölürüm."

"O halde ye. Kesinlikle haklısın, eğer kalp damarlarını tıkayıp ölmek istiyorsan, bu senin hakkın. Ben de sigorta parasını yerken hayatımın en güzel anlarını geçiririm."

"İyi eğlenceler. Söylediğim gibi, mutlu bir adam olarak öleceğim." Bununla birlikte Kent, yanında pilav ve fasulye olan üç tane peynirli enchilada sipariş etti.

Annie'nin büyükannesi kremasız ama ekstra avokadolu tavuklu salata istedi. Oliver tavuklu fajita, Annie ise başlangıç tabağı istemişti. Annie henüz tabağına dokunmamıştı.

Nasıl dokunabilirdi ki?

Eğer büyükannesi ve büyükbabası arasında hakemlik yapmıyorsa, o zaman da Oliver'ın dik bakışlarıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Kendini dizginleyerek onu masanın altından tekmelemedi ve ona sanki öküz trene bakar gibi bakmamasını söylemedi. Tabii ki Oliver özellikle, onu sinirlendirmek için yapıyordu. Çocukluklarından beri onun

oyun planı buydu. Annie'ye sataşmak ve onu rahatsız etmek Oliver'ın en sevdiği şeydi. Görüldüğü gibi, hiçbir şey değişmemişti.

Hesabı ödeyip restorandan çıktıklarında Annie fısıldadı. "Şunu keser misin?"

"Neyi?" diye sordu Oliver masumu oynayarak.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Sana söylüyorum, buna daha fazla izin vermeyeceğim."

Oliver'ın gerçekten kafası karışmış gibiydi. "Neye izin vermeyeceksin?" diye sordu.

Annie gözlerini kıstı ve bağırdı. "Bana bakmayı bırak." Sonra arkasını döndüğünde hem büyükannesinin hem de büyükbabasının ağızları şaşkınlıktan açık bir halde ona baktıklarını fark etti. Annie açıklamak zorunda kaldı. "Oliver beni izliyordu," dedi kısık bir sesle. Onun başını belaya sokmak isteyen dedikoducu bir liseli gibi hissediyordu kendini.

"Tabii ki bakıyordu," dedi büyükanne, Annie'nin koluna girerek. "Sen çok hoşsun Annie ve Oliver da güzel kadınların değerini bilen genç bir adam."

Annie büyükannesine karşı çıkmak istiyordu ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

Arabalarına doğru ilerlediler; Annie büyükannesiyle, Oliver da Annie'nin büyükbabasıyla yürüyordu. Otele dönüş yolculuğu gergin ve sessizdi. Hepsinin aralarında anlaşmazlık var gibiydi. Kendi adına, Annie, Oliver'dan uzaklaşmak için can atıyordu ve büyükannesi ve büyükbabası da artık birbirleriyle konuşmuyor gibi görünüyorlardı.

Otele varır varmaz Kent ve Julie odalarına geçtiler. An-

nie de peşlerinden gidip bir şeye ihtiyaçları olmadığından emin oldu.

"Büyükbaban artık her gün bir öğleden sonra uykusu çekiyor," diye fısıldadı Julie, Annie'ye. "Yoksa huysuzlaşıyor."

"Seni duydum," diye sızlandı büyükbaba. "Sanki iki yaşındaymışım gibi konuşuyorsun."

"Yani hayatım, gerçek bu. Eğer uykunu almazsan birlikte yaşanması katlanılmaz birisine dönüşüyorsun."

"Bunun bir kelimesi bile doğru değil," dedi Kent ve kafasını sallayarak kapıyı kapattı.

Böylece Annie ve Oliver odanın dışında, koridorda kaldılar. Annie, Oliver'la tek kelime konuşmadan üst kattaki odasına yöneldi. Ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi.

Yatağın kenarında otururken cep telefonuna uzandı ve Lenny'den altı tane mesaj olduğunu fark etti. Onları açıp okumakla uğraşmadı, adamı hayatından tamamen çıkarmaya kararlıydı. Telefonda birkaç tuşa basarak tüm mesajları sırayla sildi.

Bitirdiği sırada elindeki telefon çaldı ve onu o kadar şaşırttı ki neredeyse telefonu yere düşürüyordu. Neyse ki arayan annesiydi.

"Anne, aradığına çok sevindim." Annie kelimeleri hızlıca söylemişi. Bu kutlamayı atlatması için yardıma ihtiyacı vardı.

"Annemle babam rahat geldiler mi?" diye sordu annesi.

"Ah evet ve buraya nasıl geldiklerini söylediğimde inanamayacaksın." Tahammül edilemez Oliver'ın onu sinir edebilmek için her şeyi yaptığının düşüncesi bile Annie'yi sinirden titretmeye yetiyordu.

"Oliver onları arabayla getirdi," dedi annesi sanki plan en başından beri buymuş gibi.

Annie nefesini tuttu. "Biliyor muydun?"

"Eh, evet. Annem dün gece telefon etti ve Oliver'dan onları Sedir Koyu'na getirmesini istediğini söyledi. Babam gözlüklerini takmamak konusunda ısrarlı, bu yüzden annem de endişelenmişti."

"Sen de bana söylemedin?" Bütün aile Annie'ye arkasını dönmüş gibiydi.

"Önemli olduğunu düşünmedim," dedi annesi masum masum.

"Anne," diye bağırdı Annie," Oliver'la ilgili ne düşündüğümü biliyorsun. Çocukken beni çok korkuturdu." Adil olmak gerekirse, annesi olanların yarısını bilmiyordu.

"Ah canım, o seneler önceydi. Artık ikiniz de yetişkinsiniz ve onu son gördüğünden beri çok vakit geçmedi. Geçen yaz değil miydi? Bu arada Oliver nasıl? Yakışıklı bir genç adam oldu."

Annie "Hayır, hiç değişmemiş," diyecekti ki kelimeleri son anda yuttu. Oliver tam da hatırladığı gibiydi. Onun 'yakışıklı' olmasına gelince, bunun doğru olduğunu kabul edebilirdi ve hem ailesi hem de ağabeyi onun hakkında iyi şeyler düşünüyorlardı –büyükannesi ve büyükbabası da. Oliver ve Annie'nin ağabeyi, Peter, birlikte bir dağ gezisine katılmışlar ve iki günlük yağmur ormanı turuna çıkmadan önce onun yanına uğramışlardı. Peter için büyükanne ve büyükbabasına gitmenin eğlenceli yanlarından biri de Oliver'la zaman geçirmekti. Elbette en büyük keyifleri de Annie ile dalga geçmekti.

"Oliver'a onu görmek istediğimi söyle, olur mu?"

Annie söyleyeceğine dair söz vermekte zorlandı.

"Annemle babam araba kullanabilecekler mi?" diye sordu annesi.

Annie tereddüt etti, ne diyeceğini bilemiyordu. "İyi görünüyorlar sanırım."

"Babamın kalbiyle ilgili bir sorun yok değil mi?" Annesi hemen endişelenmişti.

"Yok."

"O halde ne?"

Annie içini çekti. "Çok tartışıyorlar."

"Ne konuda?"

"Her şey."

"Ah Tanrım. Babamın ruh hali kötü mü?"

Aslında ikisi de keyifsiz görünüyordu. "Bilmiyorum... Anlamak zor."

"Gergin oldukları içindir, tatlım. Sen meraklanma."

Annie'nin elinde değildi, endişeleniyordu işte. İyi ilişkilerin bu şekilde yürüdüğüne inanmak istemiyordu. O her zaman büyükannesi ve büyükbabasının evliliklerini ideal bulmuştu. Şu anda ise birbirlerinden hoşlanmadıklarını görüyordu.

"Daha da önemlisi Annie, sen nasılsın?" diye sordu annesi, onun düşüncelerini bölerek.

"Ben iyiyim anne."

"Lenny evden seni aradı. Ona bir şey söylemedim, ondan tamamen kurtuldun." Annie'nin annesi tereddüt edip tekrar sordu, "Büyükannenle büyükbabanın ayrıldığınızdan haberlerinin olmadığını öğrendiğimde onlara söyledim. Umarım senin için sorun değildir."

"Hayır, sorun değil... Ama Oliver'a bir şey söylemiş olmalılar ki sürekli soru soruyordu."

"Ahl Onun bilmesi seni kızdırıyor mu?"

"Sanırım kızdırmıyor." Yine de Oliver'ın onun hâlâ nişanlı olduğunu düşünmesi Annie'yi daha mutlu ederdi. Annie içini çekti. "Bu konuyu sonra konuşsak olur mu anne? Lenny hakkında konuşmak moralimi bozuyor. Yalnızca sen, babam, büyükannem ve büyükbabamın benim kararımı destekliyor olmanıza minnettarım."

"Tabii ki destekliyoruz hayatım."

"Dürüst olmak gerekirse, artık nişan atıldığı ve herkes bildiği için ben de aylardır hissettiğimden daha iyi hissediyorum kendimi," diye devam etti Annie. Bu gerçekti. Tek ihtiyacı olan, Lenny'nin de bittiğini kabullenmesiydi. Onun bu kadar inat etmesine şaşırıyordu ama belki Annie'nin karar değiştirebileceğini düşünerek henüz ailesine söylememişti.

Hakkını vermek gerekirse, Lenny'nin de birkaç iyi özelliği vardı. Cazibeli, arkadaş canlısı ve komikti ama sadık olma yeteneğinden yoksundu.

"Bu haftasonundan sonra daha uzun konuşuruz," dedi annesi. "Uzun zamandır planlarla o kadar meşguldün ki doğru düzgün sohbet edemedik."

Annesi haklıydı. Kendini işe vermek, Annie için bir kaçış olmuştu. Bu parti bittiğinde kendini tekrar flört etmeye verecekti. Lenny'yi onların arasındaki her şeyin bittiğine ikna edecek bir şey varsa, o da başka bir adamla çıkmaya başlaması olabilirdi. Annie'nin sosyal hayatının eksikliği, Lenny'yi hâlâ onu sevdiğine inandırmıştı. Ama Lenny yanılıyordu. Annie'nin kalbi kötü şekilde kırılmıştı ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Konuyu değiştirmek isteyerek Annie "Babamla sen ne zaman geleceksiniz?" diye sordu.

"Yarın Sedir Koyu'nda olacağız, büyük ihtimalle öğleden sonra geç bir saatte. Baban saat üç civarında buradan çıkmak istiyor," dedi annesi. "Öncesinde yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok anne. Her şey kontrol altında."

Annie annesinin rahatladığını hissedebiliyordu.

"Bunu organize edebilecek en mükemmel kişisin," diye devam etti annesi. "Sana minnettarız. Annemle babamın partisi için yaptığın her şey için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Benim de hoşuma gitti." Artık Annie'nin tek yapması gereken büyük parti sonuna kadar büyükanne ve büyükbabasının birbirlerini öldürmelerini engellemekti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Ararım," diye söz verdi Annie.

Telefonu kapatmadan önce biraz daha konuştular. Oliver'la ilgili şüphelerine rağmen Annie annesiyle konuştuktan sonra, onun gelişi konusunda biraz daha rahatlamıştı. Yine de onunla arasındaki havayı yumuşatmak ve onu boğmadan bu hafta sonunu geçirebilmelerini sağlamak için aralarındaki sınırları netleştirmek istiyordu.

Hangi odanın Oliver'ın olduğunu bilmediği için Jo Marie'yi bulmaya karar verdi. Kapıyı açtığında, Oliver tam onun karşısındaki odadan çıkıyordu.

Annie nefesini tuttu. Aynı otelde kalıyor olmaları zaten yeterince kötüydü, bir de odasının ondan birkaç adım ötede olması daha da sinirini bozdu.

"Selam Annie," dedi Oliver. Elinde gitarı vardı.

Annie onun gülümsemesini dayanılmaz buluyordu ama bunu belli etmek istemedi. Yoksa Oliver onu rahatsız etmek için her fırsatı kullanırdı.

"Biraz konuşabiliriz diye düşündüm, yalnızca ikiniz," dedi Annie, ona selam vermeden.

"Tabii, ne zaman?"

Annie'ye göre, temel kuralları ne kadar erken konuşurlarsa o kadar iyi olacaktı. "Şimdiye ne dersin?" Kısa bir süre içinde otel arkadaş ve ailelerle dolacaktı. O zaman da fazla geç kalınmış olacaktı.

"Tamam. Odama gelmek ister misin?"

"İstemem."

Oliver güldü ve "Senin için büyük ihtimalle daha akıllıca," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Annie.

"Hiçbir şey."

Annie ısrar etmedi. Bu konuşmayı olabildiğince arkadaşça yapabilmeyi umuyordu.

"Verandada birkaç sandalye görmüştüm," dedi.

"İyi fikir," dedi Oliver ve iki kat merdivene doğru yönelerek yol gösterdi.

Annie, kafasında ne söylemek istediğine ve konuşmayı nasıl başlatabileceğine dair birçok düşünce dönerken onu takip etti. Niyeti, Oliver'ı geçmişteki günahlarıyla yüzleştirmek ve bunların tekrar etmemesini talep etmekti. Ama bu konuşmalarını olumsuz bir şekilde başlatmak demekti. Annie, yalnızca sınırlı sayıda olumlu şey olsa bile onlarla başlamasının daha iyi olacağına karar verdi.

Oliver, onun önden geçmesi için ön kapıyı açık tuttu. Verandadaki iki ahşap koltuğa yerleştiler. Güneş olmasına rağmen serin bir akşam üzeriydi. Gitar Oliver'ın kucağında duruyordu.

"Ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordu Oliver, mastım görünerek.

Annie kanmamıştı. Ellerini kucağında birleştirerek hafifçe öne eğildi. "Seni tekrar görmek güzel."

Oliver sırıttı. "Pek iyi bir yalancı değilsin Annie."

Onu yakalamıştı. Neden bunu söylemişti ki şimdi? Çünkü haklıydı, bu büyük bir yalandı. "Tamam, seni gördüğüme şaşırdım. Neden işte değilsin?" Annie, Oliver'ın Portland'ın dışında bir teknoloji firmasında harika bir işi olduğunu ve bilgisayar yazılımıyla uğraştığını duymuştu.

"İstifa etmeye karar verdim."

Bu tam da Oliver'ın yapacağı bir şeye benziyordu. Başkaları ekonominin kötüleşmesinden ve iş aradıklarından bahsederken Oliver iyi maaş veren bir işten ayrılmak istemişti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Annie, bu adamla ilgili her şeyi anlamakta zorlanıyordu.

Oliver sanki hiçbir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti. "Hep gezmek istemişimdir. Gencim, bekârım ve eğer dünyayı göreceksem, bundan iyi bir zaman olamaz."

"Sırt çantasıyla Avrupa'yı mı gezeceksin?" Ne kadar da orijinal bir fikirdi!

"Avustralya."

"Ah." Annie de hep oraya gitmek istemişti ama bundan söz etmedi.

"Hazır oraya gitmişken Yeni Zelanda ve Cook adalarına da gitme planım var."

"İlginç olmalı," dedi Annie sohbeti hafif ve arkadaşça tutmaya çalışarak.

Oliver gitarı kolunun altına alıp penayı çıkarırken ona kısaca baktı. "Öğle yemeğinde sana dik dik baktığım için üzgünüm."

Ozzie Annie'yi hazırlıksız yakalamıştı. Bu, ondan beklediği son şeydi.

Oliver bırkaç teli tıngırdattı. "Çok güzel bir kadına dönüşmüşsün Annie."

Annie yağcılığın işe yaramayacağını söylemek istiyordu ki ağzını kapalı tutmaya karar verdi. "Her hareketimi takip etmen beni rahatsız ediyor, o yüzden bunu tekrar yapmazsan sevinirim."

Oliver da kafasını salladı ve bırkaç tel daha tıngırdatıp mırıldanmaya başladı.

"Şu an bu gitarı da tıngırdatmamanı tercih ederim," dedi Annie, onun tüm ilgisini üzerinde tutmanın önemli olduğunu hissederek.

Bu isteği Oliver'ı şaşırttı, genç adam anında kafasını kaldırıp, "Neden?" diye sordu.

"Seninle konuşmayı umuyordum, iki yetişkin gibi."

"En iyi elimde bir gitar varken düşünebiliyorum."

Annie onun küçükken de şarkı uydurmaktan hoşlandığını hatırladı. Hatırladıklarının çoğunda onunla, çilleriyle ya da diş telleriyle dalga geçen mısralar vardı. Ağabeyi, Oliver'ın artık gitarını kızları etkilemek için kullandığını söylemişti. Anlaşılan o ki kadınlar onun gitar çalmasına bayılıyorlardı. Annie pek de etkilenmemişti.

Oliver gitarı yere bırakıp dikkatini Annie'ye verdi ve Annie hatasını anladı. Onun bakışları üzerinde olmadan konuşmak Annie için çok daha kolaydı.

"Bu yıldönümü partisi benim için önemli."

"Büyükannemin söylediğine göre bunu düzenleyebilmek için fevkalade yoğun çalışmışsın."

"Evet," diye onayladı Annie, "bu yüzden ailem için her

şeyin pürüzsüz bir şekilde ilerlemesinin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsundur."

"Tabii ki. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Var," dedi Annie.

"Ne olursa. İste yeter."

"Tamam, isteyeceğim," dedi Annie ve vücudunu dikleştirdi. "Lütfen bu fırsatı beni sinir etmek ya da saçma şakalarının odağı yapmak için, ya da..."

"Seni öpmek için," dedi Oliver kısık bir sesle.

O öpücüğün hatırası anında Annie'nin yanaklarını kızarttı. Oliver, Annie'yi öpen ilk erkekti. Şapşal kız kendisinin Oliver'a âşık olduğuna ve onun da kendisine âşık olduğuna inanmıştı. Bir yaz gecesi geç saatte ailece büyükanne ve büyükbabasını ziyaret ettiklerinde olmuştu. Av ışığıyla aydınlanmış gökyüzünde yıldızların olduğunu hatırlıyordu. Romantik bir kalbi olduğu için, o gece bir örtünün üzerine uzanıp yıldızları izlemişti. Kardeşi büyükanne ve büyükbabasının evinde uyuyor, anne babası da Annie'nin dışarı çıktığının farkında olmadan oyun oynuyordu.

Oliver onu bulmuştu. Örtünün üzerinde yanına uzanmıştı ve uzun bir süre konuşmuşlardı. Oliver'ın onunla konuşma şekli diğer birlikte oldukları zamanlardan çok farklıydı. Birkaç takımyıldızı göstermişti ve Annie de onun gökyüzüyle ilgili bildiklerinden etkilenmişti.

Oliver ona yazları gelmelerini iple çektiğini ve onun orada olmasından hoşlandığını söylemişti. Annie on üç yaşındaydı ve Oliver da ondan bir yaş büyüktü. O gece Oliver, Annie'nin elini tutmuş ve parmaklarını kendi parmaklarına kenetlemişti. Şimdi bile, onun dokunuşuyla kalbinin heyecandan nasıl attığını hatırlıyordu Annie. Son

derece romantikti. Şapşal olduğu için kafası anında aşk kavramıyla dolmuştu.

"Beni hâlâ affetmedin değil mi?" dedi Oliver onun düşüncelerini bölerek.

"Komik olma."

"Seni tekrar öpmeliyim."

"Bunu düşünme bile Sutton. Artık kafası bulutlarda ufak, şapşal bir kız değilim."

"Hayır, sen gözlerinde yıldızlar olan tatlı bir kızdın."

"Beni kandırdın," diye karşılık verdi Annie, bunca sene sonra bile olanlardan utanıyordu.

"Sana kendimi affettirmek istiyorum."

"Teşekkürler ama gerek yok."

Bu sohbetin bir yere gitmediğini anlamak zor değildi. Annie, artık içeri dönmeye hazır bir halde ayağa kalktı.

Oliver da ayağa kalktı ve Annie ne olduğunu anlayamadan ellerini onun omuzlarına koyup genç kadını kendine doğru döndürdü.

Annie karşı çıkabilirdi. Onun uzanamaması için geri adım atabilirdi. İçgüdüsü ona, eğer karşı çıkarsa Oliver'ın onu anında bırakacağını söylüyordu. Ama neden karşı koymadığını Annie hiç anlayamadı.

Sonra tam orada, verandada, ikindi güneşinin altında Oliver ona doğru eğilip, hayatında ikinci kez onu öptü. Islak ve ılık ağzı Annie'ninkinin üzerine yerleşti ve Annie onu durduramadan dudaklarını araladı. Genç kadın onu hissedip tadını alarak kendini ona teslim etti. Oliver kollarını Annie'nin omuzlarına doladı. Annie de kollarını ona sardı ve öpüşmeleri devam etti.

Annie'nin kendine gelmesi ve kaçıp kurtulması uzun

sürmedi. Bu ilk seferden daha kötüydü. Aynı zamanda ondan daha iyiydi.

"O kadar da kötü değildi, ne dersin?" diye fısıldadı Oliver.

Annie cevap vermedi, cesaret edemedi. Onun yerine içeri kaştı ve kapıyı arkasından çarptı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mary, çay evine on beş dakika erken geldi. Dianna adındaki cana yakın garson onu pencere kenarında bir masaya yerleştirdi. Güneş ışınları odaya giriyor ve Mary'nin hissettiği ürpertiyi azaltıyordu.

George'u tekrar göreceği için bu kadar gergin olmaktan nefret ediyordu. Menü elinde olmasına rağmen, yemekler ne kadar çekici olursa olsun yemeyi düşünmüyordu. Korkularından biri, George'un onu tanımamasıydı. Ona defalarca söylediği gibi, yirmi sene önceki kadın değildi artık. İki göğsünü de kaybetmiş olması dışında, kemoterapi yüzünden çok zayıflamıştı. George'un onu kel haliyle görüp şok geçirmemesi için kafasına ipek bir eşarp sarmıştı.

Şimdiden bu görüşmeyi kabul ettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. Bunun iyi sonuçlanması mümkün değildi. George, onu görünce şoka uğrayacaktı ve Mary de onu bu konuda suçlayamazdı. Her şeyin üstüne kanserin bir de onun akıllı kararlar almasını engellemesinden nefret ediyordu. Üstüne üstlük, George geçmişini ve hamileliği-

si konuşmak isteyecekti; bu onun geçiştirmek istediği bir konuydu.

Neredeyse ayağa kalkıp George gelmeden gitmeye hazırlanacaktı ama merakı ve ihtiyacı onu olduğu yere sabitledi.

Mary, kapı açılıp da George içeri girdiğinde yutkundu. Ciğerleri dondu ve nefesi içine çekmek imkânsızlaştı. Onu anında tanımıştı. Biraz bile değişmemişti çünkü. Saçları beyazlamıştı ve bu da ona asil ve fark edilebilir bir hava veriyordu. Mary onun mahkemede ne kadar etkileyici göründüğünü tahmin edebiliyordu. Alışılmış bir yakışıklılığı yoktu. Suratı, normalden büyük burnu ve derin siyah gözleri ile zekâsını ve karakterini açığa çıkarıyordu.

George durakladı ve odaya göz gezdirdi. Restoran kalabalık değildi. Dört ya da beş masa doluydu. Kırmızı şapkaları ve mor kürkleriyle dostça sohbet eden altı kadının oturduğu bir masa vardı. Harika zaman geçiriyor gibi görünüyorlardı. Kahkahaları restoranda yankılanıyordu. Başka bir masada bir çift oturuyor ve kafaları birbirine iyice yakın bir şekilde konuşuyordu.

Mary omuzlarını dikleştirdi ve keten peçeteyi iki eliyle kavradı. Kalkıp gitmeyi istese bile, bu artık bir seçenek değildi.

George duraklayıp garsonu bekledi. Mary onun, "Bir arkadaşımla buluşacağım," dediğini duydu. "Güneş ışığı alan bir masaya oturabilir miyiz?"

"Tabii ki."

George garsonu takip ederken salona göz attı. Mary özellikle büyük bir bitkinin arkasına saklanabileceği bir masa seçmişti; böylece o George'u hemen görebilirdi ama

George onu göremiyordu. Şans eseri, George da onu masasının yanına oturmuldu. Sırtı Mary'ye dönük oturdu ve Mary onun da en az kendisi kadar gergin olduğunu fark etti. Ona birkaç dakika verdi, sonra kesin karar verip ayağa kalktı ve masasına yürüdü.

George başını kaldırıp baktı, sonra sanki o bir zamanlar sevmiş olduğu kadın değilmiş gibi gözlerini kaçırdı. Ardından gözleri şaşkınlıkla doldu – belki de şoktu bu. Mary emin olamıyordu.

"Mary," dedi masadan yavaşça kalkarken. "Mary," diye tekrar etti ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ah benim tatlı Mary'm." Mary'nin parmaklarını dudaklarına götürdü ve eklemlerinden öptü.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Mary, duygulandığı için sesi titriyordu. "Korkunç göründüğümü biliyorum. Senin beni böyle görmene asla izin vermemeliydim."

"Hayır," dedi George onu durdurarak. "Böyle söyleme Ben..." Nutku tutulduğu için devam edemiyordu. Hızlıca masanın etrafından dolandı ve onun sandalyesini çekti. Mary oturana kadar bekledi ve sonra öne doğru eğilip "Hatırladığımdan bile daha güzelsin," diye fısıldadı.

Mary, kendisini yirmi sene önceki gibi gördüğü için onu daha da çok sevdi.

İkisi de otурduklarında garson gelip içecek siparişlerini sordu.

"Çay?" diye önerdi George, Mary'ye bakarak.

"Evet, lütfen," dedi Mary.

Garson görev duygusuyla birkaç çeşit çay saydı ve George kararı Mary'ye bıraktı. "Earl Grey," dedi Mary.

"Yiyecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Drama. "Cobb salatası bugünkü öğle yemeği spesiyallerimizden."

"Hayır, teşekkürler, ben yedim," dedi Mary. Doğrusu, yolda bu görüşme için heyecanından ötürü çok az yemek yemişti.

Kanser tedavisine başladığından beri yemek çok çekici gelmiyordu. İştahı neredeyse hiç yoktu, bu da zayıflamasının nedenlerinden biriydi.

"Pastalarımızın lezzetiyle bilinirız, belki aklınızı onlardan biri çelebilir?" diye ekledi garson. Sormalarını beklemeden birkaç tane ağız sulandırıcı öneriyi arka arkaya sıraladı.

"Orman meyveleri," dedi George ve Mary'ye soran gözlerle baktı.

"Ben bir şey istemiyorum, teşekkürler," dedi Mary garsona bakarak.

"O da parça çikolatalı pasta alacak," dedi George karşı çıkarak.

"Ah George, gerçekten."

Dianna, yanlarında Mary'nin itirazını duyacak kadar uzun kalmadı.

"Sen parça çikolataya bayılırsın," diye hatırlattı George.

Mary onun bunu nasıl hatırladığını bilmiyordu. Karşı gelmenin bir faydası olmayacağı için kabul etti. Sırf George'un hoşuna gitsin diye bir ısırık alabilirdi.

George masanın diğer tarafından uzanıp onun elini tuttu. Gözleri gözlerine öylesine şefkatli ve ilgili bakıyordu ki, Mary onun bakışlarına karşılık veremedi. Gözlerinin yaşlarla dolup ikisini de utandırmasından korkarak masaya baktı.

"Ne kadar?" diye sordu George.

Daha fazla detay vermesine gerek yoktu. Öngörünün

ne olduğunu soruyordu. Mary'nin ne kadarlık bir ömrü kalmıştı?

"Karar henüz verilmedi, bunu söylemek için çok erkenmiş. Büyük bir kısmı da tedaviye nasıl yanıt verdiğimle ilgili." Mary durakladı, George'a ihtiyacı olan birkaç temel bilgiyi vermek istedi. Ama onunla kanseri konuşmaya gelmemişti. "Hayatın bugünlerde sürekli testlerle geçiyor. Hiçbirimizin garantisi yok, biliyorsun. Yarın bir otobüsün altında kalıp ölebilirim," diye zorla gülümsemeye çalışarak ekledi.

George'un eli onunkini daha sıkı kavradı. "Doktorlar ne dedi?"

"George, lütfen. Konuşmamızın odak noktasının benim kanserim olmasını istemiyorum. Benden bahsetmeyelim olur mu? Bana kendinden bahset."

George içini çekti ve omuzları düştü. "Senden bahsetmeyi tercih ederim."

"Başka bir zaman," diye fısıldadı Mary. "Bana kendinle ilgili son gelişmeleri anlat."

George nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi. "İtiraf ediyorum ki sen benden ayrıldığında ben bunu pek iyi karşılayamadım."

"Pek iyi durumda değildik," dedi Mary isteksizce.

"Eğer seni geri getiren kanserse, ona müteşekkirim."

"George," diye uyardı onu Mary. "Ondan bahsetmiyoruz, hatırlasana."

Garson elinde çaylar ve iki dilim pasta ile geldiğinde George tam itiraz etmeye hazırlanıyor gibi görünüyordu. Garson demliği masaya koydu ve pastaları servis etti. Mary, üzerinde kremşanti olan çikolatalı pastayı aldı ve biraz da çekici buldu.

George bardaklarını doldurdu. "Bir şey söylüyordun..."

"Önemli değil." Mary önceki konuşmalarına geri dönmemeyi tercih ediyordu.

George çatalına uzanıp karışık meyve turtasını keserek tadına baktı.

Mary de onu taklit etti ve çikolatalı pastanın lezzetine şaşırdı. Bir an bunun tadını çıkardı ve sonra da çayına uzandı.

George çatalını yana koydu. "Ben biraz araştırma yaptım. Sana yardım edebilirim."

"Yardım mı?" diye sordu Mary suratını buruşturarak. "Neyle ilgili?"

"Kanserinle ilgili."

"Geroge, lütfen yapma." Onu on dokuz seneden uzun süredir görmüyordu ve ilk konuşmalarının bir irade savaşına dönüşmesini istemiyordu.

"Beni dinle," diye ısrar etti George. "Avrupa'da mucizeler yarattığı söylenen, devrimci bir tedavi kliniği var. Birkaç bağlantım var, bir randevu alabilirim."

Mary yabancı bir ülkeye gitmeye istekli değildi. "Bununla ilgilendiğin için sana teşekkür borçluyum, ama..."

"Vazgeçemezsin Mary."

"Ben bir savaşçıyımı George, her zaman da öyle oldum. Sen herkesten daha iyi bilirsin. Ben vazgeçmiyorum."

"Ben de seninle gelirim. Ben.."

Mary elini kaldırıp onu durdurdu. "Hayır, lütfen."

George'un yüzünde hayal kırıklığı vardı ve masanın diğer tarafına uzanıp da onun çenesini okşamamak, onu avutmamak için elinden geleni yapıyordu. "Ben iyi olacağım. Şimdi bu yöntemlerden bahsetmeyi bırak. Ben daha ölmedim. Daha iyi olacağım, bekle ve gör."

"Bu zamana kadar öğrendiğini düşünüyorum; ben ... birli bir adam değilim."

"Buna katılmıyorum." Mary, George'dan daha metanetli kimseyle karşılaşmamıştı.

"Seni tekrar görme umudumu tamamen yitirmiştim," dedi George. Bunu öylesine duygulu söylemişti ki Mary'nin gözleri neredeyse tekrar dolacaktı. "O telefon için neredeyse yirmi yıl bekledim."

Mary duygularını saklamak için pastasından bir dilim daha aldı. Sesi titremeden konuşabileceğini anladığında, "Biliyorum." dedi.

Aralarında bir sessizlik oldu. George çayından bir yudum aldı, Mary de öyle. Mary, ikisinin de konuşmaya en fazla ihtiyaç duydukları konuyu konuşmaktan korktuklarını fark etti. George ona kürtajı sormamıştı ve Mary de bir şey söylememişti. Ticari işlemler konusunda korkusuz olan Mary, bunu konuşmak konusunda isteksizdi. Yönetim kuruluna tepeden bakabilirdi ama sevdiği adama bilmeyi hak ettiği ve bilmesinin adil olduğu bu şeyi söyleyemiyordu.

Onun yerine "Pasta nasıl?" diye sordu.

"Çok leziz. Seninki?"

"Güzel." Pastayı tartışıp da kendileri hakkında konuşamıyor olmaları çok gülünçtü.

Mary boğazını temizledi ve bir adım attı. "Evliliğinle ilgili üzgünüm."

George başını salladı. "İkimizin de hatası değildi. Kathleen ve ben birbirimize göre değildik."

"Çocukların olmadığı için üzüldüm."

"Ben de." George tereddüt etti ve çay fincanını iki eliyle

konuştu. Gözleri biraz sertleşti. "İyi bir baba olurdum diye düşünüyorum."

"Babaların en iyisi olurdun," diye fısıldadı Mary, sonra sesi çatladı ve alt dudağını ısırarak titremesini engelledi. Kendini toparlamak için birkaç dakika harcadıktan sonra çayından bir yudum daha aldı.

"Sedir Koyu'nda bir otel tercih etmenin sebebinin benden duygusal olarak uzak olmak istemen olduğunu biliyorum ama..."

Mary rahatladı. "Ama..." diye sordu, George cümlesini bitirmeyince.

"İşe yaramadı, değil mi?"

"Hayır," diye onayladı Mary ve gülümsedi. "Bu kadar yakında olduğunu bilmek her şeyi zorlaştırdı. Seni aramamalıydım ama aradığıma memnunum."

"Ben de memnunum." George'un hayal kırıklığı yok olmuştu ve şimdi gözleri Mary'yi okşar gibi bakıyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. Ona sanki bir sanat eserine, Van Gogh ya da Rembrandt gibi müzedeki bir şaheser bakıyormuş gibi bakıyordu. Ona göre Mary, tüm cılızlığına, solgunluğuna ve saçsızlığına rağmen güzel görünüyordu. George'a göre o güzelliğin ta kendisiydi.

"Dönüş uçağın ne zaman?"

"Pazartesi, öğleden sonra," diye cevap verdi Mary.

George gerildi. "O kadar yakın mı?"

Mary başını salladı.

"Biraz daha kalamaz mısın?" Mary'yi daha yeni bulmuşken bu kadar kısa süre içerisinde kaybediyor olmak George'u mahvetmiş gibiydi.

"Hayır." Aslında Mary doktorunun tavsiyesine karşı

gelerek buraya gelmişti. Hâlâ girmesi gereken testler ve sonsuz randevular vardı.

"O halde yalnızca birkaç günümüz var."

"George, ben buraya senin hayatını bölmek için gelmedim," diye ısrar etti Mary.

"Ben bütün toplantılarımı zaten erteledim."

"George!" Mary onun bunu yapmamış olmasını tercih ederdi.

"Bu akşam benimle yemek ye?" George'un gözleri ona yalvarır gibiydi.

Bu adama hayır demek imkânsızdı. Mary, bunun George'u görmek ve onunla konuşmak için tek zamanı olacağını düşünmüştü. Onunla daha fazla zaman geçirme fikri içini mutlu beklentiler ve neşe ile doldurdu. Aslında teklifini geri çevirmeliydi ama bunu yapamadı. "Tamam."

"Güzel. Seattle'a gideriz. Arabam burada."

Mary gücünü şimdiden yitirdiğini hissediyordu. Bugünlerde çok çabuk yoruluyordu. "Buralarda yesek senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki hayır, eğer senin istediğin buysa, ama ben buralarda hiç restoran bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Pek değil."

George garsonu bir el işareti ile masalarına çağırdı. "Akşam yemeği için güzel bir restoran önerebilir misiniz?" diye sordu.

Dianna gülümsedi, birkaç öneride bulunmak için hevesli görünüyordu. "Ah evet, iki tane çok iyi restoran var. Liman Caddesi'ndeki DD restoranı ve Lighthouse. İkisi de harikadır. DD'de deniz mahsulleri harikadır, Lighthouse'da da biftekler."

George saatine baktı. "Rezervasyon yaptırmamız gerekir mi?"

Dianna güldü. "Sedir Koyu'nda mı? Asla."

"Teşekkürler," dedi George ve genç kadın uzaklaştı.

"Akşam yemeğinden önce biraz dinlenebilirsem güzel olur," dedi Mary. Buna ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu ama gözlerini birkaç dakikalığına kapalı tutmak ona çok iyi gelecekti.

"Elbette. Benim de cevap vermem gereken birkaç e-mail var. Seni kaldığın yere bırakırım, sonra da bir internet kafe bulur, kahve içer ve biraz çalışırım. Seni kaçta almamı istersin?"

Mary tereddüt etti. Çay evine taksi ile gelmiş ve geri dönerken de taksiye binmeyi planlamıştı. "Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Belki de yarına kadar beklesek daha iyi olur."

"Hayır," diye itiraz etti George. "Zaten kısıtlı bir süremiz var. Bir dakikasını bile harcamak istemiyorum."

Kısıtlı süre. Ne kadar da doğruydu. "Saat altı o halde?" dedi Mary.

"Altı olsun." Sanki onun kendisiyle akşam yemeği yemeyi kabul etmesi uzun zamandır başına gelen en harika şeymiş gibi, George'un gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. George birçok yönden çocuk gibiydi. Ufak şeylerden keyif alır ve hayatın basit neşelerinin tadını çıkarırdı.

Garson hesapla geri döndü George fazlasıyla cömert bir bahşiş bıraktı.

"Seni oteline bırakmama izin verecek misin?" diye sordu.

"Evet."

George, Mary'nin ayağa kalkmasına yardım etti, sonra onun koluna girdi ve çay evinden çıktılar. George'un arabası, otoparktaki birkaç arabadan biriydi. Mary anında tanıdı. Üzerinde GGH yazılı gösterişli bir plakası olan lüks bir modeldi. Mary, George'un ikinci isminin, annesinin kızlık soyadı olan Gair olduğunu hatırlıyordu. George Gair Hudson.

George, yolcu koltuğunun kapısını açtı ve Mary oturup rahat edene kadar şoför koltuğuna geçmeden bekledi.

Mary ona bakıp gülümsedi. "Çürük değilim, biliyorsun değil mi?" Fiziksel olarak ne kadar zayıf olursa olsun, içinde bolca yaşama ve savaşma gücü vardı.

George'un gülümsemesi soldu. "Seninle ilgilenmek istiyorum, Mary. Elimden geleni yapmama izin ver, olur mu?"

Mary onun sözlerinden çok etkilenmişti, sözlü bir cevap vermekten kaçınarak başıyla onayladı. Vücudu zayıftı ama George'la birlikte capcanlı hissediyordu kendini.

Ona oteli tarif etti. George arabayı park edip ona yardım etmek için onun tarafına doğru yürüdü.

"Bu gece," dedi ve sonra tereddüt etti.

"Evet?"

"Akşam yemeğinde, seneler önce olan şeyle ilgili konuşabilir miyiz?"

Mary'nin keyfi bir anda kaçtı. Ona bunu borçluydu ama bu kadar hızlı bir şekilde geçmişten konuşup konuşamayacağını bilmiyordu. "Henüz değil," diye fısıldadı.

"Ama bunu konuşacağız?"

"Evet," diye söz verdi Mary.

Konuşacaklardı da.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tüm konuklarım akşam dışarıdaydılar. Annie ve ailesinin nereye gittiklerini bilmiyordum çünkü onlar yemekten döndüklerinde otelde değildim. Shivers'ların arkadaşlarıyla buluşacağını duyduğumu hatırlıyordum. Bu da Annie ve Oliver'ı kendi başlarına bırakmıştı. Evin boş olduğunu görünce onların da kendi başlarına akşam yemeğine gittiklerini varsaydım.

Mary birkaç dakika önce seçkin görünümlü bir adamla çıkmıştı. Nereye gittiklerini söylememişti ama onların da yemek yemeye gittiklerini düşünüyordum.

Akşam yemeği için tek başımaydım ki bu çoğu gece böyle olurdu. Buzdolabının altını üstüne getirip yeni fikirler bulmaya çalıştım. Karidesim ve kahvaltıdan kalma birkaç haşlanmış yumurtam olduğunu gördüm. Rokfor peynirini çok sevdiğim için kendime deniz mahsullerinden bir Cobb salatası yapmaya karar verdim. Sosis zaten pişmişti ve bir sürü marulum da vardı.

Mırıldanarak hepsini karıştırdım ve oturup yemeye ha-

zırlandım. O sırada Rover mutfağa gelip bana muhteşem, derin kahverengi gözleri ile baktı. Sanki böyle harika bir yemeği onsuz keyifle yememi yerer gibiydi bakışları.

"Tabağında yemeğin var," diye hatırlattım ona.

Sözlerim onu vazgeçirmedi

"Sen marul sevmiyorsun," demek zorunda hissettim kendimi.

Hızlıca çamaşır odasına gitti, ben de onun yemek tabağını alacağını düşündüm ama yanılıyordum. Bunun yerine kalçasının üzerine oturup tasmasına doğru baktı. Gitgide akıllanıyordum, bu hareketinin yürüyüşe çıkmak istediğini anlattığını anladım.

"Rover hayır!" diye ısrar ettim. "Bugün iki kez çıktık, bu yeterli."

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve leziz görünümlü salatamı yemek için masaya oturdum. Parlak sarı bir peçeteyi kucağıma serdim. Tam yemeye başlayacaktım ki Rover'ın bakışlarını Mark'ın evinin yönüne diktiğini fark ettim.

"Biliyor musun, Mark'ı bıraktığımda ruh hali pek de iyi değildi," diye Rover'a hatırlattım. Tamirci neredeyse beni evinden kovmuştu. Hastaneden döndüğümüzde onun merdivenleri çıkıp eve girmesine yardım etmiştim. Dış kapıdan adımımızı atar atmaz iyi olduğunu ve benden daha fazla yardım istemediğini söylemişti. Yani başka bir deyişle benim gitmemi istiyordu ve bunu söylerken pek de ince değildi.

İlk lokmamı aldım ve çok sevdiğim Oregon karidesle-rinden de çatalıma geldiğinden emin oldum. Rover bana, sanki yemeği Mark'ın ağzından alıyormuşum gibi kederli bir bakış attı.

"Başka karidesim kalmadı," dedim ona.

Mutfakta yere uzandı ve çenesini patilerinin üzerine koyup bakışlarını bana dikti.

Birkaç lokma sonra daha fazla dayanamadım. "Ah, tamam," dedim ama bu konuda mutlu değildim.

Daha yeni buzdolabına koyduğum her şeyi tekrar çıkarıp ikinci bir salata hazırladım. İhtiyatlı davranmak için dolaptan o haftanın başında dondurduğum bir çorbayı da çıkarttım. Benim en sevdiğim çorbalardan biriydi, zencefilli kabak çorbası.

Her şeyi paketleyip çantama yerleştirdikten sonra gönülsüzce Mark'ın evinin yolunu tuttum. Rover'ı da yanımda götürdüm, ne de olsa bu onun fikriydi. Belki de hediyelerle gelirsem Mark bana özel alanını istila etmeye çalışan bir davetsiz konuk gibi bakmazdı. Tanrım, bu adamı anlamak çok zordu.

Rover, Mark'ın evine giderken, önceden de yaptığı gibi tasmasıyla beni oraya doğru hızla çekiyordu. Mark'ın ön kapısının merdivenlerini çıkıp zile bastım.

Hiçbir şey olmadı.

"Dışarıda gibi görünüyor," dedim Rover'a.

Sanki beni haksız çıkarmak istermiş gibi, Rover birkaç kez havlayıp ön patisini kapıya dayadı.

Onun kolay vazgeçmeyeceğini görebiliyordum. Gereğinden çok zaman geçtikten sonra ikinci kez zile bastım.

"Sabırlı ol," diye homurdandı Mark, kapının diğer tarafından.

Bir dakika sonra kapı açıldı. Mark koltuk değneklerine dayanmıştı ve bana bir baş belasından başka bir şey değilmişim gibi bakıyordu.

"Sana yemek getirdim," dedim ve onun yoğun sosyal takvimini bölmek için bir nedenim olduğunu göstermek diye yemek çantasını kaldırdım.

Mark sınavını bitirmişti: "Neden?"

Ona bunun Rover'ın önerisi olduğunu söyleyemezdim. "Bilmiyorum – sanırım salak olduğum için ama aç olabileceğini ve kendine yemek yapmanın da zor olabileceğini düşünmüştüm." Alaycılığını saklamaya çalışmadım. Rover'ın isteğine razı olduğuma pişmandım.

Mark sanki kelimelerimi sınıyormuş gibi bana dik dik baktı. Buraya gelmek için başka bir nedenimin olmasından şüphelendi ve sınavı daha da asitli.

"Yemeği verandada mı bırakayım?" diye sordum, her an daha da sinir oluyordum.

Tereddüt edip kafasını salladı. "İçeri gelebilirsin."

Vay vay vay, işte bu sürpriz olmuştu. Özel alanına beni kabul ediyordu. Bundan memnun mu olmalıydım, pek emin değildim.

Mark kapıyı açtığı an, Rover korkunç bir tehlikeden kaçıyormuşçasına hızla içeri daldı. Mark, benim salonuma girebilmem için biraz yana kaydı. İkimiz için oldukça çalkantılı bir hafta olmuştu. Bu noktada, hâlâ konuşup konuşmadığımızı bile bilmiyordum. Televizyonda bir haber kanalı açıktı ve ayak tabüresi sandalyeden uzağa itilmişti. Sanki Mark ayağını yukarı kaldırmış gibi duruyordu.

"Bunu mutfağa koymamı ister misin?" diye sordum.

"Lütfen." Beni takip etti, koltuk değneklerini oldukça rahat kullanıyor gibi görünüyordu.

Etrafa fazla bakmadım ama yine de belli etmemeye çalışarak biraz göz gezdirdim. Meraktan çatlayacaktım. Kişi-

sel hiçbir şey göremiyordum. Fotoğraflar, biblolar yoktu. Duvarlar çıplaktı. Bir otel odasında bile tablolar olurdu. Mark'ın neredeyse hiçbir şeyi yoktu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Nasıl hissettiğimi düşünüyorsun?"

"Peki, saçma bir soruydu. Laf açmaya çalışıyordum." Şimdiye kadar Mark'ın sosyal bir ziyarete açık olmadığını fark etmiş olmalıydım.

Paketi mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra, ellerim arkamda, Rover ayağımın dibinde ona döndüm. Köpeğim, sanki uzun zaman burada kalacakmış gibi yayılarak oturmuştu.

"Ağrı kesicini aldın mı?"

"Hayır. O ilaç midemi bulandırıyor."

Artık kaş çatma sırası bendeydi ama bu onun kararıydı, benim değil. Doktor ağrı kesicilerle daha rahat olacağını söylese ben tereddüt etmeden onları içerdim. Belli ki Mark ve benim bu konudaki düşüncelerimiz farklıydı.

Tam gitmeye hazırlanıyordum ki Mark beni durdurdu. "Sana bir özür borçlu olabileceğimi düşünüyorum," dedi, ellen koltuk değneklerini tuttuğu yerde biraz kasılmıştı.

Olabileceğimi?

Ona birçok özür borçlu olduğunu söyleyemeden dilimi tuttum. Mark düşüncesiz, fevri, nankör ve hiç konuksever lik göstermeyen biriydi. Bütün bunlara rağmen onun akşam yemeği yiyip yemediğini önemsememeliydim ve büyük ihtimalle de Rover olmasa önemsemezdim.

"Beni atölyede bulduğun için sana minnettarım," diye sanki çok zor bir şey söylüyormuş gibi ağzında geveledi. Sanki özür dilemeye alışkın değilmiş gibi kelimeler dili-

ne yapışıyordu. "Eğer sen gelmemiş olsaydın ne yapardım bilmiyorum."

Çenemi bu sefer daha da sıktım. "Bunun için Rover'a teşekkür etmelisin."

Rover kafasını kaldırıp Mark'a sanki teşekkürünü kabul edermiş gibi baktı. Rover affedici bir köpekti ama ben onun seviyesine gelememiştim.

"Sana biraz salata ve kabak çorbası getirdim," dedim, dilediği özrün onu rahatsız ettiğini fark ederek.

Mark kaşlarını çattı. "Bunun benim en sevdiğim çorba olduğunu nereden bildin?"

"Bilmiyordum. Dolabımda biraz vardı. Senin için ısıtmamı ister misin? Yoksa salatayı mı tercih edersin?"

"Çorbayı tercih ederim."

"Tamam." Bir mikrodalga fırını olduğunu gördüm, dolabı açınca bir kâse buldum ve çorbayı ısıttım.

"Bunu yapman gerekmiyor, biliyorsun değil mi?"

Bunun kesinlikle farkındaydım ama bu cümleyi üzerime alınmadım. "Salatayı daha sonra yemen için dolaba koyuyorum."

"Dışarıda bırakırsan sevinirim," dedi.

"Tamam." Sonra artık gitmem gerektiğini hissettiğim için Rover'ın tasmasına uzandım. "Seni yemekle baş başa bırakıyorum."

Mark, mutfaktaki sandalyeyi çekip oturdu. "Ayağımın kırık olması senin gül bahçende bir süre çalışamayacağım anlamına geliyor, biliyorsun değil mi?"

Bu besbelliydi. "O kadarını tahmin ettim."

"Bunun için üzgünüm."

"Ben de."

İkinci kez Rover'la birlikte kapıya yöneldik.

"Teşekkürler Jo Marie," diye seslendi Mark arkamdan. "Her şey için."

Teşekkür mü? Mark'tan hem de?

İtiraf etmeliyim ki bunu söylemesi hoşuma gitmişti. Daha önce zannettiğim gibi korkunç bir canavar değildi. Bacağındaki korkunç ağrı onun bu kadar suratsız olmasına sebep olmuş olmalıydı.

"Sabah sana bakmamı ister misin?" diye sordum. Ancak sabahın geç bir saatinde olabilirdi çünkü öncesinde kahvaltı hazırlamam ve yeni konukların girişlerini yapmam gerekiyordu.

"Hayır," dedi düz bir sesle.

Gülümsemeden edemedim. Her şey normale dönmüştü.

Otele döndüğümde, Kent ve Julie Shivers'ın orada olduklarını gördüm.

"Arkadaşlarımızın bizi almasını bekliyoruz," diye açıkladı Julie.

"Sizin çoktan akşam yemeğine gittiğinizi sanmıştım."

"Hayır, Oliver ve Annie bizi biraz gezdirdiler; ben de onlara Kent'in bana evlenme teklif ettiği yeri gösterdim." Julia'nın sesi yumuşadı ve gözleri romantik bir şekilde parladı.

"Sana kaç kez söyleyeceğim, ben sana sahilde evlilik teklif etmedim," diye ısrar etti Kent. "Biz sinema salonundaydık –"

"Kesinlikle değildik," dedi Julie onun sözünü keserek. "Bir kadın böyle şeyleri hatırlar ve biz de o çardağın olduğu yerde duruyorduk. Yoksa neden Annie bizim evlilik tazeleme törenimizi burada yapsın ki?"

Kent kollarını kavuşturdu. "Ben Steve McQueen izlerken cesaretimi toplayıp sana evlilik teklif ettiğimi hatırlıyorum."

Julie gözlerini devirdi. "Sedir Koyu'nda sinemaya bile gitmedik."

"Peki, sen eğer buna inanmak istiyorsan... Demek ki o başka bir kızdı."

Julie gözlerini kıstı. "Her zaman başka birisinin olabileceğini düşündüm..."

"Ah Tanrı aşkına," dedi Kent ve yüksek sesle nefes verdi. "Seninle de konuşulmuyor ki kadın."

Böylece mutfaktan çıktı ve odalarına yürüyüp kapıyı arkasından çarptı.

Julie ürktü. "Kocamın yerine özür dilerim," dedi üzülerek.

Elli yıl boyunca sağlıklı bir evliliği yürütebilmiş bu insanların bu kadar çatışmaları bana ilginç geliyordu. Annie bana onlardan ve birbirlerine karşı hissettikleri aşk ve şefkatten bahsederken gözleri parlamıştı. Bir gün evlendiğinde, kocasıyla, onların yaşadığı sevgi dolu ilişkiye sahip olabilmeyi umduğunu söylemişti.

"Sanırım arkadaşlarımızı salonda bekleyeceğim," dedi Julie sanki hiçbir şey olmamış ve Kent yalnızca yemekten önce dinleniyormuş gibi.

"Çay ister misiniz?" diye sordum oyunu devam ettirerek. Julie saklamaya çalışsa da üzüldüğünü görebiliyordum.

"Evet, çok iyi olur," dedi ve asil bir yürüyüşle diğer odaya geçti.

Ona çay getirdim. "Annie ve Oliver neredeler?" Fincanı masaya bıraktım.

"Onlar dışarı çıktılar. Oliver gerçekten de çok tatlı bir çocuk. Ben her zaman onların..." Gerisini söylemedi.

"Onların ne?" diye ısrar ettim çünkü onun da benim onları gördüğümde düşündüğüm şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

"Annie'nin Oliver'la ilgileniyor olmasını umdum," dedi Julie utangaç bir şekilde. "Annie'nin onu sevmediğini fark ettiğim için hiçbir zaman bir şey söylemedim. Neden böyle hissettiğini bilmiyorum. Şimdi de o araba satıcısıyla nişanı attığına göre, sanırım hâlâ bir şans var."

Annie'nin Oliver'a karşı tavrından yola çıkarak ben romantik bir ilişkinin pek mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

"Onunla bir kez tanıştım, biliyor musun," diye devam etti Julie. "İsmini hatırlayamıyorum şimdi. Yeterince yakışıklıydı ama bir şeyi beni rahatsız ediyordu. Gözlerindeki bir şey."

Annie'nin bana anlattığına göre, Julie'nin tespiti çok yerindeydi. Annie'nin nişanlısının – yani eski nişanlısının gerçekten de gözleri dışardaydı. Zor olmasına rağmen, onun doğru bir karar verdiğini düşünüyordum ve sanırım bunda yalnız da değildim.

"Kendinden o kadar emindi ki, kendini beğenmiş gibiydi. Kent benim abarttığımı düşünüyordu ama ben o satıcının benim torunumu mutlu etmeye dair bir fikri olmadığını hep biliyordum."

"Annie'ye bu duygularımızdan bahsettiniz mi?" diye sordum ona.

"Hayır. Kent bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Araya giren yaşlı bir kadın gibi görüneceğimi söyledi, sanırım haklıydı da."

Julie'nin Kent'in herhangi bir konuda haklı olduğunu söylemesini görmek güzel, diye düşündüm ve gülmemek için kendimi tuttum.

"Sizin yemeğinizi böldük," dedi Julie. "Lütfen, kendinizi bana eşlik etmek zorunda hissetmeyin. Arkadaşlarımız birazdan gelecekler dir." Elindeki porselen fincanı kaldırıp mutfağa doğru ilerledi. "Haydi, gidin, yemeğinizin keyfini çıkarın."

Aslında salatamı tamamen unutmuştum. Kafam önce Mark'la, sonra da Julie ve Kent'le meşgul olmuştu. Julie'nin pek konuşma havasında olmadığından şüphelenip mutfağa geri döndüm. Rover yatağında kıvrılıp günün olaylarının yorgunluğuyla uyumuştu. O kadar iyi bir köpekti ki uyku vaktine kadar orada uyur, sonra da beni yatak odasına kadar takip ederdi.

Akşam yemeği çekiciliğini yitirmişti, bir lokmadan sonra ertesi akşam yemeğim için salatayı saklamaya karar verdim. Üzerini streç filmle kapladıktan sonra buzdolabına yerleştirdim.

Shivers'ların arkadaşları geldi ve Kent odasından çıktı. Birkaç dakika içerisinde çiftler dışarı çıkmışlardı bile. Ağız dalaşları unutulmuş gibiydi.

Ev tekrar sessizleşmişti. Odama gidip örgümü alarak televizyonun karşısına oturdum. Parmaklarım el örgüsü battaniyenin iplikleriyle, zihnim Paul'ün hatıraları ve Yarbay Milford'un telefonu ile meşguldü.

Paul'ü en çok bunun gibi sessiz anlarda özlüyordum. Birkaç haftadır onun varlığını hissedememiştim ve bir kez daha benimle olmasının özlemini çekiyordum. Gözümü kapattığımda sanki yakınımda oturuyormuş ve yalnızca

ikimiz olmaktan memnunmuşuz gibi hissedebildiğim o özel anlara hasrettim. Kelimeler gereksizdi. Birkaç kez Paul'ün varlığını yanımda hissetmiştim. Bu his o kadar kuvvetliydi ki uzanıp ona dokunabileceğimi düşünmüştüm. Oteli ilk aldığım zaman Paul bana gelip burada iyileşeceğimi söylemişti. Onun avutması ve sevgisi bana hayatıma devam etme cesaretini vermişti. Başkalarının ne düşüneceğinden korktuğum için, bu ziyaretlerden kimseye bahsetmedim, tabii eğer bunlar ziyaretse. Doğrusu eğer bu his, bu yakınlık duygusu yalnızca benim hayal gücümse bile umurumda değildi. Beni rahatlatıyordu. Ağrıyan kalbimi sakinleştiriyordu. Paul dünya için ölmüş olabilirdi ama benim için hayattaydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie bunu hiç sevmemişti. Oliver'la akşam yemeği yemek zorunda kalmıştı. Büyükannesi ve büyükbabası o akşam arkadaşlarıyla yemeğe çıkacaklardı ve Oliver da doğal olarak ikisinin de aynı şeyi yapmasını önermişti. Her ne kadar Annie karşı çıkmaya çalışsa da önce Oliver, sonra da büyükanne ve büyükbabası ısrar etmişlerdi.

"Teşekkürler ama aile buluşmasından önce yapmam gereken çok şey var." Bu Annie'nin ufak beyaz yalanıydı ama üçe karşılık tek olması pek de adil değildi. Aslında partiyle ilgili neredeyse her şeyle alakadar olmuştu ve her şeyin olabildiğince iyi geçeceğine inanıyordu.

"Ah Annie, zaten çok fazla çalıştın," demişti büyükannesi. "Bırak da Oliver seni yemeğe çıkarsın."

"Evet, bırak da çıkarayım," diye araya girmişti Oliver. Annie'ye kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemişti. Ne yaptığını iyi biliyordu ve Annie'nin onunla zaman geçirmemek için elinden geleni yapacağının farkındaydı. Sanki Annie'yi rahatsız edebilmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Oliver Sutton hiç değişmemişti.

"Ben...ben..." Annie beceriksiz bir şekilde bir bahane aramıştı ama ne büyükannesi ve büyükbabası, ne de Oliver onu dinlemişti. O yüzden kapana kısılmıştı.

Oliver, Cove'daki DD'de yemek yemelerini önerdi ve Annie de bu gecenin bir an önce bitebilmesi için hemen onayladı. Güvertede koya doğru bakan bir masaya yönlendirildiler ve tüm umarsızlığına rağmen suyun üzerinde hoplayan güneş Annie'yi rahatlattı. Senenin bu kadar başında böyle güzel bir akşam yakalamak zordu.

Marinada demir atmış yelkenliler suyun içinde alçalıp yükseliyorlardı; ışık direklerine asılı rengârenk çiçek sepetleri de suyun kenarını noktalarla çiziyordu. Görüntü tam kartpostallıktı.

"Ne yemek istersin?" diye sordu Oliver menüyü gözleriyle tararken.

Annie manzaranın etkisindeydi ve henüz menüye bakmamıştı. "Henüz bilmiyorum." Aç olamayacak kadar gergindi. "Büyük ihtimalle yalnızca başlangıçlardan bir şey sipariş edeceğim." Bunu söyler söylemez de dondu ve Oliver'ın onun kilosu ya da onu utandıracak herhangi başka bir şey üzerine aşağılayıcı bir yorum yapmasını bekledi.

"Sorun ne?" diye sordu Oliver onun ifadesini inceleyerek.

"Senin alaycı bir şeyler söylemeni bekliyordum."

"Neden bunu yapayım ki?" Oliver rahat görünüyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. İlk geldiklerinde bir bardak şarap ısmarlamıştı. Annie'nin tek istediği suydu.

"Benim sinirimi bozmak için yollar arıyorsun," dedi Annie.

"Öyle mi?"

"Şimdi de bunu yapıyorsun, sana söylediğim her şeyi bana tekrar bir soru cümlesi olarak yöneltiyorsun."

"Gerçekten mi?"

Annie ona ters ters baktı. Onun için her şey büyük bir oyundu. "Tekrar yaptın." Ah o aptal sırıtışı yüzünden silmek için neler yapardı.

Garson siparişlerini almak için geri geldi. Oliver günün yemeği olan Copper River somonu sipariş etti ki bu Annie'nin yeni öğrendiğine göre her sene yalnızca birkaç haftalığına bulunuyordu ve çok leziz olduğu söyleniyordu. Kendisi için bir kâse deniztarağı çorbası ve küçük salata istedi.

Garson siparişlerini yazdıktan sonra gitti. Annie su bardağını kavradı ve bakışlarını uzaklaştırıp Oliver'ın, bir süre önceki öpücükleri ile ilgili bir yorum yapmasını bekledi. Şimdi bile bunun olmasına nasıl izin verdiğini bilmiyordu. Bunu düşünmek onu utandırıyordu. Ne kadar hoşuna gittiğini kabullenmek ise onu yerin dibine sokuyordu.

Onun yerine, Oliver şarabından bir yudum alırken, "Büyükannen ve büyükbaban çok komikler," diye yorum yaptı.

Annie başını kaldırdığında onun bakışları ile karşılaştı. Onunla kesinlikle aynı fikirde değildi. "Kedi köpek gibi didişiyorlar."

"Tabii ki öyle."

"Tabii ki mi?" Annie kulaklarına inanamıyordu. Onların en basit konuda bile boş yere tartışmalarına şaşırıyordu. Biri pencereyi kapasa diğeri açıyordu. Davranışları, onlar hakkında hatırladığı her şeyin tersiydi. Eğer böyle hissediyorlarsa, evli kalabilmeleri Annie'yi hayrete düşürüyordu.

-Görmüyor musun?" diye sordu Oliver.

-Neyi?" dedi Annie.

-Büyükannen ve büyükbaban birbirlerinin yanında o kadar rahatlar ki ne hissediyorlarsa onu söyleyebiliyorlar. Ben bunu muhteşem buluyorum."

"Muhteşem?" diye tekrar etti Annie. O ise bunu fazlasıyla rahatsız edici buluyordu. Çocukluk hatıraları, onların birbirlerine sevgi dolu bakışlarıyla ve büyükannesinin büyükbabasının şakalarına gülmesiyle doluydu. Kilisede el ele tutuşur ve ilahi kitabını paylaşırlardı. Şimdi tek yaptıkları tartışmaktı.

"Annie, sevgili Annie," dedi Oliver yumuşak bir sesle bir çocukla konuşur gibi. "Büyükannen ve büyükbaban birbirlerini çok içten bir şekilde seviyorlar."

"Son yaşananlardan sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları çıkarttığımız Sedir Koyu turundan bahsediyorum." Oliver da onunla aynı arabadaydı ve kesinlikle onun duyduklarını duymuş olmalıydı. "İkisi de üzerinde anlaştıkları bir şey bile bulamadılar. Büyükannem, büyükbabamın sahilde evlilik teklif ettiği konusunda ısrarcıydı ama büyükbabam da sinema salonunda olduğunu söylüyordu."

"Fark eder mi?"

"Onlar için ediyor. Otele geri döndüğümüzde onları duymalıydın. Büyükbabam odaya kaçtı ve büyükannem de salonda somurttu. Doğrusu Oliver, yeminlerini yinelerken olacaklardan korkuyorum. Korkarım büyükannem evet yerine hayır diyebilir."

Oliver'ın böyle endişeleri yoktu. Hafifçe güldü.

"Hiç komik değil." Her şey onun için büyük bir şakaydı. Oysa Annie gerçekten de endişeleniyordu.

"Her şey güzel olacak Annie, endişelenmeyi bırak."

Annie bu kadar kolay olmasını umdu. "Konuyu değiştirsek olur mu?"

Oliver gözlerini masadaki şarap kadehine dikti. "Tabii, sorun değil. Bana Lenny ve senden bahset."

Elbette Annie'nin en az konuşmak istediği konuyu seçecekti. "Lenny konusu kapsam dışı."

"Peki..." dedi Oliver kelimeyi iyice uzatarak. "Bana kendinden bahset."

"Senin hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi Annie, konuyu kendinden uzaklaştırdığına sevinerek.

Oliver dik oturdu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Annie bunu daha önce neden düşünemediğini bilmiyordu. Tabii ki Oliver kendinden bahsetmek isteyecekti. Ve bu da onun işine geliyordu. İlgi ne kadar kendinden ve hayatından uzaklaşırsa, o kadar iyiydi.

"Neyi bilmek istersin?" diye sordu Oliver.

Annie'nin aklında birkaç fikir vardı. "Daha önce Güney Pasifik'e gitmeyi istediğini söylemiştin. Ne kadar süre gitmeyi planlıyorsun?"

"Bir sene."

Bazı insanlar bunu yapabilirdi ama sorumluluk sahibi insanların çalışması gerekiyordu. Oliver her zaman özgür ruhlu biri olmuştu.

"Koca bir sene boyunca ne yapmayı planlıyorsun?" Annie alaycılığını saklamaya çalışmadı.

"Gezmek."

Oliver'in sesi sanki bunun anlaşılmış olması gerekiyormuş gibiydi.

"Sanırım otostop çekmeyi planlıyorsun." Ne kadar da ilginç! Nasıl da bohem!

"Aslında bir kamyonet kiraladım."

Avustralya ve Yeni Zelanda. Çocukken bile bu iki ülke Annie'yi çok etkilemişti. Lenny'yle nişanlıyken balayı için Yeni Zelanda'ya gitmeyi önermişti ama Lenny bunu pek istememişti. O Karayip adalarına gemiyle gitmek istiyordu ve aradaki fiyat farkı o kadar çoktu ki Annie kabul etmek zorunda kalmıştı. Ama Güney Pasifik'i görmeyi ne çok isterdi!

"Gülümsüyorsun," dedi Oliver onun düşüncelerini bölerek.

"Ben de her zaman Avustralya ve Yeni Zelanda'yı merak etmişimdir," diye fısıldadı Annie. "Oraya gitmeye nasıl karar verdin?"

"Seninle aynı şekilde sanırım. Merak. Ergenliğimden beri dünyanın o kısmı beni hep çok etkilemiştir."

"Neden şimdi?"

"Neden olmasın?"

Haklı bir soru.

"Ötelcyebilirdim," diye devam etti Oliver, "ama gencim, bekârım ve eğer bunu şimdi yapmazsam hiçbir zaman yapmayacağımı düşündüm."

"Tek başına mı gezeceksin?"

"Birkaç arkadaş da benimle gelecek ama Alex yalnızca üç ay gelebiliyor, Steve altı aydan sonra dönmek zorunda, o yüzden önce Yeni Zelanda'ya uçuyoruz ve sonra da Cook Adaları'na gidiyoruz."

Annie bu adalarla ilgili bir şeyler okuduğunu hatırlıyordu. Cook Adaları'ndaki yerliler Yeni Zelanda'ya yerle-

şehirdi. Sekizinci sınıftayken bu ada ülkesi hakkında bir ödev yazmıştı. Bunu şimdi hatırlaması komikti. "Anladığım kadarıyla Cook Adaları harika," dedi ve yüksek sesle konuşmuş olmasına kendi de şaşırdı. Oralarda muhteşem güzellikte siyahi insanların olduğu söylenmiyordu.

"Bizimle gel."

Annie güldü. "Ben ve üç erkek. Bu garip olurdu."

"Hayır, olmazdı," diye karşı çıktı Oliver. "Hem benimle olursun hem de oraları çok seversin."

Annie'nin gezmeyi seveceği konusunda şüphesi yoktu ama eğer güneye inecekse bu Oliver'la olmayacaktı. Annie, garsonun yemekler ile birlikte gelmesiyle cevap vermekten kurtuldu.

İkisi de birkaç dakika sessizce yemek yediler ama Annie'nin başı dönmüyordu. Tekrar konuşmaya başladıklarında konuşmanın çoğunu Oliver yaptı. Yolculuktan ve nasıl plan yapıp senelerce para biriktirdiğinden bahsetti. Annie onun bu girişime harcadığı çaba ve özenden etkilenmişti. Bunun anlık bir karar olduğunu düşünmekle hata etmişti.

Bir şekilde politikaya daldılar. Tamamen zıt fikirlerde olmaları sürpriz değildi. Annie, Oliver'ın onu özellikle gaza getirdiğini fark edene kadar onunla birkaç dakika tartıştı.

"Bunu özellikle yapıyorsun, değil mi?" dedi kaşığını yana koyarken. Sipariş verdiğinde aç olmamasına rağmen her şeyi yemişti. "Öyle değil mi?" diye tekrar etti. Hayatı boyunca, onunla Oliver Sutton kadar tartışan hiçbir erkekle tanışmamıştı.

Cevap olarak Oliver'ın tek yaptığı gülümsemekti.

"Beni çok sinirlendiriyorsun ve bunu da özellikle yapı-

sorsun." Annie bunu affedemiyordu ve konuyu değiştirmek de istemiyordu. "Kabul et!"

"Tamam, haklısın, suç bende!"

"Neden?" Bunu sormak büyük ihtimalle hataydı ama Annie kendine engel olamamıştı.

"Cevap hoşuna gitmeyecek."

"Emmm," diye mırıldandı Annie.

"Gerçek şu ki, gözlerinin parlamasına bayılıyorum," dedi Oliver. "Ne hissettiğini, ne kadar denersen dene saklayamıyorsun."

Annie'nin hoşuna gitmemişti bu.

"Seninle tartışmaktan hoşlanmıyorum," diye kabullendi Oliver. "Benim espri anlayışımı güçlendiriyorsun."

"Beni bu kadar eğlenceli bulmana sevindim."

"Seni yalnızca eğlenceli bulmuyorum Annie," dedi yumuşak ve kısık bir sesle.

Annie bunun ne demek olduğunu sormak istedi ama cevaptan korktuğu için sormadı. Akşamın belli bir noktasında savunma mekanizmasını bırakıp onunla vakit geçirmekten hoşlandığını hissetti. Hızlıca bitmesini ümit ettiği yemek iki saatten uzun sürdü. Sonra sahile doğru yürüdüler.

"Bunun bana kimi hatırlattığını biliyorsun değil mi?" diye sordu Oliver.

Akşam serindi ve Annie kazağını omuzlarına atmıştı. Onu ısıtmaya yönelik olduğunu düşündüğü bir adımla Oliver kolunu onun omuzuna atmış ve Annie'yi kendine doğru çekmişti. Bu hareket Annie'yi rahatsız etti ve uzaklaşmak istedi ama Oliver sıcaktı ve ona bu kadar yakın olmak güzeldi. Kulaklarında uyarı çanları çalmasına rağmen genç kadın sesi duymazdan geldi.

"Sana kimi hatırlatıyor?" diye sordu Oliver'in sorusunu tekrar eder gibi.

"Büyükannemle büyükbabam."

Bu kötü bir şaka olmalıydı. "Ah, hiç de değil."

"Onlar da tartışıyorlar, öyle değil mi?"

"Evet, bunu kabul ediyorum."

"İkisi de birbirlerinden tamamen farklılar."

"Bu da doğru."

"Ama birbirlerini dengeliyorlar."

"Tamam, tamam, biz de bazı yönlerden büyükannem ve büyükbabam gibiyiz. Ama," diye ekledi Annie ve işaret parmağını kaldırarak söylemek istediğini vurgulamaya çalıştı, "Ben sana âşık değilim ve sanırım senin de benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Bu sevgiye pek yakın değil."

"O kadar emin olma," diye karşı çıktı Oliver.

Annie, eğlendiği için güldü.

Cep telefonu çaldı ve Annie çantasından telefonu çıkardı. Tabii ki arayan Lenny'ydi. Tekrar. Cevap vermedi. Telefonu tekrar çantasına koydu.

"Lenny mi?" diye sordu Oliver otele doğru yürürlerken.

"Evet."

"Ona hâlâ âşıksın, değil mi?"

Annie'nin cevabı düşünmesine gerek yoktu. "Hayır." Güçlü, tek kelimelik cevabı her şeyi anlatıyordu.

"O halde neden telefonunu engellemedin?"

Annie'nin, bu mantık karşısında dili tutulmuştu, kendini anlayamıyor ya da başkasına nasıl anlatacağını bilemiyordu.

"Onun senin fikrini değiştirebilmesini mi umuyorsun? Gizliden gizliye aslında onunla evlenmek mi istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Annie'ye göre ilişkileri tamamen bitmişti ve tekrar dirilmesinin olanağı yoktu. Lenny'ye nişanlarının atıldığını söylemişti ve bunu söylerken samimiydi. Sonsuza kadar. Bitmişti.

"Eğer samimiysen, numarasını engelle."

Oliver haklıydı. Annie bunu nişanı atar atmaz yapmalıydı. Telefonuna tekrar uzandı ve birkaç tuşa basarak Lenny'nin onu arayabileceği bütün numaraları engelledi.

"Onun benim fikrimi değiştirmesini istemiyorum ve onu sevmiyorum," dedi. "Sanırım egomdan dolayıydı. Kolayca benden vazgeçmeyeceğini bilmek istedim. Sanırım perişan olmasını istedim. Beni incitti ve ben de onun incinmesini istedim. Bu kötü bir bahane ve bunu kabullenmekten utanıyorum ama doğru." Oliver'ın önünde bunu neden itiraf ediyor olduğu hayatın gizemlerinden biriydi. Özellikle de yakın bir zamanda Oliver'in bu bilgiyi ona karşı kullanma olasılığının yüksek olmasından ötürü...

"Hepimiz insanız," diye ona güven vermeye çalıştı Oliver.

Annie başını kaldırıp ona baktı. İlişkilerinde hoş bir değişim vardı. Annie, ergenlik günlerinden bu sabaha kadar Oliver'ı ne olursa olsun görmezden gelmesi gereken biri olarak görmüştü. Onun karşısında gardını bir kez daha indirmişti ve o da bu kör güveni Annie'yi aşağılamak için kullanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Oliver.

"Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun ki?" İkisi de bir soruyu başka bir soru ile yanıtlama oyununu oynayabilirlerdi.

"Omuzların gerildi."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Oliver ve sonra da Annie'yi iki omzundan tutup kendine çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Aklımda bir şey olduğunu da nereden çıkarıyorsun?"

"O saçma öpücük mü yine?" diye sordu Oliver kaşlarını çatarak.

Annie geri adım atmaya çalıştı ama Oliver buna izin vermiyordu, ellerini sıkılaştırdı.

"Senin için saçma olabilir," dedi Annie, "ama o benim ilk öpücüğümdü. O zamanlar sana âşık olduğumu düşünüyordum ve bir anda senin için koca bir şaka olduğumu fark ettim."

"Benim için bir şaka değildi," dedi Oliver.

"Ah tabi, şimdi böyle söylüyorsun ama o zamanlar bambaşka konuşuyordun. Madem öyle, neden herkesin bana gülmesine izin verdin? Ağabeyim benimle haftalar boyu dalga geçti. Hayatımdaki en utanç verici anlardan biriydi." Annie incinmişti.

Ağabeyi ve birkaç kuzeni onları öpüşürken yakalamıştı. Diğerlerini susturmak yerine Oliver da gülmüştü. Ne yapacağını bilemediği için Annie eve koşmuş, yüzünü iki eliyle kapatıp ağlamaya başlamıştı.

"Üzgünüm Annie," dedi Oliver kibarca ve pişmanlıkla. Annie de ona bakmak zorunda kaldı. "Benim de ilk öpücüğümdü," diye itiraf etti Oliver.

"Hayır değildi. Demiştin ki..."

"Yalan söyledim."

"Neden?" diye sordu Annie kocaman gözlerle.

"Çünkü on dört yaşındaydım ve pek de akıllı değildim.

Arkadaşlarının dalga geçmelerinden korkuyordum ama senin için deli oluyordum."

"O yüzden de beni ortada bıraktın."

"Evet, ve o günden beri bundan pişmanım. Başka hiçbir şey olmasa bile bu haftasonu en azından beni genç, aptal ve tam bir piç kurusu olduğum için affetmeni umuyorum."

Annie, genç adamın koyu ve derin bir samimiyetle bakan gözlerinde boğuldu. Yavaşça kafasını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi Oliver ve orada Liman Caddesi lambasının altında Annie'yi o gün ikinci kez öptü. Ve ikinci kez Annie ona karşılık verdi.

Ergenlik dönemindeki ilk öpücükleri diş ve dudaktan ibaretti ama ikisi de o zamandan beri birçok şey öğrenmişlerdi. Oliver'ın öpücüğü Annie'nin vücudundan bir elektrik akımı gibi geçti. Genç kadın vücudunun her yerinde o öpücüğü hissetti. Her hücresi beklenti ile titredi ve daha fazlasını arayıp daha fazlasını istedi.

Ayrıldıkları an, Annie Oliver'ın da sanki hararetli bir yarıştan çıkmışlar gibi yoğun nefes alıp verdiğini fark etti. Oliver onu bir süre kollarında tuttu ve sonra alnından öptü.

Birlikte otele döndüler ve bir daha konuşmadılar. Merdivenleri çıkıp, sessizce "İyi geceler," dedikten sonra kendi odalarına geçtiler.

Annie yatmaya hazırlanırken Oliver'in daha önce şöyle bir şey söylediğini hatırladı: Başka hiçbir şey olmasa bile...

Oliver bu hafta sonu tam olarak ne olmasını amaçlıyordu?

ON ALTINCI BÖLÜM

Kent ve Julie Shivers için Cumartesi'nin büyük bir gün olacağını biliyordum çünkü ailesi ve arkadaşları onların elinci evlilik yıldönümlerini kutlamak için toplanmışlardı. Sürekli tartışan bu çiftin bunu başarıp başaramayacağını merak ediyordum.

Saat sekiz olduğunda kahvaltıyı hazırladım. Taze pişmiş çöreklerin kokusu evde yayılıp konuklarımı cezbetmiş olmalıydı. İlk görünen Annie oldu, sanki uykusunu alamamış gibi yavaşça merdivenlerden indi. Bütün organizasyondan o sorumlu olduğundan dün gece tüm detayları düşündüğü için uyuyamamış olmalıydı. Yorum yapmak üzereydim ki vazgeçtim. Kutlamanın dışında büyükanne ve büyükbabası için de endişeleniyor olmalıydı.

"Günaydın," diye selamladım onu ve kahve demliğini aldım. Annie'nin gözlerindeki yorgun ifadeden kafein takviyesine ihtiyacı olduğunu çıkarmıştım.

"Günaydın." Fincana uzandı, ben de ona kahve koydum.

Tam kahveyi doldurduğum an Oliver da merdivenlerden hızla indi. Tersine, o neşeli ve uyanık duruyor, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyor gibi gülüyordu. Bir fincana uzandı, onunkini de kahve ile doldurdum. Annie'nin onunla göz temasında bulunmamaya çalışığını fark ettim. Onun tarafına bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Günaydın canım," dedi Oliver. Annie'ye ve onu yanağından öptü.

Annie'nin suratının kızarmasını izledim. Öpücüğün onu ne kadar telaşlandırdığını gören Oliver da güldü.

"Güzel bir gün," dedi Oliver ve fincanını vemek masasına koyduktan sonra kollarını kafasının üzerinde esnetti. "Çok özel bir gün."

İkisine kısa süre sonra Kent ve Julie de katıldı. Bu ailenin parçası olan diğer konuklarının kısa zaman içinde nasıl geleceklerini düşünüyordum. Cumartesi gecesi için tamamen doluyduk. Çoğu konuk, Shivers'ların yıldönümü kutlaması için buradaydı – ve bir de tabii Mary Smith vardı.

Onu yalnızca kısa bir an görmüş, zamanının çoğunu odasında geçirdiği için endişelenmiştim. Ama sanırım Seattle'a gidip günü bir arkadaşıyla geçireceğini söylemişti. Bu gezmelerin ona fiziksel olarak fazla gelmemesini umdum.

"Fırında taze çöreklerim var."

"Çörekler," dedi Kent ve ellerini ovuşturdu. "Sıcak çöreklere bayılırım."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Julie.

Kent kaşlarını çattı ve "Her zamandan beri!" dedi.

"Bana söyleseydin."

"Neden? Bana yüksek kolesterol seviyelerinden bahsetmen için mi?"

"Birisinin senin ne yediğine dikkat etmesi gerek çünkü bunu kendin yapamıyorsun. Eğer ben olmasaydım, günde yirmi ilaç içiyor olurdun."

Kent, Annie'ye baktı ve kafasını salladı. "Senin büyükannen geçinilmesi imkânsız biri."

"Ama sen de öylesin," dedi Julie ve sonra üç hapşırıkla devam etti. Bir mendil alıp burnuna tuttu. "Büyükbaban pencereler açık uyumamız için ısrar etti. Bütün gece üşüdüm. Belki de zatürree olup öleceğim ama zaten onun istediği de bu."

"Saçmalık!"

"Neredeyse soğuktan donacaktım."

"Nasıl olacaktı bilmiyorum, çünkü her fırsatta pencereyi zaten kapatıyorsun."

"Çünkü sen açmaya devam ediyordun," diye şikâyet etti Julie.

Kent onu duymazdan geldi ve sanki inadına yapar gibi sıcak bir çörek aldı, üzerine tereyağı ve çilek reçeli sürüp kocaman bir ısırık aldı.

"İki yaşında bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi Julie ve sonra Annie ve Oliver'a bakarak ekledi: "Umarım büyükbabanın öfke nöbetini görmezden gelirsin."

Bu atışmalarının bir önceki gün olduğu gibi tam bir tartışmaya döneceğinden korkarak atıldım, "Portakal suyu isteyen var mı?"

Annie ve Oliver hızlıca cevap verdiler. Onlar da benim korkumu yaşıyor olmalıydılar.

Kent ve Julie arasındaki önceki geceki ateşli atışma be-

nim için yeterliydi. Hakem rolünü oynamak hiç bana göre değildi.

Julie torununa baktı. "Bugün benim yardımıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Annie cevap veremeden Oliver cevaplad: "Ben bu yüzden buradayım. Annie bana her konuda güvenebilir."

Annie önce biraz şaşırmış göründü ama kısa bir duraklamadan sonra onayladı. "Bugün senin ve büyükbabamın günü," diye onları rahatlattı. "Her şey hazır; aile ve arkadaşlarımızın sizi görmeyi ne kadar istediklerini biliyorum."

"Büyükannen bu parti için yeni bir kıyafet aldı," dedi Kent karısına bakıp kaşlarını çatarak. "Gelinliğinden daha pahalı."

"Gelinliğim, eğer hatırlarsan Bremerton'daki J.C Penney'dan o sabah alınmıştı. Gerçek bir gelinliğim yoktu çünkü sen evlenmek için acele ediyordun."

"Benim hatırladığım kadarıyla, bu acele için bir nedenimiz vardı. Ben uzaklara gönderiliyordum ve sen de hamile olabileceğini düşünüyordun."

Bariz bir şekilde utanan Julie yutkundu.

Ben de ne yapacağımı bilemeyerek mutfağa dönüp portakal suyu sürahisini aldım ve yemek masasına getirdim.

"Büyükbaba," dedi Annie, "partide bundan bahsetmeyeceksin değil mi?"

"Sırf beni tüm aile önünde utandırmak için bahseder."

Kent gözlerini kıstı. "Ne dedin sen?"

"Onunla sonra konuşurum büyükanne," dedi Annie. "Meraklanma, seni utandıracak hiçbir şey söylemeyecek."

"Eğer söylerse yemin ederim onu öldürürüm."

"Merak etme," dedi Annie tekrar ve Julie'nin elini okşadı.

"Mırıldanmayı bırakır mısınız?" diye sordu Kent.

Mutfağa döndüm ve sosis, pastırma ve konuklarımın hep beğendiği peynirli yumurtayı aldım. Mutfaktan tabakları getirip masanın ortasına koydum ama ne yazık ki kimse bu özenle hazırladığım yemekle ilgilenmiyordu. Ah Tanrım, bugünün Annie ve ailesi için bir felaket olmamasını umuyordum.

Annie ve Oliver masayı ilk terk edenler oldular. Annie birkaç son dakika detayına bakması gerektiğini söyledi ve Oliver da yardım etmeye gönüllü olarak onu takip etti.

Annie'nin "Tören için büyük salonu hazırlamama yardım edebilirsin," dediğini duydum.

"Seve seve."

Julie'nin bakışlarının onları izlediğini gördüm. Sonra ona baktığımı fark etti. "İkisinin bir çift olmasını çok isterdim."

"Julie, buna karışma," dedi Kent. "Onların arasında olan şey seni ilgilendirmez."

"İstediğimi yaparım!" Annie'nin büyükannesi döndü ve elli senelik kocasına ters ters baktı.

Kent homurdanıp kafasını salladı. "Nasıl olsa yapacaksın. Sen her şeyi mahsus yapan inatçı bir kadınsın."

"Mahsus yapan inatçı bir kadın mı? Üzüm üzüme baka baka kararır."

İkisi de parktaki çocuklar gibi birbirlerine sataşıyorlardı.

"Boş ver. Artık seninle konuşamıyorum bile," dedi Julie. "Neden denediğimi bile bilmiyorum."

"Ne dedin?" diye sordu Kent.

Julie sinirle derin nefes alıp uzaklaştı. Biraz sonra Kent de onun peşinden odalarına gitti.

Saat dokuz civarında kahvaltı odası neredeyse bomboştu. Derken Mary yavaşça merdivenlerden inerek geldi. Rengi iyiydi ve ona günaydın dediğimde gülümsedi.

"Teşekkürler, sana da günaydın."

Yemek odasına gitti ve bir sandalye çekti. Masada yerini alınca ona kahveye tercih ettiğini bildiğim için bir bardak çay götürdüm.

"Teşekkürler," dedi Mary.

"Yeni pişmiş çöreğe ne dersin? Hâlâ fırındalar ve sıcaklar."

"Evet, bu harika olur."

"Yumurta, pastırma ve sosis?"

Mary kafasını salladı. "Teşekkürler ama bugünlerde iştahım pek yok. Bir çörek ve biraz portakal suyu çok iyi olur." Kendi başına kalmayı sevdiğini bildiğim için mutfağa döndüm ve yemekleri yapmaya, artıkları kaldırmaya başladım. Rover benim her hareketimi yatağında uzanarak izledi. Birden Mark'ı aramayı düşündüm. Ama belki de bu pek iyi bir fikir değildi. Mark çok huysuz olabiliyordu ve benim çabalarımı takdir ettiğini sanmıyordum.

Telefon çalınca, bulaşık havlusunu alarak ellerimi kuruladıktan sonra ofise girdim.

"Gül Limanı Oteli," diye cevapladım.

"Jo Marie, ben Dennis Milford."

Dizlerim titredi. Son konuşmamızdan beri yarbaydan telefon bekliyordum. Boğazımda bir düğüm oluştu.

"Sana elime bilgi geçer geçmez arayacağıma dair söz vermiştim."

"Evet." Cevap ağzımdan zor çıkmıştı.

"Kalıntılar helikopterin düştüğü yerden çıkartılıyor."

Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarımdaki hissi kaybettim. Bir anda beynim onlarca soru ile doldu. Ne kadar denesem de bir tanesi bile boğazımdaki dar geçitten çıkamıyordu. Gözlerimi kapattım. Kocamın kazadan sağ çıkmış olabileceğine dair umudum gerçeklerin keskinliğiyle paramparça olmak üzereydi. Kendimi toparladım.

"Ve?" diye sordum.

Yarbay tereddüt etti. "Seni temin etmek isterim ki kaza mahalline daha önce girilmemiş."

"Ah." Yakınlardaki sandalyeyi çektim, artık dizlerim beni desteklemediği için üzerine çöktüm.

"Ve kalıntılar da toparlanıyor."

Yarbay bu sözü vermişti. Bir şekilde kocamı gömme şansım olacaktı. Hiç kimse geride bırakılmayacaktı. Bu, Paul özel kuvvetlere girdiğinde Dennis Milford'un bana ve ordunun da Paul'e sözü olmuştu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Duraksadı.

Daha fazlası vardı, bana söylemediği bir şey vardı. Hissedebiliyordum. Bütün hücrelerimde hissediyordum.

"Başka?" diye sormayı biraz zorlanarak da olsa başardım.

"Sana bunu söylemekte tereddüt ediyorum Jo Marie."

"Lütfen, ne olursa olsun bilmem gerekiyor." Kulağım telefonun baskısından acımıştı.

"Helikopter altı adamla birlikte düştü."

"Evet," diye fısıldadım."

"Yalnızca beş kişinin kalıntılarını bulabildik."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Yani..."

"Bu hiçbir şey demek değil. Son kurbanın helikopterden düşüp hayvanlar tarafından götürülmüş olması müm-

kün. Paul'ün hayatta olduğunu düşünmeni istemiyorum. Değil. Bunu kabullen."

"Kimin cesedinin orada olmadığını biliyor musunuz?"

"Henüz değil. Bunu sana söylememeliydim."

"Hayır, hayır, söylediğine sevindim." Nabzım deli gibi atıyordu. Her zaman hissettiğim bir şey vardı, bu belki içgüdü idi ya da başka bir şey ama bu his, helikopter kazasını duyduğumdan beri benimleydi. Paul'ün bir şekilde yaşamanın bir yolunu bulduğunu ve bana zihinsel mesajlar göndererek hayatıma o gelene kadar devam etmemi söylediğini hissediyordum.

Belki de bu aşkımız çok yeni olduğu ve birbirimizi âşık olmayı en az beklediğimiz anda bulduğumuz için olabilirdi. Her zaman Paul'ün öldüğünü hissedebileceğimi düşünmüştüm. Bir parçam Paul'ün bana döneceğini söylüyordu. Öte yandan, zaman zaman yanıma gelmiş ve beni sevgisi ile sarmıştı. Bütün bunlar çok akıl karıştırıcıydı. Sorun aslında inanmak istemiyor olmamdı, kocamın ölmüş olduğunu kabul edemiyor olmam... Böyle bir haberi duymak her şeyi değiştiriyordu.

Helikopter kazasını ilk duyduğumda yaşadığım şoktan sonraki haftalar beni uyutmayan, yemeden içmeden kesen korkunç bir yasla dolup taşmıştım. Geceleri uyanık bir halde uzanıp Paul'ün gelmesini, rüyalarıma girmesini beklerdim. Ama gelmiyordu... En azından ilk başta.

Sedir Koyu'na taşınana kadar onun varlığını hissetmemiştim. Otelde uyuduğum ilk geceydi. Hayatımı değiştiren anı ilk günkü kadar net bir şekilde hatırlıyorum. Çardakta yarı uykulu oturuyordum ve şöminedeki alev yavaşça titriyordu. Ocak ayının başında yıldızlı bir gecey-

di. Bir anda Paul orada görünmüş, onu hatırladığım kadar gerçekti. Onun varlığını sanki yanımda oturuyormuş gibi yoğun hissettim.

Onun yok olacağını düşündüğüm için gözlerimi açmaktan korktuğumu hatırlıyorum, çünkü buna dayanamazdım. Bu ana olabildiğince uzun tutunmak istedim. O gece bana bu otelde iyileşeceğimi ve buraya gelen herkesin iyileşeceğini söyledi.

"Jo Marie."

Yutkundum. "Evet," diye fısıldadım.

"Paul artık yok."

"Evet," diye fısıldadım tekrar ama kalbim buna karşı çıktı. Buna inanmak istemiyor ve bunu gerçek kabul edemiyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mary kahvaltısını bitirdikten sonra odasına dönüp George ile Seattle'a gitmek için hazırlanmaya başladı. George günü onunla geçirmek istemiş ve o da kabul etmişti ama şimdi bile bunun doğru karar olup olmadığına emin değildi. George, Sedir Koyu'na dönüp onu kendisi almak istemişti ama Mary buna itiraz etmişti. Onun yerine bir taksi ile Bremerton vapur iskelesine gelecek ve vapurla Seattle'a geçecekti. Seattle'da yaşadığı tüm süre boyunca Mary vapura hiç binmemişti ve bu kesinlikle utanılması gereken bir şeydi. Eyaletin dünyadaki en büyük vapur sistemine sahip olduğu söyleniyordu, Filipinler gibi adaları düşününce bu oldukça etkileyiciydi.

Yakın zamana kadar, yani kanser teşhisine kadar Mary hep yoğun olmuştu, kariyeri yüzünden böyle anlamsız faaliyetlere zamanı yoktu. Vapura binmek için sırada beklemek onun gibi sabırsız biri için çok zordu. Annelik de dahil birçok şey için çok sabırsızdı. Bu Seattle'da vapura binmek için iyi bir fırsat olabilirdi ve sırf George o bu yol-

culukta yorulabilir diye endişelendiği ya da üşütebileceğini düşündüğü için bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Taksi onu çeyrek geçe geldi ve bu Mary'ye Bremerton'dan Seattle'a giden on bir on vapuruna yetişebilmek için yeterli zamanı tanıdı. Deniz yolculuğu yaklaşık altmış dakika olmalıydı ki bu da ideal bir süreydi. Sabahı hava bulutlu olsa da hava durumu güneşin açacağını söylemişti. Mary bunun olmasını umdu çünkü vapurdan Olympic Dağları'nı izlemek istiyordu.

Taksi şoförü Sedir Koyu'ndan Bremerton vapur iskelesine kadar konuşarak cana yakın biri olduğunu kanıtladı. Mary onun bitmek bilmeyen gevezelikleriyle eğleniyordu. On sekiz ay önce olsa, bundan rahatsız olurdu ama bu süre içerisinde çok şey değişmişti. Onu incelemekten ve hikâyelerini dinlemekten keyif aldı.

Vapur iskelesine geldiklerinde borcunu ödedi ve iyi bir bahşiş bıraktı. Platforma yürüyüş onu yordu ama ağır ağır yürüyerek başka yolcuların önüne geçmesine izin verdi. Bir zamanlar başkalarıyla aynı hızda gittiği, hatta başı çektiği dönemler olmuştu. Artık öyle değildi.

İçeri girer girmez Mary bir koltuk bulup oturdu. Koyu yeşil suya baktı ve manzarayı minnet ve merakla izledi. Martılar çığlık atıyordu. Onların tiz seslerini duyunca, bir önceki gün Sedir Koyu'ndaki yıllık martı çağırma yarışması hakkında genç adamın yorumunu düşünüp güldü. Tam kalkıp bir bardak çay için sıraya girecekti ki George onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"George," dedi Mary şaşkınlığını saklayamayarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Senin Seattle'a bensiz gitmene izin veremezdim," dedi

George sakin bir tavırla, sanki bu vapur yolculuğu onun haftasonunun bir parçasıymış gibi. "Seninle geçirebileceğim her dakikayı seninle geçirmek istiyorum."

George her zaman fazlasıyla romantik olmuştu. Bu Mary'nin ona bu kadar âşık olmasının nedenlerinden biriydi. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu Mary arabayla gelmiş olduğunu düşünerek.

"Nasıl gelmiş olabilirim?" dedi George. "Seattle'dan vapura bindim, indim ve tekrar bindim."

Mary kahkahasını bastırdı. "Deli misin?"

"Senin için deli olmaya razıyım." George onun yanındaki koltuğa oturdu ve kolunu omuzlarına atıp hafifçe sıktı.

Mary onu gördüğüne memnundu. Bu yolculukta George'la birlikte olmak çok daha anlamlıydı.

"Bir şey ister misin?" diye sordu George.

Mary kafasını salladı. "Bir bardak çay çok iyi olur."

"Hemen geliyorum." Genç adam sanki onun istediği ya da ihtiyacı olan ne olursa olsun getirecekmiş gibi heyecanla ayağa kalktı. Bir iki adım attıktan sonra hızla geri döndü.

Mary kafasını merakla kaldırdı ve George gülümseyerek eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Küçük bir şefkat gösterisinin onu bu kadar etkilemesi komikti. Gerçekten de kendine kızmıştı, bu her şeye ağlama alışkanlığından vazgeçmesi gerekiyordu. Bunu fazlasıyla utanç verici buluyordu.

Birkaç dakika sonra George elinde iki çay bardağı ile geri döndü. Mary'nin çayını tam da onun sevdiği gibi sıcak ve koyu getirmişti. Bunu hatırlıyor olması Mary'yi şaşırtmadı. George her zaman detaylar konusunda iyiydi.

"Bugünkü planımız ne?" diye sordu Mary, ne de olsa

bugün onunla vakit geçirmek isteyen George'du. "Tabii dün akşamki harika yemeğimizden sonra bir ay acıkmayacağını düşünüyorum." George onun ana yemekten önce deniztarağı çorbasını denemesini istemişti, sonra da lezzetli bir ekmek tatlısını paylaşmışlardı. George onu şişmanlatmak istediğini saklamamıştı. Henüz geçmişle ilgili konuşmamışlardı. Mary yorgun ve gergin olduğu için George konuyu ertelemişti ve Mary de buna minnettardı.

"Bugün için birkaç planım var," dedi George ve Mary'nin elini iki eli arasına aldı. "Önce seni ofisime götürmek istiyorum."

"İyi fikir." Eskiden olsa ofisi Mary'nin ilk görmek isteyeceği yer olurdu. İş onun hayatı ve ilgisinin odağıydı; kendini en rahat hissettiği yer ofisiydi. Ofis New York'un tüm gökdelenlerinin siluetlerine bakıyordu ama burası onun kraliyetini yürüttüğü yer olduktan sonra Mary manzarayı çok nadir fark etmişti. Kanser onun sürdüğü saltanata son vermişti.

"Sonra da seni evime götürürüm diye düşündüm."

"Harika." George ne kadar da düşünceliydi, onu turistik faaliyetlerle yormak istememişti. Mary parmaklarını sıkıp onu onayladığını hissettirdi.

"Öğle yemeğini evde yemeyi planladım."

"Harika."

"Manzaram çok güzel ve büyük ihtimalle Seattle'da senin görmediğin bir şey yoktur."

"Doğru."

"Eğer başka bir şey..."

"Hayır," dedi Mary. George'un planları ona uyuyordu. Çok fazla fiziksel faaliyet için enerjisi yoktu. Ne ka-

dar hızlı yorulduğuna şaşırıyordu ve sınırlarını hatırlamak onu depresif yapıyordu. Kanser hayatının bir sürü alanını tehdit ediyordu ve George'la birlikte oldukları bir günde buna izin vermeyecekti.

"Biraz dışarı çıkmak istiyorum," dedi vapur yolun yarısına geldiğinde. Seattle'ın manzarasını vapurdan izleme fırsatını kaçıramazdı.

George tereddüt etti. Mary onun endişelendiğini fark etti.

"Ben iyiyim," dedi hemen. Omuzlarına bir ceket ve bir şal atmıştı. Ayrıca, neredeyse kel kafası rüzgârdan iyi korunuyordu.

George onun elini tutarak dışarı, vapurun ön tarafına doğru yürüdü. Gerçekten, manzara muhteşemdi. Rüzgâr etraflarında ıslık çaldı ve Mary bir anda üşüdü. Yine de oradan ayrılmak istemedi. Bu anı sonsuza dek saklamak istiyordu. George onunlaydı ve bu her şeyi daha da anlamlı kılıyordu.

Her zamanki gibi düşünceli olan George onun arkasına geçip kollarıyla gövdesini sardı ve ona kendi sıcaklığı ve korumasını sundu. Mary gözlerini kapatıp ellerini onun kollarına yerleştirdi ve onun sıcaklığı ve sevgisinin tadına vardı.

Yolculuk altmış dakika sürmek yerine saniyeler gibi hızlı geçti. Seattle'a yanaştıklarında arabalar vapurdan, binerlerken çıkardıkları sesleri çıkartarak indiler. George ve Mary yürüyerek rampadan çıkan yolcuları izlediler ve istasyona doğru ilerlediler.

Caddeye çıktıklarında sahilde kısa bir tur attılar. George, Mary'nin koluna girerek onu yakınında tuttu. Mary

hemen uzakta olduğu senelerde değişmiş şeyleri fark etti. Yeni işyerleri vardı ama her şey aslında aynı gibiydi. Starbucks yakındaydı ve Seattle akvaryumu da bir cadde ötelerindeydi. Pike Place Market'e tırmanış onun için çok zor olurdu.

Marketin onun için önemi büyüktü. George'un ona her hafta Pike Place Market'ten bir buket çiçek aldığını hatırladı. Çiçekler yedi gün dayanırlardı ve buketler çoğunlukla, kimsenin isimlerini söyleyemediği egzotik çiçeklerden oluşurdu. Mary onları işyerindeki masasında tutar ve her baktığında George'un aşkını hatırlardı.

"Tahmin ettiğim şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu George. Mary'nin yorulmaması için ağır ağır yürüyordu.

"Ne düşünüyormuşum?" diye sordu Mary ona bakarak.

"Pike Place Market."

"Çiçekler."

George güldü. "Balık satıcısının kafana somon attığı günü hatırlıyor musun?"

Bu Mary'nin kolay kolay unutabileceği bir şey değildi. Sihirli bir andı. Bütün gün öyle olmuştu. Ve o günün gecesinde bebeğine hamile kalmıştı.

Bir anda içini üzüntü ve pişmanlık kapladı. Zorla yutkundu. Onun ruh halini her zaman anlayan George da bunu hemen fark etti.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Şimdi, hani bana ofisini gösterecektin?"

George onu vapur iskelesinin dışındaki taksi sırasına götürdü ve arka kapıyı açtı. Bindiklerinde George şoföre ofisinin adresini verdi. Taksi şoförü gaza bastı ve araba Dördüncü Cadde'ye doğru ilerlemeye başladı.

George'un ofisini gezmek Mary'ye çok şey ifade etti. George'un durumu iyiydi. Şık ofisi, kiraz kestanesinden masası ve rafları ile orijinal sanat eserleri onu etkilemişti. Sevdiği adamla gurur duyarak gülümsedi.

"Bu oda tam senlik," diye yorum yaptı Mary.

"Nasıl?"

"Bilgisayarına bak."

"Nesine?"

"Tertemiz, tek bir toz yok ve..."

"Bunun gibi şeylerle ilgilenen bir temizlikçim var."

Mary devam etti. "Sen her zaman dikkatli ve zeki biri oldun. Her müvekkil senden akıl almaktan mutluluk duyar."

George onun övgüleri karşısında utanmıştı, uzaklara baktı. "Sanırım gitme vaktimiz geldi." Kolunu onun beline doladı ve onu asansöre yöneltti.

Evi birkaç blok ötede olmasına rağmen George taksiye binmeleri konusunda ısrar etti. Mary kısa bir mesafeyi yürüyebilirdi ama onun bu düşünceliliğine minnettardı. George'un evi, modern bir gökdelenin yirmi dördüncü katındaydı. Salonundan Puget Sound ve Olimpic Dağları'na bakan muhteşem bir manzara vardı. Mary eve girdikleri anda pencerelere yöneldi.

"Ah George."

"Beğendin mi?"

"Nasıl beğenmeyim? Bu manzara harika!"

George, Mary'nin ceketini çıkarmasına yardım etti ve ceketi koridordaki dolaba astı. Mary mutfak masasının hazırlanmış ve öğle yemeğinin de gelmiş olduğunu fark etti.

"Önce bir kadeh şarap içelim mi?" diye sordu George.

Mary başını salladı. "İçmem... İlaçlar."

"Çay?"

"Harika!"

"Hemen geliyor." George salondan büyük bir tezgâhla ayrılmış olan mutfağa doğru yürüdü.

"Sana yardım edeyim."

Bunu önerse bile Mary, George'un buna izin vermeyeceğini biliyordu ve yanılmamıştı.

"Sen rahatına bak. Seni yormak istemiyorum."

Mary oturduğu yerden George'u çay hazırlarken görebiliyordu. George mutfakta dolaşıyor ve dolapları açıp kapatıyordu. Bir an durdu ve tezgâha tutundu. Mary için bu duraklamanın ve huzursuzluğun nedeni açıktı. Onu evine getirmişti çünkü on dokuz sene öncesinin pişmanlıklarını sorgulamak istiyordu.

Mary bundan korkuyordu ama anlatması ne kadar zor olacaksa da George'un, bunu bilmeye hakkı vardı.

"George," dedi yavaşça.

George arkasını dönüp ona baktı.

"Gel, yanıma otur." Mary yanındaki yastığı gösterdi.

"Çayın..."

"Sonra içerim."

George, Mary'nin oturduğu yere döndü ama oturmadı. Bunun yerine yürüyüp ellerini ovuşturdu. "Söyle bana Mary, neden benimle evlenmedin? Bunu yürütebilirdik. Senin çocuğunu büyütmek ve seni sevmek dışında bir şey istemedim ben."

Mary bakışlarını kaçırdı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Denedik, ikimiz de denedik ama ben sen görmesen bile bunun imkânsız olduğunu görüyordum." Ha-

milelikten bahsetmedi... Bahsedecekti ama henüz değil. Daha güçlü bir zamanında George'un kızgınlığı ve hayal kırıklığı ile daha rahat baş edebilirdi.

George onun cevabını duymazdan geldi. "Önce benimle konuşmadan nasıl o transferi kabul edebildin?"

Bu eski bir tartışma idi. "Bunun cevabını benden daha iyi biliyorsun George. Lütfen o tartışmayı artık geride bırakalım..." Mary bundan korkuyordu ve bununla baş edecek duygusal gücü kendinde bulamıyordu. "Hiçbir zaman senin hak ettiğin eş ya da anne olamayacaktım –bunu biliyorsun George. Kendi amaçlarım vardı ve sen de biliyordun ki ben hiçbir zaman anne olmak istemedim. Hem bir çocuğu ülkenin bir yanından diğerine sürüklediğimi hayal bile edemiyorum. Böyle bir hayat olmaz. Yapmam gerekeni yaptım. Benimle evlenmek istediğini biliyordum, özellikle de sana hamile olduğumu söyledikten sonra ama bu benim bedenim ve hamilelik hiçbir zaman benim planlarım arasında değildi."

Kelimeleri aralarında asılı kaldı. George, Mary'ye bakamıyormuş gibi uzaklaştı ve onun söyledikleri üzerine düşündü.

"Bana şunu söyle: Bütün bu seneler boyunca mutlu oldun mu?" Bakışları çok ciddiydi.

Nasıl bir soruydu bu? Mutlu olmuş muydu? "Bilmiyorum," dedi Mary olabildiğince dürüst bir şekilde. "Ama derin bir başarı duygusu hissettim."

"Kariyerinin zirvesine çıkmak sana ihtiyacın olan şeyi verdi mi?"

Bu soruyu cevaplamak daha da zordu. "Bir şekilde, sanırım verdi."

George kafasını salladı. "Buna inanmıyorum. Buna inanamıyorum." Yumruklarını sıktı. "Değdi mi Mary? Bebeğimizi öldürmene değdi mi?" Acısı sesine yansımıştı. "O bebeği istiyordum," dedi, sesi titriyordu. Kızgınlığını ve yürek burkan acısını kontrol etmeye çalışıyordu.

Mary'nin gözleri doldu, onu ne kadar incittiğini biliyordu. "Üzgünüm."

"Üzülmelisin zaten."

Mary çantasını açıp bir mendil çıkardı ve ellerinin arasında tuttu. "Kürtaj kliniğine gittim-"

"Bunu duymak istemiyorum." George uzaklaşmaya başladı. Arkası dönük, omuzları dikti ve pencereden dışarı bakıyordu.

Mary gözlerini kapadı. Anlatması gerekiyordu. "George, beni dinle... Sana bunu uzun zaman önce söylemeliydim. O kliniğe gidip doktorla tanıştım-"

"Bunu duymak istemiyorum," diye bu defa daha yüksek bir sesle tekrar etti George.

"Yapamadım George, yapamadım."

George donup kaldı ve sonra ağır ağır arkasına döndü. Yüzünde bir şok ifadesi vardı. "Ne dedin sen?"

"Ben doğum kontrol hapı kullanıyordum... Hamile kalma şansım yüz binde birdi. İlaçlarımı unutmadım. Her sabah onları aldım ama yine de hamile kaldım. O klinikte otururken bu bebeğin bir kaza olmadığını düşündüm. Bu bebeğin doğması gerekiyordu."

George'un tek yapabildiği ağzı açık bir halde ona bakmaktı.

"Bir kızımız oldu," diye fısıldadı Mary.

George uzun bir süre sessiz kaldı; sonra bir anda kelimeler ağzından döküldü: "Bana neden söylemedin?"

"Ben... Söyleyemedim. Gittim ve bağımızı kopardım. Seni daha fazla incitmek istemedim."

"İncitmek mi? Beni incitmek istemedin mi?" diye tekrar etti George ve ona kocaman açılmış, suçlayan gözlerle baktı. "Dalga mı geçiyorsun sen? Benim kızımı doğurdun ve bana haber vermedin. Bunca yıl beni kendi kanımdan, canımdan yoksun bıraktın ve bunun sebebi beni incitmek istememiş olman mı?"

"George..."

George elini kaldırıp Mary'yi susturdu. "Seni sevmeye devam etmek istemedim. Tanrı biliyor, ki seni sevmemek için uğraştım. Başka biriyle seni unutmayı umarak evlendim. Unutmadım. Kathleen de bunu biliyordu. İnkârlarıma rağmen seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Mary ağzını kapattı ve hıçkırıklara boğuldu. "Ah George..."

George koltuğa gömüldü ve elleriyle yüzünü kapattı. "Şimdi, çocuğumu doğurup bunca yıl boyunca benden saklamış olduğunu öğrenince..."

"Onu senden saklamadım." Mary ayağa kalktı ve George'un yanına gidip elini onun omzuna koydu.

Dokunduğu anda George ondan uzaklaştı. Kafasını kaldırdı; gözleri yaşlarla dolmuştu.

Mary, tüm kalbiyle gerçekten doğru olan şeyi yaptığına, kendisi ve kızı için yapabileceği en iyi şeyi yaptığına inanıyordu. "Kızımızı evlatlık olarak verdim."

George bakışlarını ondan kaçırdı ve yüzünü avuçlarıyla kapatıp kalbinden kopan hıçkırıklara teslim oldu.

Onun bu acısına dayanamayan Mary yanına çömeldi ve ellerini onun omuzlarına koydu. Yavaşça "Özür dilerim,

çok özür dilerim" diye fısıldarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

George uzandı ve onu belinden kavrayıp kafasını kar-

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Annie, o öğleden sonra aile ve arkadaşlarının toplanacağı kabul salonundaki kurulu masalardan birinin çevresinden dolaştı. Salon çok güzel süslenmişti ve balonlar sandalyelere bağlanmayı bekliyorlardı. Annie'nin korkusu, bu yıldönümü partisinin tam anlamıyla bir felakete dönüşmeye meyilli olmasıydı. Büyükanne ve büyükbabası bugün bitmeden birbirlerini öldürmezlerse, bu bir mucize olacaktı. Ne olmuştu? Ne değişmişti? Çocukluğundan hatırladığı sevgi dolu çift neredeydi?

"Bu sandalyeleri nereye koyalım?" Oliver salonun diğer tarafından seslendi. Katlanmış sandalyeler duvarda sıra olmuş, masaların etrafına yerleştirilmeyi bekliyorlardı.

Annie ona dik dik bakmak dışında bir şey yapamadı.

"Annie?"

Annie bir sandalye çekip oturdu. "Bu işe yaramayacak," diye fısıldadı.

Oliver ellerini beline koyup salonu inceledi. "Bence gayet güzel."

"Salondan bahsetmiyorum. Büyükannemle büyükbabamdan bahsediyorum." Annie birkaç gün önce arkadaşlarına tam da onlarınki gibi bir evlilik istediğini söylediğine inanamıyordu. Hayatlarını birbirleri etrafında kurmuşlardı. Ailelerini büyütmüşler, birbirlerini seneler boyunca desteklemiş ve cesaretlendirmişlerdi. Onlar aşkın bir ömür boyu sürdüğünün canlı kanıtlarıydı.

Tanrım.

"Annie?" dedi Oliver onun düşüncelerini bölerek. "Sorun ne?"

"Sormaya gerek var mı?" diye bağırdı Annie. Midesine kocaman bir düğüm atılmıştı, yıldönümü partisinin mahvolacağından emindi. Eğer büyükbabası hamilelikten dolayı evlilik konusunda acele ettiklerine dair tek kelime ederse, bu büyükannesini mahcup eder ve dostlarını şoka uğratırdı.

Oliver da onun karşısına geçip oturdu. Öne doğru eğilip onun ellerini kendi elleri arasına aldı.

"Her zaman mı böyleler?" diye sordu Annie, ona bunun her zamanki halleri olmadığını söylemesi için yalvaran gözlerle bakarak.

"Hayır," diye onu rahatlattı Oliver.

"Tanrı'ya şükür." Ama Oliver'ın sözleri Annie'nin endişelerini silmeye yetmedi. "Geldikleri andan beri tek yaptıkları tartışmak. Büyükbabam işitme cihazını takmıyor ve büyükannem de ona bağırıyor. Sonra da büyükbabam, bağırdığı için büyükanneme kızıyor."

"Biliyorum."

Oliver kıkırdadı ama Annie onun neyi gülünç bulduğunu anlayamamıştı.

"Kent giyiniyor ve Julie giydiği şeyin uygun olmadığını söyleyip üzerini değiştirmesi için ısrar ediyor," dedi Annie'nin listesine ekleme yaparak.

"Aynen öyle." Annie ne yapacağını bilmiyordu. Kusacak gibi hissediyordu kendini. "Tıpkı onlarınki gibi bir evlilik istediğimi düşünmüştüm," dedi ve seslı düşünmüş olduğuna şaştırdı.

"Annie," dedi Oliver nazikçe, "İnsanlar sevgiyi farklı yollarla gösterirler."

"Kavga ederek mi? Hiç sanmıyorum."

"Onlar da bu parti nedeniyle gerginler. Bu kutlama büyükbabanın fikri değildi. O Portland'da olup arkadaşlarıyla poker oynamayı tercih ederdi. Cumartesi öğleden sonra normalde kâğıt günü. Bunu yapmayı kabul etmesinin tek sebebi büyükannenin istediğinin bu olduğunu düşünmesi ama aslında bunlardan hiçbirinin parçası olmak istemiyor. Onun tarzı değil."

Annie sinirli ve biraz kırılmış bir halde çenesini kaldırdı. "Keşke bana ne hissettiğine dair bir şey söyleseydi. Daha küçük bir kutlama ayarlardım."

"Büyükanneni hayal kırıklığına uğratmak istemedi," diye açıkladı Oliver.

Annie ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Kutlamayı iptal etmek için çok geçti. Birkaç saat içinde müzik grubu gelecekti ve yemek firmasından insanlar büfeleri hazırlayacaklar, büyükanne ve büyükbabasının yakın arkadaşları ve aileleri sahilde onların nikahlarının tazelenmesi için toplanacaklardı.

Oliver başparmağıyla Annie'nin elini ovuşturdu. Annie endişeli olduğu için el ele tutuştuklarını fark etmemişti. Fark ettiği anda elini çekti.

"On dört yaşında olduğun yazı hatırlıyor musun?" diye sordu Oliver.

"Tabii ki," diye parladı Annie. Oliver'ın onun canını böyle anlamsız sorularla sıkmasından hoşlanmıyordu.

"Annenle birlikte iki haftalığına Portland'a gelmiştin. Neden olduğunu hatırlıyor musun?"

"O yazla ilgili hatırladığım tek şey, senin yakınına gelmemek için elimden gelen her şeyi yapıyor olduğum." Annie, bu saçma sorulardan ne kadar sıkıldığını belli etmemeye çalıştı. O korkunç öpücükten sonra tekrar Oliver'la konuşmamakta kararlıydı. Annie onu görmezden gelmek için her şeyi yapmış ama bu da Oliver'ın onu daha kararlı bir şekilde aramasına yol açmıştı. Annie'ye göre, Oliver ona kendini kötü hissettirmek için elinden geleni ardına koymamıştı.

"Bana çok kötü davranıyordun," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Neden bunu yaptın ki? Ben bunu hak edecek ne yaptım?" Kendisini öpmesine izin verecek kadar salak olmak dışında.

Oliver yavaşça nefesini bıraktı. "Seni tekrar öpmek istedim."

"Eh, bunu gösterme şeklin çok ilginçti gerçekten."

"Doğru, pek incelik göstermedim ama sen de bunu bana ödettin."

Annie bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu ama şimdi bunu tartışmak istemiyordu. Uzun zaman önceydi ve önemi yoktu artık. "Bunların benim büyükannem ve büyükbabamla ne alakası var ki?"

"O yaz Portland'a neden geldiğini hatırlamıyor musun?"

"Her yaz geliyorduk."

"Evet, birkaç günlüğüne: ama o yaz iki hafta geçirdiniz."

"Öyle mi?"

"Evet, ben iyi biliyorum," diye ısrar etti Oliver. "Bitişikteki evde kalıyor olman benim için bir işkenceydi."

Annie gülümsedi. "Seni o yaz perişan ettiysem ne güzel. Bunu hak etmiştin."

"Büyükbaban ameliyat oldu, hatırlıyor musun?" dedi Oliver, Annie'nin yorumunu duymazdan gelerek. "Ve büyükannen de onu bırakmayı reddetti."

Annie gözünü kırptı. Büyükbabasının hasta olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Aklında kalan, Oliver'dan ne kadar nefret ettiği ve onu ne kadar perişan ettiğiydi. Bu kadar kötü ne yapmış olabileceğini bilmese de, kendisinin de aynı şeyi ona yapmış olduğunu duymak egosunu tatmin etti.

"Büyükannen daha yeni hediyelik eşya dükkânı açmıştı, hatırlıyor musun?"

Annie hatırlıyordu çünkü dükkânda oyuncak bebekler de satılıyordu. Çocuklar için olan oyuncak bebeklerden değil de kadınların beğenip koleksiyonunu yaptıkları porselen bebeklerden. Annie o bebeklerden bazılarının birkaç bin dolar ettiğini hatırladı. Mağaza, bebek piyasası batmadan önce birkaç sene başarılı olmuştu.

"Evet," dedi, "büyükannemin dükkânını hatırlıyorum."

"Annen, büyükbaban hastanedeyken dükkânda çalışmak için gelmişti."

Annie, kaşlarını çatarak o yazı düşündü. Oliver'a olan kızgınlığı zihninde en çok yer tutan şeydi ama yine de

büyükbabasının gerçekten hasta olduğunu hatırlıyordu. "Büyükbabamın apandisiti patlamıştı. Annem onun ölmesinden korkuyordu."

"Büyükannen de tabii ki. Birinin büyükannenin sevgisinin onu hayatta tuttuğunu söylediğini duymuştum. Neredeyse yedi gün yirmi dört saat onunla birlikteydi."

Annie o tatilde büyükannesini gördüğünü hatırlayamıyordu.

"O kadar güçlü bir aşk değişmez Annie."

Annie, Oliver'ın söylediklerine gerçekten inanmak istiyordu. "Buna inanmak zor, özellikle de birbirlerine nasıl saldırdıklarını gördükçe daha da zor."

"Büyükbaban bunalmış ve büyükannen de ilgi odağı olmaya alışık değil. İkisi de gergin ve bu gerginlikle baş etme şekilleri de karşılıklı birbirlerini rahatsız etmek."

"Keşke bilseydim... Oliver, sanırım onlara büyük kötülük ettim." Annie kendini çok kötü hissediyordu; sanki ikisinin de istemediği bir duruma onları zorlamış gibiydi. Bu partiye her şeyini vermişti. Kendini küçük detaylarda kaybetmişti çünkü bu ona Lenny'nin yarattığı duygusal acıyı unutması için iyi geliyordu. Midesi düğümlendi. Büyük bir yıldönümü partisi yapma fikrini ortaya atan kendisiydi. Her şeyi o hazırlamıştı ve onların bu kadar zahmete gerek olmadığına dair yorumlarını dinlememişti, belki de gerçekten söylemeye çalıştıkları ufak bir organizasyon istedikleriydi.

"Ah Oliver, ben her şeyi karıştırdım!"

"Hayır, karıştırmadın. Her şeyi onları sevdiğin için yaptın."

Annie ayağa fırladı "Her şeyi düzeltmeli ve onları ra-

hatlatmalıyım. Eğer isterlerse her şeyi iptal ederim!" Bunun içinden çıkmanın bir yolunu bulacaktı, nasıl yapacağını henüz bilmese de. Ceketini ve çantasını alıp kapıya yöneldi.

"Onlara ne söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum... Oraya gidince düşünürüm."

Oliver da arkasından gitti. "Seninle gelmemi ister misin?"

Annie kafasını salladı. "Senin burada durman ve..." Salona baktı. "Sandalyeleri kurup arkalarına balonları bağlamaya devam et. Ben sana aksini söylemedikçe planımız aynen geçerliymiş gibi düşünebilirsin."

"Tamam. Sana bir şans öpücüğü vermemi ister misin?"

"Hayır." Annie bu konuda duygularına söz bırakmadı.

"Tabii istersin," dedi Oliver arkasından. "Ama o öpücüğü sonra vereceğim."

Annie ona eliyle dur işareti yaptı. Oliver her zaman dalgacı olmuştu. Hayatının büyük bölümünde, bu Annie'nin hoşuna gitmemişti. Ama bugün farklıydı. Oliver'ın büyükannesi ve büyükbabası arasında olanları ona anlatmak için zaman harcamasına sevinmişti.

Otele döndüğünde Annie merdivenleri hızlıca çıkıp giriş kapısından içeri daldı. Rover ona kızgın bir şekilde havladı.

"Benim Rover," dedi Annie.

Köpek onu tanır tanımaz bir kez daha kısaca havlayıp mutfaktaki yerine döndü. Jo Marie diğer odadan çıktı ve Annie'nin çok sıkıntılı göründüğünü fark etti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Jo Marie.

"Büyükannemle büyükbabamın nerede olduklarını biliyor musun?"

Jo Marie kafasını salladı. "Onları kahvaltıdan beri görmedim."

Annie bir an onların kaçmış ya da kaybolmuş olabileceklerini düşündü. Giriş katındaki odalarına gidip kapılarını olabildiğince sert bir şekilde, eli acıyana kadar çaldı.

Büyükbabası kapıyı açtı ve ona şöyle bir bakıp, "Annie, tatlım aşkına, ne oldu?" diye sordu.

"Sizinle konuşmam gerek," dedi Annie, nefesi kesilmiş ve paniklemişti.

"İçeri gel." Büyükbabası onun odaya girebilmesi için kenara çekildi. Büyükannesi banyoda olmalıydı çünkü odada yoktu.

"Büyükannem nerede?"

"Trip atıyor."

Banyonun kapısı açıldı ve Julie Shivers üzerinde bornozu, saçlarında bigudilerle içeri girdi. "Anne tatlım, burada ne arıyorsun?"

"Ben de aynı şeyi soruyordum," dedi Kent.

Julie yatağın üzerine oturdu. "Neyin var, anlat bize," dedi olabilecek en sakin ses tonuyla.

Annie, kendini çok kötü hissediyordu ve onların yanında olmasına rağmen nasıl başlayacağına dair herhangi bir fikri yoktu; bu yüzden düşündüklerini pat diye söyledi: "Sizi ikinizin de istemediği kocaman bir partiye mecbur etmişim gibi hissediyorum. Çok üzgünüm."

Hem büyükbabası hem de büyükannesi ona ne diyeceklerini bilemeden baktılar.

"Kendimi fazla kaptırdım çünkü benim... Lenny'yi düşünmemek için dikkatimin dağılması gerekiyordu. Sizin bunları istemeyeceğinizi düşünemedim." Aslında hem

annesi hem de teyzesi Patty bu partinin muhteşem bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Julie.

"Küçük bir kuş."

Julie, Kent'e alev saçan gözleri ile baktı. "Ne yaptın sen?" diye onun üzerine gitti.

"Büyükbabam değildi," dedi Annie. "Oliver'dı."

Büyükannesi nefesini tuttu. "Onun sana böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu."

"Ama söylediğine memnunum," dedi Annie. "Bakın, partiyi durdurabiliriz. Her şeyi iptal edebilirim. Endişelenmenize gerek yok. Hatta istersenız siz şimdiden gidebilirsiniz. Ben herkese ikinci kez evden kaçtığımızı söylerim."

Julie onun ne düşündüğünü anlamak için kocasına baktı. "Ne düşünüyorsun Kent?"

"Aslında bu fikre alıştım bile, ama sen neyin doğru olduğunu düşünüyorsan öyle yapalım."

"Bir sürü insan uzaktan geliyor," diye mırıldandı Julie. "Betty ve Vern Güney Dakota'dan geldiler. Konuklarımızı terk etmemiz yakışık almaz."

"Katılıyorum," dedi Kent. "Bence partiyi yapmalı ve nikâhımızı tazelemeliyiz."

Annie rahatlamış da olsa bir şey daha yapması gerektiğini düşünüyordu. "Sizi rahat ettirmek için ne yapabilirim?"

"Ah tatlım, biz iyiyiz." Julie kolunu Kent'e uzattı. "Öyle değil mi hayatım?"

"Tabii ki iyiyiz," dedi Kent. Kolunu Julie'nin beline doladı.

"Çok kötü davrandık," dedi Julie. "Ah Annie, üzgünüm."

"Benden de özür dileyebilirsin istersen, biliyorsun değil mi?"

Julie, elini Kent'in çenesine dayadı. "Biz bir çift yaşlı ahmağız Kent Shivers."

Annie'nin büyükbabası kıkırdadı ve karısının elini sıktı. "Evet, bununla hedefi on ikiden vurdun."

Julie gülümsedi ve Annie'ye "Hadi şimdi, işlerine geri dön," dedi.

"Emin misiniz?"

"Evet," diye ekledi büyükbabası.

"Sen git, ben de giyineyim."

Annie arkasını dönüp gidecekti ki büyükbabası onu durdurdu.

"Annie, büyükannenin yeni göğüsleri destekleyen sutyeni hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kent!"

Büyükbabası kıkırdadı. "Ben sevdim. Kızlar böyle daha güzel görünüyor."

"Kent," diye karşı çıktı Julie tekrar. "İkizler böyle daha güzel görünüyor demek istiyorsun," dedi ve sanki yirmi yaşındaymış gibi kıkırdadı.

Kendini çok daha iyi hisseden Annie oteli terk etti ve kabul salonuna döndü.

Döndüğünde Oliver'ın bütün sandalyeleri yerleştirdiğini gördü. "Nasıl gitti?" diye sordu Oliver.

"Sanırım iyi," dedi Annie ceketini çıkarıp çantasını kenara koyarken. "İkinci kez kaçmaları için bir fırsat verdim onlara ama partiyi yapmak istediklerine karar verdiler."

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm."

Annie, Oliver'a teşekkür borçluydu. "Teşekkür ede-

rum," diye fısıldadı. "Eğer bir şey söylememiş olsaydın, bütün gün bir felaket olacaktı."

Oliver omuz silkti.

"Önemli değil."

Aralarında büyük bir elektrik vardı. Annie uzaklaşmak istedi ama başaramadı. Bu duygunun minnet olduğuna dair kendini ikna etmeye çalıştı. Teşekkür. Oliver'a karşı fiziksel bir çekimi hissediyor olamazdı. Tekrar onu öpmesini arzuluyor olamazdı, olamazdı...

Annie kafasında bu düşüncelerle ona doğru uzandığını fark etti.

Oliver'ın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Annie dudaklarını ona doğru uzattı. Tam o sırada salonun kapısı açıldı.

"Annie, sana nasıl yardım edebilirim?"

Annie ve Oliver ayrıldılar ve Annie hemen kapıya doğru döndü. "Patty Teyze! Merhaba. Geldiğin için teşekkürler..."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Endişeli ya da üzgün olduğumda, en iyi çareyi fiziksel bir aktivite yapmakta bulurum. Yarbay Milford haklıydı. Paul hayatta değildi. Eve gelmeyecekti. Kalbimin derinliklerinde kocamın Afganistan'daki bir helikopter kazasında ölmüş olduğunu kabul etmeliydim. Altı adam o uçağın içindeydi ve altı adam da ölmüştü. Beş adamın kalıntılarının bulunmuş olması yüzünden, birinin hayatta kaldığına umut bağlayamazdım. Ve bunun da Paul olduğuna.

İki grup konuğu karşıladım ve odalarına yerleştirdim ama onlara söylediğim hiçbir şeyi hatırlamıyordum. İhtiyacım olan sert fiziksel bir aktiviteydi ve Mark gül bahçesi ile uğraşamadığına göre ben uğraşabilirdim.

Lastik botlarımı giydim, bir kaban aldım ve arkamdan beni itaatkâr bir şekilde izleyen Rover'la birlikte dışarı çıktım. Barakadan bir kürek aldım ve yarısı bitmiş bahçenin neresinden başlayacağımı bilemeden ilerledim. En kötü olasılıkla, bahçenin kötü görünmemesi için çim parçaları-

ni geri koyabilirdim. Kendimi ne kadar zorlarsam içimde çalkalanan duygulardan o kadar uzaklaşabilirdim.

Rover kötü bir şeyler olduğunu hissetti çünkü kazmayı bırakıp onu sevene kadar vızıldamayı kesmedi. Gözlerim yaşlarla doldu. Onları yok saymaya çalıştım ve yakınlarımda mendil olmadığı için birkaç kez burnumu çektim. Çimi bahçenin bir yanından diğerine hıçkırıklarla taşıdım. Eskisinden daha kötü bir dağınıklık yaratmış olduğumdan korkuyordum.

Mark'ın hoşuna gitmeyecekti ama yapılması gerekiyordu. Mükemmeliyetçi olduğu için benim kendi alanı olarak gördüğü bu yere burnumu sokmamdan hoşlanmayacaktı.

Küreği barakaya geri götürdüğümde sırtım ağrıyor ve bacaklarım titriyordu. Yapmam gereken bir düzine şey olmasına rağmen dışarıdaki egzersizimden ötürü duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Duygularım taşmak üzereydi ve sıcak suyun altında durmanın beni rahatlatmasını umuyordum.

Eve döndüğümde kapı açıldı ve Shivers'lar dışarı çıktı. Yıldönümü çifti sabaha kesinlikle keyifsiz başlamıştı. Her şeyin Annie'nin planladığı gibi gelişmesini içtenlikle diliyordum. Genç parti planlamacısının büyükanne ve büyükbabasını onurlandırmak için bu etkinliğe tüm kalbi ile hazırlandığını biliyordum.

Julie Shivers, Kent'le birlikte verandadaydı. Bana bakar bakmaz bir şeylerin ters gittiğini fark etti. "Jo Marie, hayatım, ne oldu?"

Kırmızı burnumu ya da ağladığımı saklamam pek kolay değildi. "Üzgünüm," dedim ama sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Bu sabah acıklı bir haber aldım." Çiftin hâlâ otelde olduğunu fark etmemiştim.

"Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Kent.

Kafamı salladım. Konuyu değiştirmek isteyerek gülümsemeye çalıştım. "İkiniz de harika görünüyorsunuz." Gerçekten de öyleydi. Julie pembe, kruvaze bir üst ile plili kalem etek giymişti. Kent'in koyu kahverengi takım elbisesi de Julie'nin kıyafetine uygundu. Çok hoş bir çift olmuşlardı.

"Başka bir deyişle, iyi toparlanmışız," diye şaka yaptı Kent.

"Kesinlikle öyle," dedim ve sesimin normale döndüğüne sevindim.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Julie eldivenli elini önüne getirerek. "Kent ve ben giyinmek için son ana kadar bekledik. Oliver bizi birkaç dakika içinde alacak. Kent içeride bekleyemeyecek kadar gergindi."

"Rahatsızdı demek istiyorsun." Kent işaret parmağını yakalı gömleğinin içinden geçirdi. "Takım elbise ve kravatı hiç sevmedim. Bunu yalnızca birkaç saat takabilirim."

"Sen farkına varmadan her şey bitecek," diyerek kocasının kolunu okşadı Julie.

"Ben de kendime bunu söylüyorum," dedi Kent.

"Bizimle biraz oturmak ister misin?" dedi Julie verandadaki salıncağı işaret ederek.

"Çok pasaklıyım," dedim. Botlarım çamurluydu ve duş almam gerekiyordu.

"Otur," dedi Kent. "Bu partiden başka bir şeyler düşünmemizi sağla."

Bu davetin benden çok onlar için olduğunu görebiliyordum, Kent ve Julie salıncağa otururken ben de veran-

dadaki en üst basamağa geçtim. Rover gelip yanıma uzandı ve bu özel arkadaşta bulduğum avuntuyu hissederek elimle onu sevdim.

"Pekâlâ, neler oluyor?" diye sordu Kent her zamanki gibi açıkça.

Kendi ihtiyacımdan çok, onların akıllarını dağıtmak için konuşmaya başladım, "Bu sabah kocamın birlik komutanından bir telefon aldım. Afganistan'dan dönmüş. Kocamı taşıyan helikopter yere çakıldığında kaza alanına erişim yoktu," diye açıkladım. Sonra da o sabah öğrendiklerimi onlara anlattım.

"Henüz bulunmamış olan kişinin Paul olduğunu ve onun hayatta kaldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Julie, gözleri büyümüş ve umutla dolmuştu.

"Kendime onun öldüğünü kabul ettirmeye çalışıyorum."

"Ama onun bu kazadan sağ çıktığına inanmaktan başka bir şey yapamıyorsun," dedi Kent.

Ben de kafamı salladım. Kimsenin bana bunun saçma olduğunu söylemesi gerekmiyordu. "Her eş, her anne benim düşündüğüm şeyi düşünüyordur. Hepimiz o bulunamayan kişinin sevdiklerimiz olmasını ve bir mucize eseri oğlumuzun ya da kocamızın hayatta olmasını umuyoruz. Hepimiz onun dağlarda yaşadığına ve sonunda medeniyete ulaşacağına inanmak istiyoruz."

"Bu umuda sarılmamak mümkün mü?" dedi Julie.

Kent de onayladı. "Dürüst olmak gerekirse, bence eğer bunu hâlâ umut ediyor olmasaydın insan olmazdın. Sevdiğin birinden vazgeçmek hiçbir zaman kolay değildir."

Onların bu kadar sevecen olması bu sabahın sıkıntısı-

nı üzerimden atmama yardımcı oldu. "Paul ve benim çok kısa bir zamanımız oldu," dedim koyun sakin sularına bakarak. "Eğer kurtulmuş olsaydı, bir gün bizim de ellinci yıldönümümüzü kutlama şansımız olurdu diye düşünüyorum."

"Kent Vietnam'dayken ben de çok endişelenmiştim," dedi Julie. "Kocamı kaybedeceğim diye çok endişelenmiştim. Her gece haberlerde kaç kişinin öldüğünü söylerlerdi. Benim en büyük korkum da bir gün Kent'in eve dönmeyecek olduğunu öğrenmekti. Bu düşünceye dayanamıyordum."

Kent karısının eline uzandı ve bakıştılar.

"Julie her gün bana mektup yazdı," diye hatırladı Kent. "Mektupları bana güç verdi. Eğer onun mektupları olmasaydı büyük ihtimalle delirirdim."

"Ondan haber almadığımda aklımdan her olasılık geçerdi," diye ekledi Julie. "Kent'ten mektup gelmeden bir hafta geçse kocamı kaybettiğimden emin olurdum."

Paul ve benim için de neredeyse aynısı olmuştu. "Neyse ki biz haberleşebiliyorduk," diye hatırladım. Bütün günümü onunla konuşma zamanımıza göre ayarlıyordum. Bilgisayarımı yatak odama taşımıştım ve rüyamda bile e-posta sesine uyanabiliyordum. Hatırlayamadığım kadar çok gece uyandım ve onunla bir saat boyunca mesajlaştık. Sonra tekrar uykuya dalar ve dünyanın öbür ucunda bile olsa kocamın varlığını ve sevgisini yanımda hissederdim.

"Bugünlerde e-posta, Skype ve cep telefonları ile iletişimde kalmak çok daha kolay," diye bana katıldı Julie.

O gece yarısı seanslarına sonsuza kadar minnettar olacaktım. Paul'ün e-posta'larını tekrar tekrar okumuştum;

özellikle helikopter kazasını öğrendikten hemen sonraki haftalarda. Bazılarını ezberlemiştim. Çıktılarını alıp dosyaya koymuştum. Bugünlerde onları yalnızca kendimi çok yalnız hissettiğim zamanlarda çıkarır olmuştum. Rover'la yan yana oturup onları tekrar tekrar okurdum. Belki de bu gece de yapmalıydım. Bunun iyi bir karar olup olmadığına emin değildim. O e-postalar bazen beni avutuyor, bazen de feci bir yas dalgasına boğuyordu. Bu akşamı bekleyip karar verebilirdim.

"Oliver geldi galiba," dedi Kent ve caddeyi işaret etti. Ayağa kalktı, ardından Julie de kalktı.

"Annie ile birlikteymiş, kabul salonundaki her şeye yardım etmiş," dedi Julie bana. "Eminim çok yardımı olmuştur."

"Biliyor musun, belki de haklı olabilirsin," dedi Kent, Julie'ye bakarak.

"Hangi konuda?

"Oliver'ın Annie için doğru kişi olduğu konusunda."

Julie daha fazla sevinemezdi. "Bunu senelerdir söylüyorum. Oliver'ın ailemizin resmi bir üyesi olmasını çok isterim."

"Zaten aile gibi," dedi Kent. "Kendi ailesiyle harcadığı kadar bizimle de zaman harcıyor."

"Kent, bu doğru değil. Oliver yalnızca torunlar bizi ziyaret ettiğinde gelirdi."

"Ve onlar yoksa da bir bahane bulup uğrardı," diye ekledi Kent, bu hoşuna gitmiş gibi.

"Oliver seneler boyunca bize çok yardımcı oldu, o yüzden şikâyet etmeyi bırak."

"Şikâyet etmiyorum," diye ısrar etti Kent. "Yalnızca yorum yapıyorum, o kadar."

"Oliver kaldırımımızdan karları temizledi; Kent'in artık yapamadığı bir şey olduğunda, kendisi o işi yüklendi. Güney Pasifik'e gittiğinde onu özleyeceğiz."

"Kesinlikle doğru," dedi Kent.

"Keşke..." Julie sözüne devam etmedi.

"Ne isterdin hayatım?" diye sordu kocası.

"Biliyorsun... Oliver ve Annie."

"İtiraf ediyorum, güzel olurdu ama bunu bizim yardımımız olmadan keşfetmeleri lazım. Julie, çöpçatanlıktan ne kadar hoşlandığını biliyorum ama genç insanların hayatlarına karışamayız."

"Biliyorum, biliyorum." Ama Julie pek de mutlu görünmüyordu.

Oliver hızla geldi. "Arabanız sizi bekliyor," dedi gülümseyerek.

"Hazır mısın?" diye sordu Kent, Julie'ye.

Julie içini çekti ve kafasını sallayarak "Sanırım. Ya sen?" diye sordu.

Kent de ağırbaşlı bir şekilde onayladı. Sonra uzanıp Julie'nin elini tuttu ve ikisi birlikte verandanın merdivenlerinden indiler.

Her şeyin iyi olacağını biliyordum. Kent ve Julie aile ve arkadaşlarıyla çevrili olacaklardı. Bugün, onların evliliklerini ve birlikte hayatlarını kutladıkları gün olarak hatırlanacaktı.

Araba uzaklaştıktan sonra verandada oturmaya devam ettim. Shivers'lardan önemli bir ders almıştım. Eğer Paul hayatta olsaydı, bizim de elli yıl sonra onlar gibi olacağımıza emindim.

Ama bizim bu fırsatımız olmayacaktı.

Ona bakılırsa, ben hiçbir zaman evleneceğimi ya da âşık olacağımı da düşünmemiştim. Paul Rose'u tanıyıp ona âşık olmayı hayattaki başka hiçbir şeyle değişir miydim? Kalbim cevabı biliyordu.

Hayır.

Onu kaybetmenin bana her gün verdiği acıya rağmen Paul'ü tanımış olduğum için pişman değildim. Umutlarıma rağmen biliyordum ki kocam benden fiziksel olarak ayrılmıştı; ama yine de her zaman benim bir parçam olarak kalacaktı.

Eve doğru yürürken bir arabanın bahçeye girdiğini duydum. Omzumdan arkaya doğru baktığımda gelenlerin Peggy Beldon ve Corrie McAfee olduklarını gördüm. Peggy ve kocasının kasabada bir pansiyonları vardı. Corrie emekli bir Seattle dedektifiyle evliydi. Bir an düşününce Mark'a yardım etmek için gelen itfaiye görevlisinin de adının McAfee olduğunu hatırladım. Acaba akraba mıydılar?

İki kadın iyi arkadaştılar ve ayda en az bir kez birlikte yemek yediklerini biliyordum. Beni de davet etmişlerdi ama yalnızca bir kez gidebilmiştim.

Peggy ve kocası Bob bana işletme konusunda birçok konuda yardımcı olmuşlardı. Beni başka otel sahipleriyle tanıştırmışlardı ve ben de onların rakip olarak görebilecekleri birine bu kadar yardımcı olmalarına şaşırmıştım. Davranışları cana yakındı. Peggy bütün pansiyon işletmecilerinin birbirlerine destek olmaları gerektiğine inanıyordu. Shivers ailesinin bir kısmının bu gece Tide'da kalacaklarını biliyordum. Onların pansiyonlarını tavsiye etmekten mutluluk duymuştum. Peggy ve Bob bütün konukları çok iyi ağırlarlardı.

Peggy ve Carrie'yi dışarıda karşıladım.

"Merhaba," dedim onların gelmesine sevinerek. Bugün kafamı dağıtacak bir şeyler istiyordum. "Ne yapıyorsunuz bakalım?"

"Yemeğe gideceğiz; durup sana bakmak ve yardıma ihtiyacın var mı diye sormak istedik," dedi Peggy.

"İşte arkadaşlık bu."

"İyi arkadaşlık," dedi Corrie.

"Haklısın. Biz öyle herkese yardım etmeyiz," diye ekledi Peggy. Etrafa bakıp yarı bitmiş gül bahçesini gördüğünde kaşlarını çattı. "Mark'ın şimdiye kadar bitirmiş olacağını söylediğini sanıyordum?"

"Evet, öyle demişti." Bu kimseyi benden daha fazla hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Ama olmadı ve şimdi de bacağını kırdı."

"Ne kadar süre yatacak?"

"Bilmiyorum." Mark pek bilgi verecek biri değildi, özellikle de kişisel konularda.

"Umarım sana onu tavsiye ettiğim için bana kızmadın," dedi Peggy.

"Tabii ki hayır," dedim ona. "Harika iş çıkarıyor ve fiyatları da gayet uygun." Çoğunlukla Mark bir nimetti. Somurtkandı ama birçok alanda insana yardımcı oluyordu. "Benim için birkaç proje yaptı ve her zaman yaptığı işten memnun kaldım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Peggy rahatlamıştı. "Söylediğim gibi, biraz değişik biridir."

Mark'la ilk tanıştığımda ben de böyle düşünmüştüm.

"Onun hikâyesini biliyor musunuz?" diye sordum iki kadına da bakarak.

"Hayır," dedi Peggy ve heyecanla sordu, "ya sen?"

Kafamı salladım. Mark ilk tanıştığımızdaki kadar esrarlıydı. Belki de daha fazla. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrensem, onu aslında hiç tanımadığımı daha iyi anlıyordum. Scrabble oynamıştık ve bu oyunda çok iyi olduğunu görmüştüm; bana birkaç kitap tavsiye etmişti.

"Tek bildiğim, onun iyi iş çıkardığı."

Ben de katılıyordum.

"İçeri gelip kahve içmek ister misiniz?" diye sordum. Kaldırımın ortasında duruyor olmamız komik gelmişti.

"Sağ ol ama bugün olmaz. Senin tabelanı gördüğümüzde yemeğe gidiyorduk ve daveti hatırladık. İhtiyacın olursa sana yardım edebiliriz," dedi Peggy. "Gerçekten, daveti öneren ben olduğuma göre en azından bunu yapabilirim. İstersen sana birkaç başlangıç tabağı hazırlayabilirim."

Tekrar teşekkür ettim ama kurabiye yapmaya karar vermiştim ve bitirmiştim bile. İnsanların yemek yemek yerine otelle ilgilenmeleri için basit bir şeyler yapmayı tercih etmiştim.

İkisi birkaç dakika içinde gittiler. Keyfim biraz yerine gelmişti. Kocamı sevmiştim ve şimdi de özleyecektim.

Yavaş yavaş kendim için bir hayat kurmayı öğreniyordum.

Paul'süz bir hayat.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Mary, George'un onun kızlarını evlatlık verdiğini duyduğunda sarsıldığını biliyordu. Şok geçiriyor gibiydi George. Sanki ne diyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemiyordu.

Öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve elleriyle yüzünü kapadı. Sanki hâlâ duyduğu şeyleri idrak etmeye çalışıyor gibiydi. Bir kişinin taşıyabileceğinden fazla bir yükü taşımaya çalışıyor gibiydi.

Bir şey söyleyebilseydi... Mary sessizlik dışında her şeyle başa çıkabilirdi. George ona bakmıyordu bile. Mary onun bağırıp çağırmasını, söylenmesini ya da onu evinden atmasını anlayabilirdi. Ama bu acıya şahit olmak, bu yası, bu korkunç kayıp hissini görmek dayanılmazdı.

George kafasını kaldırıp ona baktı. Ağzını bir şeyler söylemek için açtı ama sonra tekrar kapattı.

"Onun için bir şey hissedeceğimi düşünmemiştim," diye fısıldadı Mary. "Onu bir hücre yığını olarak düşünmeye çalıştım ama sonra hareket etmeye başladı. İçimde

büyüdüğünü hissetmeye başladım. Ne kadar denesem de yüreğimin olanları, kalbimle olanları yok sayamıyordum."

George biraz dikleşti ve sanki daha iyi duymak ister gibi ona doğru uzandı.

"İçimde, kızımız olan bu canlıyı ilk defa hissettiğim zamanı hatırlıyorum," diye devam etti Mary, George'un detayları duymak istediğini fark ederek. "Doktor bana onu hissetmeye her an başlayabileceğimi söyledi. Bu bir hiç çok nahifi ve ilk başta hayal ettiğimi düşündüm."

George ona bakmaya devam etti, sanki ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

Mary dudaklarını ıslattı ve konuşmaya devam etti. "Sonraki birkaç hafta onun benim parçam olmasına alıştım. Elimi karnıma bastırıp onu konuduğumu fark ettim. Garip bir şekilde sanki ona...ve sana ulaşmaya çalışıyordum."

George'un gülümser gibi olduğunu fark etti.

"Onun tekmelerini ilk hissetmemden sonra daha fazla hareketlendi. Onu beklemeye başladım. Benim hamile olduğumu kimse anlamadı ama birkaç kişi yüzümün parladığını söyledi, sanki âşık olmuşum gibi. İş arkadaşlarım biriyle tanıştığımı düşünüyordu."

"Tanıştın mı?"

"Evet," dedi Mary.

George'un suratı değişti.

"Tanıştığım kişi bebeğimizdi," dedi Mary.

George bu şakadan hoşlanmamıştı ve bu yüzünden anlaşılıyordu. "Yani onu sevmeye mi başladın?"

Mary'nin kıpırdayan elleri durdu. "Nasıl sevmezdim ki? Ama bu olduğum kişiyi değiştirmedi. Ben iyi bir anne olamazdım ve bunu biliyordum. Yine de o seninle benim

bir parçamızdı, en güzel parçamız. Onu sevdiğim için ona iyi bir aile vermek istedim, gerçek bir aile."

Onun sözlerini hazmetmesi George'un biraz zamanını aldı. "Ne zaman kız olduğunu öğrendin?"

"Doktor ultrason istediği zaman onu gördüm. Yaşım ilerlediği için, bebeğin iyi gelişip gelişmediğine bakmak istemişti doktor. Hiçbir garanti olmadığını ama kıza benzediğini söyledi."

George kafasını salladı. "Devam et."

Mary ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. "Her gece uyumadan önce ona şarkı söylerdim... Yani," dedi ve yavaşça gülümsedi "ben uyumadan önce. Onun futbolcu olacağını düşünürdüm. Tanrım, kız fena tekme atıyordu."

George gülümsedi. "Keşke..." Cümlesini bitiremedi. Bitirmesine de gerek yoktu, çünkü Mary anlıyordu.

"Biliyorum. Onun hareket edişini senin de hissetmeni isterdim." Birçok kez Mary, George'a kararından bahsetmeden onu terk etmesinin doğru olup olmadığını düşünmüştü. Hamileliği sırasında, özellikle de son üç ayda, tamamen şişkin ve rahatsız olduğu dönemde yüzlerce kez onunla iletişime geçmek istemişti. Hamile olduğunu çalışanlardan gizlemeyi başarabilmişti. Bazıları tahmin etmiş olabilirdi ama bunu hiç konuşmamışlardı. Son on ayda izin kullanmış ve şirkete rahatsız bir yakını ile ilgilenmesi gerektiğini söylemişti. Hamileliğinin son haftaları korkunç geçmişti. Elleri ve ayakları kütük gibi şişmişti.

"Onu doğurduğunda yalnız mıydın?"

Mary kafasını salladı. Yaşından ve olası güçlüklerden korktuğu için doktoru sezaryen önermişti. Bu yalnızca bir tedbirdi. Mary de seçeneklerini tarttıktan sonra normal doğumu seçmişti. Bu onun tek hamileliği ve doğumu ola-

çaktı ve tüm deneyimi yaşamak istemişti. Yaşamıştı. Fazlasıyla.

"Senin yanında olmak için her şeyimi verirdim," dedi George.

"Hayır, George, orada olmadığın için memnundum. Ben çok kötü bir hastaydım."

"Kötü müydü?"

Mary omuzlarını silkti. "Bariz nedenlerden dolayı normal doğum dersleri almamıştım. Birkaç film izleyip birkaç kitap okuduktan sonra hazır olduğumu sandım."

"Değil miydin?"

Mary kısa bir kahkaha ile cevap verdi. "Hiçbir şey bir kadını doğuma hazırlayamaz. Saatler sonra bunun normalden daha uzun sürdüğünü düşündüm ve doktordan hızlandırmak için bir şey yapmasını istedim. Doğumdaki hemşire bunun daha hiçbir şey olmadığını ve saatler boyu süreceğini söyledi."

"Doğum ne kadar sürdü?"

Mary hatırlayıp gülümsedi. George'un ne kadar hassas olduğunu bildiği için korkunç detayları anlatmamaya karar verdi. Doğurmaya hazır olana kadar bütün küfürleri kullanmıştı. Normal doğum, hanım evlatları için değildi. Mary çekeceği acıya rağmen, ilaçların bebeğe yapabileceklerinden korkarak normal doğum yapma konusunda ısrar etmişti. Ve başarmıştı da. Geçmişe baktığında bütün deneyimin olağanüstü olduğunu düşünüyordu.

"Uzun... Kızımız olduğu yerde kalmakta kararlıydı. Belli ki orası yeterince rahat ve sıcaktı ve o da parmağını emebiliyordu."

"Parmağını mı emiyordu?"

"Sürekli!"

"Karnındayken mi?"

"Evet," dedi Mary ve açıkladı: "Onun ritmik tekmelerini hissediyordum ve bu da beni çoğu gece uyanık tutuyordu. Sonra doğduğunda onu parmağını emerken izledim ve ben uyumak için en rahat pozisyonu bulmaya çalışırken aslında ne olduğunu fark ettim."

George gülümsüyordu. "Ben parmağını beş yaşına gelene kadar emdim," dedi. "Her gittiğim yere götürdüğüm bir yorganım vardı. Babam sinir olurdu. Ama annem akıllıydı. Yorganı her hafta yıkayıp bir kısmını keserdi, sonunda küçücük bir şey kaldı geriye."

"Onun bunu yaptığından şüphelendin mi?"

"Şüphelerim vardı. Annem yorganın çektiğini söylüyordu, birkaç ay sonra da çamaşır makinesinin onu yediğini söyledi."

"Akıllı kadın."

"O çamaşır makinesinden nefret ettim," dedi George kıkırdayarak. "Yıllarca ona vurup durdum ama sonra makineyi incitmekten çok ayağımı incittiğimi fark ettim."

Mary gülümseyerek onu ne kadar tatlı olduğunu düşündü. Kalbi onun için ve hiç tanımadıkları kızları için aşkla doldu.

George'un gülümseyişi silindi. "Nasıldı?"

Mary kafasını salladı. "Yeni doğan bebekler herkesin bildiği gibi çok çirkindirler. Kimse doğumun çocuk için kolay olduğunu söyleyemez."

"Kızımız çirkin miydi?"

"Hayır. Her şeye rağmen o çok güzeldi George, gerçekten çok güzeldi. Çocuk odasının penceresinden ona saatler boyunca baktım."

"Peki, senin..." George söylemek istediğini anlatan kelimeyi bulmaya çalışarak tereddüt etti. "Ağrın var mıydı?"

"Hayır. Aslında kendimi harika hissediyordum. Tarzan gibi göğsüme vurup "Bakın ne yaptım!" diye bağırmak istiyordum. Hiç doğurmun bana hissettirdiği kadar güçlü hissetmedim kendimi."

George bir kez daha kıkırdadı ve sonra düşüncelere daldı. "Sen... Onu kucağına aldın mı, yoksa hemen vermen mi gerekiyordu?"

"Elime geçen her fırsatta onu kucağıma aldım. Doğru kararı verdiğime emin olmam gerekiyordu. Bu dünyaya bir hayat getiriyordum. Senin ve benim bir parçam olan bir hayat. Ona sahip olabileceği en iyi geleceği sunmak benim elimdeydi ve bu geleceğin benim yanımda olmadığını kabul etmem gerekiyordu."

George, Mary'nin elini tuttu.

"Bu hamilelik, bu bebek senden ve benden daha büyük bir şeydi," dedi Mary onun gözlerine bakarak.

"Onu kimin evlatlık aldığını biliyor musun?"

"Evet, aileyi kendim seçtim."

George'un gözleri büyüdü. "Sen mi seçtin?"

Mary haftalar boyunca başvuruları değerlendirmiş ve son kararı almadan her şeyi incelemişti. "Özel bir evlatlık verme kurumu ile görüştüm. İyice araştırdığım, çok saygın bir kurum."

"Aile ile tanıştın mı?"

"Hayır, yüz yüze değil. Benim kararımdı ama kapalı bir evlat edinme sürecini tercih ettim. Geriye dönüp baktığımda bunun doğru karar olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

Mary gözlerini yere dikti. "Eğer kim olduklarını bilsey-

dim," dedi boğazı düğümlenerek, "o zaman fikrimi değiştirip evlatlık vermekten vazgeçebilirdim."

"Onu özledin mi?"

"Birkaç hafta boyunca gece uyuyamadım ve kararımı düşündüm. Sonra her şey değişti."

"Ne oldu?"

Mary konuşmakta zorlanıyordu. George'a söyledikleri ruhunun derinliklerine gömülüydüler. Hamileliğin detaylarını, doğumu ve evlatlık verişini anlattıkça hatıralar hızla giden bir arabaya çarpan kar taneleri gibi su yüzüne çıkıyordu.

Kanser teşhisi konduğundan beri hep böyle oluyordu. Sanki biri hız düğmesine basmış, o da bir zaman makinesine girmişti ve bütün hayatı etrafında dönüyordu.

Kızını ajansın sorumlusuna verdikten sonra onlar bebeği ailesine götürmüştü ve Mary uzun bir süre kararsızlık içinde kalmıştı. Bir ara bir psikoloğa gitmeyi düşünmüştü. İçine kapanık biri olduğu için yabancılarla hislerini paylaşma konusunda kendini pek rahat hissetmiyordu, özellikle de bu kadar kişisel bir konuda. Üstelik bu bilginin onun çalıştığı yatırım firmasına ulaşmasından korkuyordu. Ruh sağlığı uzmanıyla görüşmek bir zayıflık olarak algılanabilirdi ve kendini bu riske atmak istememişti.

"Bebeğimizi evlatlık vermek tahmininden daha zordu değil mi?"

Mary, konuşmak yerine kafasını salladı, sesinin bunun ne kadar zor bir karar olduğunu yansıtacağından korkarak sustu. Birkaç dakika sonra kontrolü tekrar eline aldı. "Her şey onu evlatlık alan anne bana bir mektup gönderdiğinde değişti. İsmini Amanda koymuşlardı."

Mary detayları söylememeyi düşünmüştü ama konuş-tukça rahatladığını hissediyordu.

"Amanda," dedi George düşünceli bir şekilde. "Bu ismi severim."

"Eğer... Eğer onu ben büyütseydim, ona Elizabeth adı-nı verecektim."

"Elizabeth, annenin anısına mı?"

Mary gülümsedi. "Annem Amanda doğmadan uzun zaman önce öldü... Annemi seviyordum, benim kararımı hiç bilmediği için memnunum, bilseydi hayal kırıklığına uğrardı."

"O kadar emin olma, sen bizim kızımızı dünyaya getir-din," dedi George.

Mary, bu sözler üzerine minnet duyarak onun elini sık-tı. "Doğru olanı yaptığım teyit edildi aslında. Evlatlık alan aile ona Amanda Elizabeth adını vermişti."

"Ah Mary."

"Mektup sevgi ve minnetle doluydu. Amanda'nın ai-lesi tarafından sevileceğine ve duygusal, fiziksel ve ruhsal olarak iyi yetiştirileceğine inanmam için gereken her şey vardı o mektupta. Onlar iyi insanlar George. Ben iyi bir seçim yaptım."

"Sonra aileden tekrar haber aldın mı?"

Mary onun sesindeki umut dolu tınıyı fark etti. "Hayır, hiç almadım. Ben böyle olmasını istemiştim, hem Aman-da hem de kendim için."

"Sonra her şey yolunda gitti?"

"Hemen hemen."

"Kansere kadar," dedi George.

"Kansere kadar," diye tekrarladı Mary.

George onun önünde yere diz çöktü. Kolları Mary'nin

belindeydi, onu kalbine doğru çekti. Uzun bir süre böyle kaldılar.

İkisi de konuşmadı

George sessizliği bozdu, dikleşti ve elini Mary'nin yanağına koydu. Gözleri yumuşak, nazik ve sevgi doluydu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Mary hayal kırıklığı, hatta kızgınlık bekliyordu. Minnettarlık onu şaşırttı. "Ne için?" diye sordu. George'un aşkını ve evlenme teklifini reddetmiş, onu terk etmişti. George'un ondan nefret etmek için çok sebebi vardı.

"Bebeğimi dünyaya getirdiğin için."

"Ah George." Mary, kollarını George'un omzuna doladı ve ona sarıldı.

Ayrıldıklarında George'un yanaklarındaki ıslaklığı sildi ve karşılıklı gülümsediler.

Mary ona geri kalanı anlatmaya istekliydi, hem de çok istekliydi.

Ama anlatamazdı. Henüz yapamazdı bunu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Peggy ve Corrie'yi görmek keyifliydi. Onları yolcu ettim ve bir süre merdivenlerde güneşin altında oturdum.

Rover bir süre çimlerde uzandı, sonra da bir kelebeğin peşinden koşmaya başladı. Onu dikkatle izliyordum. Buranın evi ve ait olduğu yer olduğunu anlamışa benziyordu. Onu dışarı bıraktığımda hiçbir zaman fazla uzaklaşmıyordu. Sanırım bu kadar iyi davrandığı için kendimi şanslı hissetmeliydim. Bu bana, onun biri tarafından eğitilmiş olabileceğini düşündürüyordu... Onu özleyen ve ona ne olduğunu merak eden biri... Belki bir gün bu soruları cevaplamam gerekecekti ama şimdi, o yanımda olduğu için mutluydum.

Posta geldi; ben de bir gün gül bahçemin olacağı alana birkaç çiçek saksısı yerleştirdikten sonra onlara bakmaya karar verdim.

Sonra posta kutusuna yürüdüm. Gelen postaların çoğu reklamlar, faturalar ve dergiden oluşuyordu. Yalnızca bir mektup elle yazılmıştı ve resmi bir duyuru gibi görünü-

yordu. Yırtıp açtım; tahminim doğru çıktı. Bu bir düğün davetiyesiydi. İsimleri okur okumaz gülümsedim.

Abby Kincaid. Abby, otuz Ocak'ta devralındığında lise mimle kısa bir süre kalan ilk komiklarımdan biriydi. Ağabeyimin düğünü için gelmişti ve çekingen, az konuşan, hüzünsüz birine benziyordu. Kısa bir süre sonra, onun üniversite birinci sınıftayken en iyi arkadaşı Angela'nın ölümüne yol açan araba kazasında direksiyonun başında olduğunu öğrendim. O andan sonra Abby'nin bütün hayatı durmuştu. Sanki arafta yaşıyor gibi, arkadaşları ve sınıf arkadaşları ile tüm iletişimi koparmıştı.

Bu düğün davetiyesini bu kadar güzel kılan, Paul'ün bana buraya ilk taşındığımda söylediği şeyi teyit ediyor olmasıydı. Bir pansiyon insanların iyileştiği bir yer olacaktı; benim için ve buraya gelip kalanlar için.

Abby için Sedir Koyu'na ağabeyimin düğününe gelmek sonraki olayları başlatan ilk adım olmuştu. Dünyada en son bulunmak istediği yer bu kasabaydı çünkü karşılaşacağı insanlardan çekiniyordu. Belki daha da kötüsü Angela'nın öldüğü o korkunç kış gecesiyle ilgili hatıraları canlanıyordu.

"Rover, ah Rover," dedim heyecanla, "bak. Abby ve Steve Hooks evleniyorlar."

Yanımda, fiıst basamakta dinlenen Rover kafasını yana yatırdı ve bana merakla baktı.

"Bu harika bir haber. Onu hatırlıyor musun?" Saçma bir soruydu çünkü belli ki onun kim olduğu ya da benim neden bahsettiğime dair Rover'ın bir fikri yoktu. Ben sevinçten haberi biriyle paylaşmak istemiştim sadece.

Zıplayarak eve girdim, zarfları masama koydum ve te-

kafamı uzattım. Haber verecek yalnızca bir kişi gelmişti aklıma.

Mark telefonu neredeyse ilk çalışta açtı.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Uykum bölünene kadar iyiydim. Bir işçinç ağrı kesici almaktan nefret ediyorum. Hem uyumuyorlar."

"Özgünüm. Seni uyandırdım mı?" diye sordum suçluluk hissiyle.

"Seni uyandırmadım, telefon uyandırdı. Ne oldu?"

"Abby Kincaid'den haber aldım."

"Kim?"

"Abby. Ocak ayındaki iki komşumdan buydu."

"Ah evet, hatırladım. Çok sessizdi... Ağabeyimin düğünü için buradaydı, değil mi?"

"Evet. Bugün ondan bir düğün davetiyesi aldım." Mark'ın ne kadar huysuz olduğunu fark ettiğimde bu haberi onunla paylaşma hevesim kaçmıştı.

"Güzel," dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Ağabeyimin düğününde tanıştığı adamla mı? Ağabeyimin üniversiteden arkadaşıydı sanırım?"

Bunu nereden bildiği hakkında yalnızca tahminde bulunabilirdim. "Evet. Sen nereden biliyorsun?"

"Nereden mi biliyorum? Sen söyledin bana."

"Ne zaman?" Abby ve Steve hakkında bir şey söylediğimi kesinlikle hatırlamıyordum.

"Bilmem. Ama başka nereden bilebilirim ki?"

İyi soru. Bir şey söylemiş olmalıydım ama hatırlamıyordum.

"Josh ve Michelle nasıllar? Onlardan haber aldın mı?" Josh da Abby ile aynı zamanlarda otelde kalmıştı. Abby ve Josh benim ilk müşterilerimdi.

Haber almamıştım. "Michelle'i yakın zaman önce bir kerre gördüm ama tesadüfen."

"Öyleceekler," dedi Mark sakin bir şekilde.

"Ah öyle mi? Cinsel işleri konusunda uzman mısın sen?"

Kıkırdadı.

Mark gerçekten de eğleniyor muydu? Bu kesinlikle farklıydı. Sesi hem şaşırtıcı, hem yapabildiğim, karşılığında gülmek oldu.

"Öyle görünüyorlardı," diye açıkladı Mark.

"Nasıl?"

"Josh normalde planladığından birkaç gün daha fazla kalmadı mı?"

"Kaldı." Mark'ın insanlarla ilgili bu kadar detaycı olduğunu hiç bilmiyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Üvey babası yüzünden di, hatırlıyor musun? Richard ölmüştü ve Josh da Richard'ın işlerini yoluna koymak zorunda hissetmişti kendini."

"Bu bahaneydi. Michelle'den dolayı kaldı."

"Onunla konuştun ve sana içini mi döktü?" Asıl espri buydu. Mark da Josh da özel hayatlarını tartışacak insanlar değildiler.

"Öyle de diyebilirsin."

"Buna inanmıyorum."

"İstediğine inan," dedi Mark. "Şimdi uykuma geri dönebilir miyim?"

"Elbette." Telefonu kapatmak üzereydim ki beni durdurdu.

"Jo Marie?"

"Evet?"

"Umarım hoşnutsuzluğumu affedersin, sana öyle çıkışmayı istememiştim."

"Affettim," dedim. Aldığım düştüğü endişelenmişti. Bu beni şaşırttı.

"Bu aptal haplar yüzünden."

"Tabii ki," diye dalga geçtim. "Diğer ilaçlar olmasaydı her zamanki gibi güler yüzlü olacaktım aslında."

Mark kıkırdadı. "Sanırım bu bir dokunuşma."

"Hafifçe," dedim gülümseyerek.

"Dinle, bu akşam çıkar çıkmaz senin gül bahçeni biteceğim."

"Biliyorum." Bu iş konusunda sorumluluk hissettiği için minnettardım. "Akşamüzeri uğrar, sana yemek getiririm."

"Gerek yok. Fıstık ezmesi ve reçelim var."

"Sana gerçek yemek getireceğim," diye ısrar ettim.

"Fıstık ezmesi de gerçek yemek."

"Tabii," diye onayladım, onunla tartışarak bir yere varamayacağımı biliyordum. "Alıştan sonra uğrarım."

Sanki benimle tartışmaktan çok yorulmuş gibi içini çekti. "Tamam, pes ediyorum. Nasıl istersen öyle yap."

Kafamı sallayarak telefonu yerine koydum ve Abby'nin düğün davetiyesini elime alıp ikinci kez okudum. Düğün Ağustos'taydı ve Florida'da olacaktı. Kendime bir fincan kahve yaptım ve mutfaktaki küçük masaya oturdum.

Abby ile konuştuğum günü hatırladım, bana en yakın arkadaşımın hayatına mal olan araba kazasından bahsetmişti. Bu kaza Abby'nin geleceğini altüst etmişti. O sıralarda Steve Hooks'la çıkıyordu ve kazadan sonra, suçluluk his-

settiği için ondan ayrılmıştı. Angela öldükten sonra mutlu olmayı, âşık olmayı ve hayatına devam etmeyi hak etmediğini düşünüyordu.

Kapı çaldı ve Rover havlayıp ön kapıya koştu. Gelen, yan binadaki kadındı. Yaklaşık seksen yaşında, tatlı bir kadın olan Bayan Coryelle. Kızıyla birkaç kez konuşmuş ve yaşlı kadını kontrol etmek için de birkaç kez onlara uğramıştım.

"Bayan Coryelle, içeri gelsenize." Benim evime gelmesi pek normal değildi.

"Hayır, hayır, geri dönmem gerekiyor. Kablolu kanallardan biri benim en sevdiğim televizyon programını bütün gün yayınlıyor ve ben de kaçırmak istemiyorum." Kafasını kaşıyıp güldü. "Hepsini daha önce izledim biliyorum ama yemin ederim sonlarını hatırlamıyorum. Hafızamın kötüleşmesinin en iyi yanı her şeyi ilk sefermiş gibi keyifle yaşayabilmem."

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum. Buraya kadar gelmesinin sebebi bana televizyon programından bahsetmek değildi herhalde.

"Ah evet, neredeyse unutuyordum," dedi gülerek "Postacı bu mektubu benim posta kutuma koymuş ama mektup sana." Mektubu cebinden çıkardı ve bana verdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve zarfa baktım. İlk bakışta tanıdığım bir isim değildi, bu yüzden kenara koydum, zaten yaşlı komşum hakkında mektuptan daha endişeliydim.

"Sizi evinize bırakayım," dedim.

"Gerek yok."

"Israr ediyorum, Rover da öyle." Verandaya çıktım, Ro-

ver anında peşimden geldi. Evlerimiz arasındaki kısa mesafeyi yürümek uzun sürmedi. Bayan Coryelle konuşkan birisiydi ve bana televizyon maratonunu, dizi karakterleri sanki kendi arkadaşlarıymış gibi anlattı. Özellikle de başrolde oynayan Mark Harmon'a hayrandı, sürekli ondan bahsediyor ve ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu söylüyordu. "Seksen üç yaşında olabilirim ama yakışıklı bir adam gördüğümde tanırım."

"Ben de," dedim, ilk tanıştığımızda Paul'den ne kadar hoşlandığımı hatırlayarak.

Bayan Coryelle evine girdikten sonra Rover'la birlikte geri döndük. Davet için gereken her şeyi yapmamıştım. Geriye baktığımda, davetiyeleri göndermeyi, otel istediğim hale gelinceye kadar ertelemiş olmayı diledim. Komisyondan birkaç kişi geleceklerini ve Gül Limanı Oteli'ni gezmeyi iple çektiklerini söylememiş olsalardı büyük ihtimalle iptal ederdim.

Eve döndüğümde neredeyse mektubu unutmuştum. Rover bana hatırlattı. Girişteki masada durup havladı. Ne istediğini anlamak bir dakikamı aldı.

"Ah haklısın, mektup!" dedim. Neyse ki onun hafızası benimkinden daha iyiydi.

Zarfı alıp mutfaktaki masaya koydum. Rover çok meraklı göründüğü için oturup mektubu açtım. Birkaç sayfa uzunluğundaydı ve yanında da bir not vardı.

Sevgili Jo Marie,

Beni affet. Paul Afganistan'dayken ona bir şey olursa bu mektubu sana vermemi istemişti. Bu kadar süredir bendeydi ama sana göndermeyi unutmuşum. Senin için beklenmedik bir sürpriz olacak sanırım, bu yüzden üzgünüm.

Sayfanın altında belli belirsiz bir isim vardı.
İlk sayfayı çevirdiğimde, kocamın el yazısıyla bana hitaben yazılmış tek sayfalık mektubu gördüm.
Mektup Paul'dendi!

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Annie'nin büyükanne ve büyükbabasının nikâhlarını tazelemek için birbirlerine bakıp el ele tutuşarak durduğu sahildeki çardağın üzerinde güneş parlıyordu. Peder Donovan küçük topluluğa baktı ve dua kitabını açtı.

Annie'nin bu kutlama ile ilgili en büyük endişelerinden biri hava şartlarıydı. Her ne kadar büyükbabasının gerçekte nerede evlilik teklif etmiş olduğunu öğrenememiş olsa da, Annie büyükannesinin anlatıklarıyla ilerlemeyi tercih etmişti. Büyükbabası teklifi sinemada yapmış olduğu konusunda ısrar etse bile, sahil manzarası nikâh tazeleme töreni için sinema otoparkına göre çok daha ilginç ve pratik bir yerdi.

Kent ve Julie en yakın arkadaşları ve aileleri tarafından çevrelenmişlerdi. Annie'nin annesi ve babası, teyzesi Patty ve Norman Enişte yıldönümü çiftinin etrafında yarım daire halinde duruyorlardı. Annie, kuzenleri ve onların genç aileleri dış yuvarlaktaydı.

Oliver, Annie'nin yanında duruyordu. Annie onu gör-

mezden gelmeye çalıştı ama istediği kadar kolay olmuyordu bu.

Yaşlı peder İncil'inden başını kaldırdı ve küçük topluluğa gülümsedi. Sonra bakışları Annie'nin büyükanne ve büyükbabasına döndü.

"Kent ve Julie, ikiniz birbirine âşık olmanın ve birbirini el üstünde tutmanın en güzel örneğisiniz."

Julie dönüp kocasının gözlerinin içine baktı. Kent de ona baktı ve Annie'nin nefesi kesildi. Şimdi bile, eğer büyükbabası homurdanmaya başlarsa ne yapacağını bilmiyordu. Onun yerine büyükbabasının elli senelik karısına duyduğu aşkı gördü. Yaşlı adamın gözü Julie'den başkasını görmüyordu sanki ve aralarındaki aşk bu özel günde orada toplanan herkesi etkilemiş gibiydi.

Papazın kelimeleri Annie üzerindeki hâkimiyetini yitirmişti. Genç kadın donmuş bir halde büyükannesinin dudaklarının oynamasını izledi, yeminlerini o kadar içten okuyordu ki gözleri dolmuştu.

Annie'nin de gözleri yaşla doldu. O anda Oliver'ın eline uzandığını ve parmaklarını onunkilere dolayıp elini sıktığını hissetti. Onun elini bırakmak istiyordu ama bunu yapamadığını fark etti. Oliver yakında duruyordu, onu rahatsız edecek kadar yakında. Annie istediği gibi uzağa kaymak yerine olduğu yerde kalakaldı. Oliver'ın tıraş losyonunun limonlu kokusu ona portakal ve limonları, bir de yan yana uzanıp gökyüzünü izledikleri tembel yaz akşamını hatırlatmıştı.

O gece de onun elini tutmuştu. Annie o zamanlar gençti, on üç yaşında. Bu kadar sene sonra bile, ne kadar istemese de o gecenin hatırası hayatındaki en romantik de-

neyim olarak kalmıştı. Oliver'ın evrendeki en tatlı çocuk olduğunu düşünmüş ve bütün yaz boyunca onun hasretini çekmişti.

Annie bütün kızların ilk öpücüklerini kalplerine yakın bir hatıra olarak düşündüklerini varsayıyordu. Oliver o anı kendisi için mahvetmişti ve bu yüzden de Annie onu şu ana kadar affetmemişti. *Ama şimdi nasıl affetmeyecekti.* Özrü kalpten ve içtendi.

Oliver onun da ilk öpücüğü olduğunu söylemişti. Annie onun gözlerini üzerinde hissetmiş ve gençlerinin tüm fırtınalı hatıralarına rağmen onun bakışına karşılık vermişti. Aralarında elektrik vardı ve o yaz gecesi olduğu kadar güçlü ve yoğundu.

Oliver ona ne kadar kötü davranmış olursa olsun, onu tekrar öpebilmek istiyordu. On iki sene geçmiş ve hiçbir şey değişmemişti. Gözlerini kapamak ve onun öpücüğünü kabul etmek istiyordu. Tören devam ederken bakışmaya devam ettiler. Oliver onun ne istediğini biliyordu.

Annie derin bir nefes alıp, dudaklarını onun dudaklarına doğru uzattığında büyükbabası bağırarak "Kesinlikle evet!" dedi.

Bununla birlikte bir kahkaha dalgası patladı ve Annie'yi romantik rüyasından uyandırdı. Annie kendine gelerek elini Oliver'ın elinden çekti ve Peder Donovan'ın son sözlerini uzun uzun alkışladı.

Oliver da alkışladı ama o, Annie kadar heyecanlı değildi. Bitirdiği zaman kolunu Annie'nin beline sardı ve onu kendine doğru çekti. Annie ona rahatsız olmuş gibi bir bakış attı ama Oliver bunu görmezden geldi.

Bu çekim gerçek değildi. Olamazdı. Oliver'la araların-

dakı bu şey Lenny ile nişanlarını atmalarının yan ürünüydü. Annie'nin egosu, çekici ve beğenilen biri olduğunu hissetmeye ihtiyaç duymuştu. Oliver yakınlardaydı yalnızca. Annie buna inanmak istemiyordu ama anlamlı gelen tek açıklama buydu.

Davetliler dağılmaya başladı ve Oliver isteksizce Annie'nin yanından ayrıldı. "Büyükannenle büyükbabanı kabul salonuna götürüyorum," dedi. Ardından Annie'nin elini tutup dudaklarına götürdü ve "Sonra konuşuruz," diye fısıldadı.

"Hayır, konuşmayacağız," diye cevap verdi Annie ama Oliver eğer duyduysa bile duymamış gibi yaptı.

Annie, aralarında ne olduğunu analiz edecek zamanı bulamamıştı. Ayrıca onun için hissettiklerini düşünüp aklının asıl önemli olandan, yani büyükanne ve büyükbabasının evliliklerini kutlamaktan başka tarafa çelinmesini istemiyordu.

Davet, çardaktan biraz aşağıdaki yat kulübünde olacaktı. Bu kısa mesafeyi yürümek, orada park yeri bulmaktan daha kolaydı. Ama yürüyüş büyükanne ve büyükbabası için fazla geleceğinden, Oliver onları götürmeye gönüllü olmuştu.

Sahildeki otoparka doğru giderken "Hey, Oliver'la senin aranda ne oluyor?" diye sordu Annie'nin ağabeyi Peter.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Annie fazla neşeli bir tonda.

"Peki, eğer öyle diyorsan. Ama ben de kör değilim. İkinizin büyükannem ve büyükbabam yeminlerini okurken birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Bir an için herkesin önünde öpüşeceğinizi sandım."

"Senin hayal gücünmüş o," dedi Annie ve daha hızlı yürümeye başladı. Başkalarının da onları izlediğini bilmek onu çok korkuttu. Başka kaç aile dostunun onun Oliver'a bakışını ve neredeyse öpülmek için yalvarışını görmüş olabileceğini düşündü.

"Oliver iyi bir çocuk," dedi Peter onun adımlarına yetişerek. "Onunla evlenmeye karar verirsen benim için sorun yok."

"Oliver'la evlenmiyorum."

Peter bir anda durdu. "Doğrusu bence Lenny'den çok daha iyi bir koca olurdu," dedi umut dolu bir beklentiyle.

"Kes sesini Peter," diye bağırdı Annie.

"Ama bu doğru. Lenny zavallının tekiydi."

"Bunu ben de keşfettim." Ailesinden kimsenin nişanı atana kadar ona Lenny hakkındaki gerçek görüşlerini söylememiş olması Annie'yi şoka uğratmıştı.

"Neyse ki doğru zamanda akıllandın. Çok üzgün görünmüyorsun," diye devam etti Peter onun hızında yürürken.

"Altı ay oldu."

Annie, Lenny'ye karşı duygularını ve artık onun hayatında olmayacağını düşünemeyecek kadar meşguldü. O anda Lenny'yi tamamen unutmuş olduğunu fark etti, yoksa Oliver'a karşı böylesine güçlü bir çekim hissetmezdi.

"Peki ya sen ve Oliver?" diye sordu Peter. "Yani küçüklüğümüzden beri o sana tutkundu."

"Oliver mı?" Annie şaşkınlığını gizleme ihtiyacı hissetmedi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Tanrım, sen kör müsün? Neredeyse her yaz senin arkandan aşk hastası bir köpek gibi dolandı ama sen onunla hiç alakadar olmadın. Ben de senin akıllandığını ve o yüzden kesiştiğinizi düşünüyordum."

"Kesişmek mi?" diye tekrar edip güldü Annie. Bu sözü yıllardır duymamıştı.

"İnkâr edemezsin. Ah hayır, sanırım ettin. Her neyse."

"Her neyse," diye tekrar etti Annie.

"Senden tek istediğim, çocuğa bir şans vermen."

"Unut bunu Peter."

"Evet, belki de haklısın," dedi Peter. "Senden ümidini kestiği için Güney Pasifik'e gidiyor zaten. Ne üzücü. Büyük ihtimalle orada bir kızla evlenip asla geri gelmeyecek."

Annie umursamazca, "İyi," dediyse bile midesi bu düşünce ile düğümlendi.

Peter davet salonunun kapısını açtı ve Annie içeri girdi. Gözlerinin ışığa alışması birkaç dakika aldı ve alıştığında da görüş açısına ilk giren büyükanne ve büyükbabasına yardım etmekte olan Oliver oldu. Genç adam o kadar şefkatli, sabırlı ve özenliydi ki... Annie'nin büyükbabası ona aynı hikâyeleri on kez anlatmış olmalıydı. Vietnam'dayken gemisinde olan bir kazayla ilgili hikâyeydi bu. Annie neredeyse kelime kelime hatırlıyordu ama Oliver her seferinde sanki ilk kez dinliyor gibi dikkatli dinlemişti.

Sonra sanki Annie'nin bakışını hissetmiş gibi Oliver dönüp ona baktı. Onu gördüğünde de gülümsedi. Julie bir şey söyledi ve Oliver hemen ilgisini Annie'nin büyükannesine çevirdi.

Annie ağabeyinin söylediklerinin doğru olduğuna inanamıyordu. Gerçekten de Oliver onu bunca yıldır sevmiş

mıydı? Her yaz onunla konuşmak için çaba harcamıştı ama Annie her seferinde bu fırsatı onu utandırmak ya da küçük düşürmek için kullanacağını düşündüğünden onu reddetmişti.

Yemek şirketi geldi ve Annie her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için oradan ayrıldı. Kısa bir süre kalıp gidecekler için ikram yapılacaktı. Üç katlı pasta, düğün pastasına benziyordu. Buna ek olarak Annie iki tane daha tek katlı pasta sipariş etmişti.

Bir pastanın üzerinde Kent ve Julie'nin elli sene önceki düğünlerinden bir fotoğraf vardı. Genç, mutlu ve birbirlerine çok âşık görünüyorlardı. İkinci pastanın üzerinde ise çiftin daha yeni çekilmiş bir fotoğrafları vardı.

Öğleden sonra yemek açık büfe olarak servis edilecekti. Annie menüyü defalarca gözden geçirmiş ve taze Kuzeybatı malzemelerini seçmişti, somon ve deniz mahsulü yemeyenler için tavuk. Kaliforniya çilekleri, badem ve keçi peyniri ile süslenmiş yeşil salatalar vardı. Ayrıca büyükbabasının en sevdiği yemek: üç farklı şekilde patates, iki çeşit salata, bezelye ve fırından sıcak ekmek.

Parti dansla son bulacaktı. Bu ana kadar her şey sorunsuz ilerlemişti ve Annie bunun için şükrediyordu.

Yemek görevlisiyle konuştuktan sonra Annie mutfaktan çıkmak üzereydi ki Oliver'la burun buruna geldiler. Oliver onu omuzlarından tutarak dengeledi. Yoksa geriye doğru sendeleyecekti.

"Affedersin," dedi Oliver.

Annie ona bakarken ağzı kurudu. Kalbi rock grubundaki davul gibi atıyordu. Sert, yüksek sesli ve kuvvetli. Sesini başka kimsenin duymuyor olmasına şaşırdı.

"Karnındayken mi?"

"Evet," dedi Mary ve açıkladı: "Onun ritmik tekmelerini hissediyordum ve bu da beni çoğu gece uyanık tutuyordu. Sonra doğduğunda onu parmağını emerken izledim ve ben uyumak için en rahat pozisyonu bulmaya çalışırken aslında ne olduğunu fark ettim."

George gülümsüyordu. "Ben parmağımı beş yaşıma gelene kadar emdim," dedi. "Her gittiğim yere götürdüğüm bir yorganım vardı. Babam sinir olurdu. Ama annem akıllıydı. Yorganı her hafta yıkayıp bir kısmını keserdi, sonunda küçücük bir şey kaldı geriye."

"Onun bunu yaptığından şüphelendin mi?"

"Şüphelerim vardı. Annem yorganın çektiğini söylüyordu, birkaç ay sonra da çamaşır makinesinin onu yediğini söyledi."

"Akıllı kadın."

"O çamaşır makinesinden nefret ettim," dedi George kıkırdayarak. "Yıllarca ona vurup durdum ama sonra makineyi incitmekten çok ayağımı incittiğimi fark ettim."

Mary gülümseyerek onu ne kadar tatlı olduğunu düşündü. Kalbi onun için ve hiç tanımadıkları kızları için aşkla doldu.

George'un gülümseyişi silindi. "Nasıldı?"

Mary kafasını salladı. "Yeni doğan bebekler herkesin bildiği gibi çok çirkindirler. Kimse doğumun çocuk için kolay olduğunu söyleyemez."

"Kızımız çirkin miydi?"

"Hayır. Her şeye rağmen o çok güzeldi George, gerçekten çok güzeldi. Çocuk odasının penceresinden ona saatler boyunca baktım."

"Peki, senin..." George söylemek istediğini anlatan kelimeyi bulmaya çalışarak tereddüt etti. "Ağrın var mıydı?"

"Hayır. Aslında kendimi harika hissediyordum. Tarzan gibi göğsüme vurup "Bakın ne yaptım!" diye bağırmak istiyordum. Hiç doğumun bana hissettirdiği kadar güçlü hissetmedim kendimi."

George bir kez daha kıkırdadı ve sonra düşüncelere daldı. "Sen... Onu kucağına aldın mı, yoksa hemen vermen mi gerekiyordu?"

"Elime geçen her fırsatta onu kucağıma aldım. Doğru kararı verdiğime emin olmam gerekiyordu. Bu dünyaya bir hayat getiriyordum. Senin ve benim bir parçam olan bir hayat. Ona sahip olabileceği en iyi geleceği sunmak benim elimdeydi ve bu geleceğin benim yanımda olmadığını kabul etmem gerekiyordu."

George, Mary'nin elini tuttu.

"Bu hamilelik, bu bebek senden ve benden daha büyük bir şeydi," dedi Mary onun gözlerine bakarak.

"Onu kimin evlatlık aldığını biliyor musun?"

"Evet, aileyi kendim seçtim."

George'un gözleri büyüdü. "Sen mi seçtin?"

Mary haftalar boyunca başvuruları değerlendirmiş ve son kararı almadan her şeyi incelemişti. "Özel bir evlatlık verme kurumu ile görüştüm. İyice araştırdığım, çok saygın bir kurum."

"Aile ile tanıştın mı?"

"Hayır, yüz yüze değil. Benim kararımdı ama kapalı bir evlat edinme sürecini tercih ettim. Geriye dönüp baktığımda bunun doğru karar olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

Mary gözlerini yere dikti. "Eğer kim olduklarını bilsey-

ve hâlâ kullandığına inanmamıştı. Annie onları da hediye-yi verenlerin isimleri ile birlikte sergilemişti. Annie'nin en sevdiği, elma görünümlü bir kurabiye kutusuydu. Kapağın üzerinde Peter'ın oraya beş yaşındayken kurabiye çalmaya çalıştığında koyduğu ufak bir çentik vardı.

Annie insanlarla konuşmakla o kadar meşguldü ki Oliver'a pek ilgi gösterememişti. Artık dayanamayıp da onu aramaya başladığında Oliver'ın konuklara kendilerini rahat hissettirmek için elinden geleni yaptığını gördü. Her zaman bu kadar yardımsever mi olmuştu? Merak ediyordu Annie.

Yemekleri kontrol etmek üzere mutfağa gitti. Tam içeri girecekti ki Oliver onun yolunu kesti.

"Yapmam gereken şeyler var," dedi Annie onun etrafından dolanmaya çalışarak.

"Tamam ama bugün bitmeden konuşmamızı istiyorum."

"Ah..."

"Bugün bitmeden Annie."

Annie karşı çıkmak istiyordu ama fırsatı olmadı. Oliver çoktan gitmişti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mary yorgundu. Hem duygusal hem de fiziksel olarak ne kadar güçten düştüğünü saklamak istiyordu ama George bunu biliyordu. İkisi de öğle yemeği için fazla bir şey yememişlerdi. Güzel bir şekilde hazırlanmış olan yemeklerine neredeyse hiç dokunmamışlardı. Mary iştahı olmadığı için az yemişti, George ise öğrendiği şeylerin onda yarattığı şaşkınlıktan dolayı yiyememişti.

Mary gözlerini açık tutmakta zorlanarak, "Artık vapura gitsem iyi olacak," dedi.

"Hayır," dedi George hemen.

"George, üzgünüm ama gücüm..."

"Seni vapura götürmeyeceğim," diye ısrar etti.

"Ama.."

"Seni kendim arabayla götürürüm."

"Sedir Koyu, en az bir saatlik, belki de daha uzun bir yol. Bu toplamda senin için iki-üç saatlik bir yol eder. Buna izin veremem." George her zaman çok düşünceli ve sevgi dolu olmuştu ve seneler de onu değiştirmemişti.

"Yolun ne kadar uzun olduğu umurumda değil, vapura binmiyorsun."

"George, lütfen." George bunun Mary için ne kadar zor olduğunu anlıyor olmalıydı; kanserden bahsetmiyordu. Onunla olmak, onu bu şekilde sevmek bu ziyareti acı verici ve zor kılmıştı.

"Seni bırakamam," dedi George. "Henüz değil. Amanda hakkında öğrenmek istediğim bunca şey varken olmaz."

Mary bundan korkuyordu. George ona sormaması gereken soruları soracak ve bunu da Mary duygusal olarak en zayıf noktasındayken yapacaktı.

George Hudson, Mary'ye kendini zayıf hissettiren ve aynı zamanda da onun gücü olan tek adamdı. Mary bu durumu açıklayamıyordu. George'un aşkı onu zayıf kılıyordu çünkü onunlayken kalbi korunmasız oluyordu. George onu farklı hayatlar yaşamalarına rağmen beraber olabileceklerine inandırmıştı. Aynı zamanda da George'un aşkı onu güçlendirmişti. Onunla birlikte tatmin ve neşenin ne olduğunu anlamıştı. Onun yanında kendi olabiliyordu. Hayatına hâkim olan profesyonelliğin kalın kabuğunu delen ilk adam George'du. Kim bir insanın hem en zayıf hem de en güçlü yanlarını ortaya çıkarabilirdi ki? Mary anlayamıyordu.

Mary ne kadar uğraşsa da George'u onu Gül Limanı'ndaki otele arabayla bırakmasına gerek olmadığına ikna edemedi. George onu arabasına götürdü, binmesine yardım etti ve sonra otoparktan çıkıp Seattle trafiğine karıştı.

İlk on dakika boyunca ikisi de konuşmadılar.

Sonra bir anda George "Evlat edinen aile sana onun resmini yolladı mı?" diye sordu.

Mary gerildi. "Hayır."

"Neden?"

İşte şimdi başlıyordu. Mary cevap vermeden o kadar bekledi ki George onun tarafına baktı. Mary yutkundu ve sonra onun duyabileceğinden bile emin olmadığı alçak bir sesle fısıldadı: "Onlardan göndermemelerini ben istedim."

Mary, George'un ellerinin direksiyona daha sıkı sarıldığını fark etti. "Merak etmedin mi?"

Yaramaz bir damla Mary'nin gözlerinden yanaklarına süzüldü. "Evet, tabii merak ettim."

"O halde neden..."

"Onu düşünmemek için elimden geleni yaptım," dedi Mary hızlıca açıklamaya çalışarak. "Ondan tamamen vazgeçmeye çalıştım."

Otoban rampasına girdiklerinde uzun bir ara daha oldu. "Peki sen... Onu unuttun mu?"

"Hayır." Mary pencereden dışarı bakarken daha fazla gözyaşı döktüğünü George'un görmemiş olmasını umdu. Kendine kızını düşünme lüksünü tanıyamazdı. Kızlarını.

George'dan herhangi bir şey saklayabilmek çok zordu. Uzanıp Mary'nin elini sıktı. "Ah Mary, benim güzel, akıllı Mary'm, üzgünüm. Bu senin için de zor. Yalnızca ben-"

"Hayır, anlıyorum," dedi Mary onun sözünü keserek, çünkü anlıyordu. Bunların hepsi onun için çok yeniydi. Her şeyi öğrenmek istemesi doğaldı. "Seni bununla fena halde şaşırttım ve daha sindirme şansın olmadı, ama ben bu sırla son on sekiz senedir yaşıyordum."

Sorularının onu ne kadar üzdüğünü fark eden George sessiz kaldı. Mary onu o kadar çok şeyden yoksun bırakmıştı ki hatırladığı her şeyi ona anlatmaya kendini zorunlu hissetti.

"Doğduğunda kafası, kıvırcık koyu renkli saçlarla kaplıydı."

George gülümsedi ve keline dokundu. "Sanırım bunu benim tarafımdan almamış."

"Yeni doğmuş bir bebeğin göz rengini bilmek mümkün değil derler ama onunkiler maviydi."

"Seninkiler gibi."

"Benimkiler gibi," diye fısıldadı Mary.

Tekrar sessizlik. "Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Kızımız hakkında?"

Mary her şeyi, çok kısa bir süre kollarında tuttuğu minik bebekle ilgili her küçük detayı hatırlıyordu. "İki küçük parmağı da biraz kıvrımlıydı."

"Kesinlikle zekâ belirtisi," dedi George sesinde bir gülümseme ile.

"Şüphesiz," dedi Mary gülerek. "Ve George, çok güzel, çok minik ayak parmakları vardı."

"Hatırladığım kadarıyla senin de ayakların çok güzel."

George en komik şeyleri söylerdi. "Ah George, ben ciddiyim."

"Ben de doğru söylüyorum."

Mary, ofiste uzun bir günün sonunda ayaklarını nasıl George'un kucağına uzattığını ve onun da masaj yaptığını hatırladı. Hem şehvetli hem de duygusaldı.

George ona baktı ve dudaklarındaki gülümsemeden onun da hatırladığını anladı.

"Benim değil de senin ayaklarını almış olmasına sevindim," diye mırıldandı.

"Nedenmiş o?" Mary, George'un ayaklarının nasıl göründüğünü hatırlamıyordu.

"Benim şişko ayak parmaklarım var."

"Hiç fark etmedim."

"Güzel. Sanırım benim fevkalade yakışıklı yüz hatlarımla o kadar kör olmuştun ki ayaklarıma pek bakamadın."

"Demek ki," dedi Mary. Artık George onu güldürebiliyordu.

"Bunu komik buluyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Seni güldürecek başka ne söyleyebilirim?" diye sordu George. "Bu öğleden sonra pek az güldün."

Mary yine gülümsedi. George ona kendini rahat ve gevşemiş hissettiriyordu. Onunla birlikteyken sahte değildi, kendisi olabiliyordu.

"Hâlâ onu düşünüyor musun?" diye sordu George tekrar ciddileşerek.

"Tabii ki düşünüyorum." Nasıl düşünmesindi ki? "Kızımızı büyütmemiş olabilirim ama o her zaman benim bir parçam olarak kalacak."

"Benim de," diye ekledi George.

"İkimizin de en güzel parçası." Mary bundan emindi. "Doğum gününde..." Tereddüt edip boğazındaki düğümü yutkundu.

"Evet?"

"Onun doğum gününü her sene kutladım. Nerede ne yapıyor olursam olayım, ikimiz için ufak bir kutlama yaptım..." Artık dürüst olmanın, gerçekten dürüst olmanın zamanıydı. "Üçümüz için," diye düzeltti Mary.

"Beni de düşündün mü?"

"Ah George, seni unutacağımı mı düşünmüştün?"

"Evet," dedi George sesi acı ile dolu bir halde. "Benimle tüm iletişimini kestin, hatırlasana?"

Mary'nin hatırlamasına gerek yoktu. Tabii ki pişmanlıkları vardı. Ama kimin yoktu ki? Geçmişi ve almış olduğu bazı kararlara dair yıkık dökük kalıntılar bir damperli kamyonu doldururdu. Yine de kızları için almış olduğu karara gelince Mary pişmanlık duymuyordu. Amanda Elizabeth için doğru olan kararı almıştı.

"Hatırlamak ve kutlamak için ne yaptın?" George bilmek istiyordu.

"Benim sıradan ve sıkıcı biri olduğumu düşüneceksin."

"Mary Smith sıradan bir şey yapacak? Hiç sanmıyorum."

Mary dalga geçer gibi dilini çıkardı.

George güldü. "Bana söyleyecek misin?"

"Tamam peki. Pasta yedim."

"Ne pastası?"

"Parça çikolatalı."

George güldü. "En sevdiğimiz pasta. Bana bir keresinde çikolatalı pasta yapmaya çalışmıştın."

Hatırlatmaya gerek yoktu. Sonuç bir felaket olmuştu. Mary çok çaba harcamıştı aslında. İhtiyacı olan her şeyi yüksek kalitede bir marketten satın almak için bir servet harcamış, her malzemenin en iyisini satın almış ve titizlikle tarifi uygulamıştı.

Bir sebeple kek kabarmamıştı ama sorun değildi. Dört kat keki üst üste koyduktan sonra kocaman şekilsiz bir şey çıkmıştı ortaya. George onun bu çabasını çok takdir ettiğini söylemişti. Ertesi gün Mary satın aldığı her şeyi bir hayır kurumuna vermişti.

Araba sıcaktı ve Mary birkaç dakika içinde uykusunun geldiğini hissetti.

"Dinlen," diye fısıldadı George ve onun bacağını okşadı.

Mary uyumamak için direndi. Bu hafta sonunun hiçbir anını harcamak istemiyordu. Bir anını bile. New York'a geri döndüğünde bugünü hatırlayacak ve kafasında defalarca tekrarlayacaktı. George'un, onun bebeklerini aldırmadığını söylediği andaki ifadesini düşünecekti hep. Sanki hangi duygunun üstün geleceği bilinmiyor gibi, derin bir sevinç ile acının birlikte yaşandığı bir andı. Çocuğunu tanımadan geçen onca yıl için acı ve kızını doğurmuş olduğunu öğrenmenin saf sevinci.

O anda Mary bir karar verdi. "George?" dedi zar zor çıkan bir sesle.

"Evet?"

"Yakınlarda bir çıkış var mı?"

George hemen endişelendi. "Sorun ne? Hastaneye mi gitmemiz gerekiyor?"

"Hayır."

Telaşla Mary'ye baktı. "Kendini hasta mı hissediyorsun?"

"İyiyim." Mary iyi değildi ama bunun kanseriyle alakası yoktu.

George iki şeritli trafikte o kadar keskin döndü ki başka bir sürücünün önünü kesti ve birkaç araba ona korna çaldı. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"George. Panik yapma. Yalnızca seninle konuşmak istiyorum."

"Konuştuğumuzu sanıyordum." George'un sözleri sabırsız ve telaşlıydı.

Onun sesindeki telaşa rağmen Mary sakindi. "Konuşuyoruz ama daha fazlası da var."

"Neyle ilgili?"

"Amanda Elizabeth."

George ilk çıkıştan saptı ve neredeyse hız sınırının iki katı hızla ilerledi. kırmızı ışıkta durduğunda araba öne gi-derken onları emniyet kemerleri yerlerinde tutuyordu. İlk bulduğu park yerine gitti, park etti ve motoru kapattı.

"Tamam, anlat bakalım," dedi. "Her ne ise, bilmeye hakkım var."

"Ben..." Mary'nin boğazı düğümlendi ve bir kez daha pencereden dışarı bakıp kendini toparladı.

"Ne olursa olsun bilmem gerekiyor."

Mary tekrar yutkundu ve boğazını ıslattı. "Kanser ol-duğumu öğrendiğim zaman...İşlerimi hızlıca yoluna koy-mam gerektiğini düşündüm."

"Tabii ki." George onun elini elleri arasına alıp sıkıca tuttu.

"Mal varlığımın büyük bir kısmı hayır kurumlarına gi-decek."

George yorum yapmadı çünkü bu detayları konuşmak onun için çok zordu. Mary için de kolay olmamıştı. Ne de olsa genç sayılırdı ve bu gibi şeyleri düşünmek için hâlâ zamanı olduğunu zannediyordu. Mal varlığı ile genel me-seleleri halletmiş ama detaylara gitmemişti. Kanserle kar-şılaşmak ilgi alanını ve bakış açısını değiştirmişti.

"Amanda'nın her zaman ihtiyacı olan her şeye sahip olabilmesini istedim."

George yine bir şey söylemedi. Nefesini tutmuş gibiy-di, sanki ancak Mary'nin söyleyeceklerini duyduktan son-ra nefesini verip rahatlayabilecekti.

"Seattle'a geldim."

"Bu yüzden sana minnettarım."

"Ama George, benim tatlı harika George'um, senin hâlâ burada yaşadığını öğrenmek benim için bir ödül, bir hediyeydi."

George bir süre sessiz kalıp Mary'nin ne anlatmaya çalıştığını düşündü.

"Sen... Sen kızımızın... Sen kızımızı evlatlık alan çiftin Seattle'da yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır."

George kaşlarını çattı.

"Sedir Koyu'nda yaşıyorlar."

George gözlerini kırpıştırdı. "Sedir Koyu," diye tekrar etti. "Nereden biliyorsun?"

Mary uzaklara baktı. "Özel bir dedektif tuttum."

"Amanda mutlu ve sağlıklı mı?"

"Kesinlikle. O çok güzel George. Akıllı ve güzel."

George gülümsedi ve Mary'nin elini daha da sıkı tuttu. "Daha önce söylediğim gibi, annesine çekmiş."

"Kıvırcık saçlar gitmiş ve tam da tahmin ettiğim gibi gözleri mavi."

George, Mary'nin yüzüne dokundu ve çenesini avucuna aldı. "O halde onu gördün?"

"Henüz değil. Bir fotoğrafını gördüm."

"Nerede?"

"İnternette okul faaliyetleri ile ilgili birkaç haberde fotoğrafları vardı."

"Onunla tanışacak mısın?"

"Hayır. Sanmıyorum. Çok isterdim ama onun hayatını bölmek istemiyorum. Bunu yapamam."

"Ama Sedir Koyu'na geldin."

"Evet," diye fısıldadı Mary. "Geldim çünkü onun konuşmasını dinleyebilirim diye düşündüm."

"Konuşmasını?" George kaşlarını çattı.

Mary üzüntüyle karışmış bir gururla, "Kızımız liseden bu Pazar öğleden sonra mezun oluyor," dedi.

"Sedir Koyu Lisesi mi?"

Mary kafasını salladı ve gözlerini dolduran bir gururla ekledi: "Benim gibi Amanda da sınıfının birincisi."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paul'ün mektubunu sıkıca kavradım ve yukarıda kocamın sade el yazısı ile yazılmış mesaja baktım. ÖLÜMÜM HALİNDE JO MARIE'YE VERİLMEK ÜZERE.

Dondum kaldım, hareket edemiyordum. Nefes alamadım, gözümü kırpmadım ve yapabildiğim tek şey Paul'ün kelimelerine bakmak oldu. Bana söyleyeceği son cümleler.

Bu mektubu okumalıydım. Kocamın büyük ihtimalle öldüğünü biliyordum. Ama kalıntılarından kimliğinin tespit edildiğine dair kesin bir teyit almadan son kelimelerini okumayı reddediyordum. Hızlıca mektubu katladım ve zarfın içine koydum. Kalbim ellerimin içinde atıyordu sanki.

Odama o kadar hızlı gittim ki Rover sinirli bir şekilde havladı ve üzerime atladı. Nefes nefeseydim. Başucu sehpamdaki çekmeceyi açtım ve günlüğüme uzanıp mektubu içine koydum.

Biri bana kayıp kişinin kocam olmadığını söyleyene kadar Paul Rose'un hayatta olma olasılığından vazgeçemez-

dim. Umut cazipti ve çaresizce ona sarılmış, imkânsızın olduğu ve Paul'ün yaşamayı başardığı hayaline tutunmuştum.

Komodinin yanından uzaklaşarak ellerimi birleştirdim ve titremelerini önlemeye çalıştım. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve kendimi dengelemeye çalıştım. Konuklarla dolu bir otelim vardı ama şu an evin bomboş olması için her şeyimi verirdim.

Sanki bana duygularıma teslim olmamamı söyler gibi telefon çaldı ve sesi beni gerçek hayata döndürdü.

"Gül Limanı Oteli," dedim çarpan kalbimin izin verdiği ölçüde sakin bir şekilde.

"Jo Marie?"

Mark. "Evet."

"Sesin iyi gelmiyor. Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

Mark tereddüt etti ve sesini alçaltıp mırıldandı, "Yardıma ihtiyacım var."

Sesi iyi gelmeyen biri varsa, o da Mark'tı. Sesi alçak ve pürüzlüydü, hayal kırıklığı ve korku doluydu.

"Sorun ne?"

Tekrar durakladı. "Bu lanet olası koltuk değnekleri ile yürürken düştüm ve yerden kalkamıyorum."

Kendi dertlerimi bir kenara bırakıp bir arkadaşa yardım etme vaktiydi. "Hemen geliyorum."

"Gerekli olmasaydı aramazdım."

"Biliyorum."

"Sen hayatıma burnunu sokan kişisin, o yüzden düşündüm de..."

"Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?" diye bağırdım ona karşı sabrımı yitirerek.

"Ya sen gel ya da tekrar 911'i arayabilirsin."

"Geliyorum." Daha fazla tartışmak için ağzını açamadan telefonu kapattım. Gerçekten de hayatımda hiç bu kadar mantıksız bir adamla tanışmamıştım. En azından bu sefer cep telefonunu yanında tutmuştu. Mark'ın dediğine göre doktor cep telefonunu böyle bir şey olursa diye yanında tutmasını söylemişti ona. Bu iyi bir öneriydi.

"Hadi," dedim Rover'a. "Bay Önemli Kişi düşmüş ve kalkamıyormuş."

Rover kafasını kaldırıp sanki sözlerim onu şaşırtmış gibi bana baktı. Yine de beni takip etti. Çamaşır odasına girdiğimde dışarı çıktığımızı anladı ve kapıya koşup benim tasmasını takmamı sabırla bekledi.

Caddeye ulaştığımızda hangi yöne gittiğimizi anlayan Rover tasmasıyla beni çekmeye başladı. Mark'ı seviyordu ve bu da beni şaşırtıyordu çünkü Mark hiç sevimli bir adam değildi. Köpeğimin ona karşı özel bir ilgisi vardı ve bunu anlamak bana zor geliyordu. Normalde Rover hep durup tuvalet ihtiyacını giderme telaşı içinde olurdu ama benim hissettiğim aciliyet duygusunu hissetmiş olmalı ki beni sürükledi.

Mark'ın evine ulaştığımızda kapıyı çalmadım. Mark'ın kapıyı açma ihtimali yoktu. Ancak kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ettim. Aman ne güzel! Bunu tekrar mı yaşayacaktık?

Kapıyı çaldım. "Orada mısın?" diye bağırdım.

"Hayır, dışarıda oyun oynuyorum," diye seslendi Mark diğer taraftan.

"Kapı kilitli. Dışarıda bir yerde saklı bir anahtarın var mı? Çiçek saksısı filan?

Normal saklama yerleri bulmak için etrafıma bakındım ama veranda boştu.

"Hayır."

Eğer Mark bir pencere açıp kendimi içeri atacağımı düşündüyse yanılıyordu. Ne kadar istemese de daha önce ona yardıma gelen görevlileri arayacaktım.

"Arka kapı açık olabilir," diye bağırdı Mark.

"Tamam, orayı deneyeyim."

Rover'la birlikte atölyesinin durduğu arka tarafa yöneldik. Çimentodan bir yol iki bina arasında dönerek uzanıyordu. Dört adımda evine ulaşılabiliyordu. Arka kapıdan yalnızca bir kez girmiştim ve o da anahtarları bulup kapısını açmak için acele ettiğim geçen seferdi.

Neyse ki kapının kolu çevrildi ve girişe adım attım, burayı ilk gelişimde fark etmemiştim.

"Neredesin?" diye bağırdım girişten mutfağa yürürken

"Koridorda."

Bu tek kelime kesik ve sabırsızdı, sanki Mark bu kadar uzun zaman harcamama sinirlenmiş gibiydi. Koridorda yere serilmişti. Koltuk değnekleri ondan birkaç metre uzakta garip açılarla duruyorlardı. Kaşlarımı çattım ve ona doğru eğilip ahşap yerde yanına oturdum.

"Bana bunun nasıl olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Böbürlenirsin."

"Öyle mi?"

"Kadınlar genelde bunu yapıyorlar. Erkeklere 'Ben sana demiştim' demekten keyif alıyorlar."

"Gerçekten mi?" Davranışını rahatsız edici değil de eğ-

kenceli buldum ama yine de o yerdeydi ve kalkamıyordu. Hemşe istediğim gibi hareket edebiliyordum.

"İnkâr etmeye çalışma." Bana, sanki bunun sorumlusu benmişim gibi sert sert baktı.

"Kadınlarla engin deneyimlerin sonucu, bunu bir hakkat olarak mı kabul ediyorsun?"

"Evet. Şimdi, bana yardım edecek misin?"

"Düşünüyorum." Bu olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti.

Ne kadar acımasız olduğumu ispat etmek ister gibi Rover, Mark'a doğru yürüyüp onun suratını yaladı. Tamircinin onu itmesini beklerdim ama öyle yapmadı. Bunun yerine Mark boşta olan kolunu Rover'a dolayıp onu kendine yaklaştırdı. "En azından erkekler birbirlerine güvenebilirler."

Pek zarif olmayan bir şekilde ayağa kalktım ve onun koltuk değneklerini aldım. Sanki onları koridorda sınırle anmış gibi geliyordu bana ama ne kadar mızmız olduğunu gördüğüm için bu düşünceden vazgeçtim.

"Onları kaldıraç gibi kullanarak kalkamıyorum," dedi Mark kaşlarını çatarak. "Birkaç kez denedim."

"Yani gerçekten de düştün ve ayağa kalkamıyorsun." Dayanamamıştım.

Bakışları daha sertleşti. "Eğer bunu komik buluyorsan hemen eve gidebilirsin."

"Aksilik yok," diye mırıldandım parmağımı ona doğru sallarken. Arkasına geçtim ve kollarını kollarının altından geçirip onu kaldırmaya çalıştım. Mark cüsseli bir adam değildi ama hafif de değildi.

"Dur," diye bağırdı. "Bu şekilde belini incitecektin."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordum.

Yorgunlukla onun yanına çöktüm. Elimi alnıma koyup onu kaldırmanın en iyi yolunun ne olabileceğini düşünmeye çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu beni inceleyerek.

"Evet. Bunu bir dakika düşünmeme izin ver." Dikkatli bakışları rahatsız ediciydi. Sanki içimi görebiliyor gibi bakıyordu. Yorgun ve fevriydi. Birden onun için yardım istemenin ne kadar zor olduğunu anladım.

"Seni aradığımda sesin bir garip geliyordu," diye yorum yaptı beni dikkatle izlemeye devam ederek. "Ben bir şeyi mi böldüm?"

"Ne gibi?"

Omzunu silkti. "Bilmem. Bir ziyaretçi?"

"Hayır." Genelde daha fazla bilgi verirdim ama Paul'ün mektubundan bahsetmek istemedim.

Mark kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordum her şey yolundaymış gibi.

"Bir sorun var. Hissedebiliyorum," diye ısrar etti.

"Nesin sen, medyum mu?" diye kızdım, rahatsızlığımı saklayamamıştım.

Kızgın cevabımı duyunca gözleri büyüdü. "Hayır."

Kendimi ele verdiğimi biliyordum ama bir bahane ile üzerini örtmeye çalıştım. "Büyük ihtimalle davetten dolayı... Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ve sanırım biraz keyifsizim."

"Biraz mı?" diye tek kaşını kaldırarak sorguladı.

Koluna vurdum. "Dinle dostum, şu an buradan gidip seni önümüzdeki yirmi dört saat burada bırakabilirim. Bu yüzden biraz minnet göster lütfen."

Tehdidimi ciddiye almadı. "Bunu tekrar deneyelim," dedi dikleşerek. "Beni kaldırmaya çalışmak yerine, kollarını kaldıraç gibi kullanmama izin ver."

Bu fikir işe yaradı ama kolay değildi. Mark ayaklarının üzerine kalkana kadar ikimiz de o kadar yorulmuştuk ki, biri görse bizim dağa filan tırmanmış olduğumuzu düşünürdü.

Mark duvara yaslanmış dururken, ona koltuk değneklerini uzattım. Aksayarak salona yürüdü ve kendini koltuğuna bıraktı. Benim de dinlenmeye ihtiyacım vardı ve kendimi bir koltuğa bıraktım. Rover atlayıp çenesini benim bacağıma koydu. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken onu okşadım.

Mark'ın sandalyesinin yanındaki küçük masada bir bıçak ve birkaç odun parçası duruyordu. Mark'ın yontma yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde çalıştığı şey epey çetrefilli görünüyordu.

"Ne olacak bu?" diye sordum. Belli ki ağaç dalı üzerinde oturan bir kuştu.

"Bir kartal."

Sedir Koyu'nda bunlardan çok vardı. "Çok güzel, bunları satıyor musun?" Odamdaki kütüphanede çok güzel dururdu.

"O senin," dedi Mark, "senin için yapıyorum."

Kafamı kaldırdım ve ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Bir şey yapmam gerekiyor, yoksa delireceğim. Bütün bu süreç boyunca bana çok yardımcı oldun ve ben de çok kötü davrandım sana. Teşekkür etmek istedim."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu düşünceli Mark'ı daha önce hiç görmemiştim. "Teşekkür ederim."

"Hemen yumuşama. Böyle bir şey yapalı çok uzun zaman oldu, o yüzden nasıl görüneceğine dair herhangi bir garanti yok."

"Benim için çok değerli."

Cevabı aksi, ilgisiz bir homurdanma idi, sanki utanmış gibiydi.

"Gitmeden senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Kafasını salladı.

"Ya akşam yemeği? Senin için hazırlamamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Gitmek için yürümeye başladım ama mutfağa ulaştığımda Mark beni durdurdu. "Bana ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Geri döndüm.

"Paul'le ilgili, öyle değil mi? Tahminim o ki subay arkadaşından tekrar haber aldın."

Sertleştim. "Hayır."

"O halde haber almadığın için böylesin."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum tamam mı? Ben senin özel hayatına burnumu sokmuyorum."

İki kolunu da sanki ona doğrultulmuş bir silah varmış gibi kaldırdı. "Üzgünüm."

"Seni ilgilendirmez," diye devam ettim sesim titreyerek. "Rahat bırak beni." Yanımda Rover'la mutfakta yürüdüm.

Gidişimi vurgular gibi, Rover geri dönüp Mark'a bir kez havladı ve sonra peşimden hızlıca koştu.

Eve ulaştığımda Paul'ün mektubunun beni ne kadar sarstığını fark ettim. Mark özenerek benim için bir hedi-

ye hazırlıyordu ve ben ona bağırıp burnumdan soluyarak çıkmıştım.

Rover bir şeyler olduğunu anlamıştı; ben çay için su kaynatırken mızmızlanıyordu. Hem kahveyi hem de çayı seviyordum ama üzgünken ya da kızgınken tercihim çaydı. Avunmaya ihtiyacım olan bir zaman varsa o da şimdiydi.

Porselen fincanımın yanında bir çay demliği ile mutfakta otururken gözlerimi kapattım. Tüm çabalarıma rağmen aklımı mektuptan alamıyordum. Kocamla son iletişimim olabilirdi bu.

Paul bana ne söylemiş olabilirdi?

Bilmek istiyor muydum?

Merakım güçlüydü ama eğer teslim olur ve mektubu okursam tüm umutların bittiğini kabullenmiş olurdum. Bunu yapmayı reddediyordum.

Boğazıma düğümlenen şey çayımı yudumlamamı imkânsızlaştırdı. Eğer o an eve biri gelecek olsaydı, duygularımı saklamayı başaramazdım.

Mark'a davetle ilgili söylediklerim doğruydu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve stresliydim. Açıkçası bunu becerebileceğimden emin değildim.

Davetiyeleri çoktan dağıtmış olduğuma göre, vazgeçmek için artık çok geçti. Ama duygularım karmakarışıktı. Düşündükçe geriliyordum.

Yerimde duramadığım için sandalyeden kalkıp mutfakta ellerimi ovuşturarak dolaşmaya başladım. Rover yatağındaydı ve başıyla hareketlerimi takip ediyordu.

Başka ne yapabileceğimi bilmediğim için ofisime gittim ve kimi arayacağımı bilmeden telefonun ahizesini kaldırdım. Ailemi aramayacaktım. Ailem benimle ilgili yeterince

endişeliydi, onları daha fazla endişelendirmeye gerek yoktu. Seattle'da iyi arkadaşlarım olmasına rağmen bunun onlarla konuşmak isteyebileceğim bir konu olduğuna emin değildim.

Elimde telefonu sıkıca tutarak mutfakta volta atmaya devam ettim. Düşüncelerim, ben en iyi eylem planını bulmaya çalışırken inanılmaz bir hızda dönüyorlardı.

Birden aklıma geldi. Sedir Koyu'ndan tanıdığım biri. Beni anlayacak biri. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra tanıştığım bir kadın. Çok sevdiğim ve benim yaşadıklarıma benzer şeyler yaşayan bir kadın. Kocası kaybolmuştu ve bir seneden fazla süre onun nereye gittiğini ve ne yaptığını öğrenememişti. Belki de bana bir şey önerebilirdi. Onu aramalıydım.

Numarayı tuşladım. Telefon hemen açıldı. "Sedir Koyu Kütüphanesi."

"Grace Harding lütfen."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie açık büfe süresince yemeğin taze ve sıcak olduğunu kontrol ederek oyalandı. Yemek şirketinin görevlileri ile birlikte çalışarak yemekleri ısıtma tepsilerinin üzerine taşıdı ve mutfakta çalıştı. Açık büfe sırası azaldığında, Annie kahve ve çay fincanlarını doldurmaya başladı ve büyükanne ve büyükbabasının ilk bakışta tanıyamadığı, yeni gelen konuklarını karşıladı. Her ne kadar Oliver orada değilmiş gibi davranmaya çalışsa da onun da işe yaramaya çalıştığını fark etti.

Ağabeyiyle yaptıkları konuşmayı düşünmeden edemiyordu. Peter'ın ona söylediği şeyin gerçek olup olamayacağını merak etti. Tabii ki Oliver'ın ona âşık olduğuna dair konuşmalar Peter'ın hayal gücünün bir ürünü de olabilirdi. Peter her zaman bir baş belası olmuştu, özellikle de onlar çocukken. Bütün bunları sırf ortalığı karıştırmak için uydurmuş da olabilirdi. Annie hemen bu düşünceden vazgeçti. Peter artık öyle biri değildi. O bir eş, baba ve sorumlu bir çalışandı. Üstelik artık ikisi çok iyi anlaşıyorlardı.

Müzik grubu sahneye çıktı ve Annie'nin büyükanne ve büyükbabasının döneminden karışık birkaç şarkı çaldılar. Birçoğu Annie'nin sevdiği klasiklerdi.

Kısa bir süre sonra büyükbabası ayağa kalkıp Julie'nin eline uzandı. Büyükannesi, elini göğsüne götürüp kafasını sallayarak itiraz etti ama Kent öne doğru eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Julie güldü ve hiç şikâyet etmeden ayağa kalkıp kocasının koluna girdi.

Annie büyülenmiş bir şekilde büyükbabasının büyükannesini dans pistine götürüp onu kollarına almasını izledi. Kendisinden beklenenden çok daha büyük bir enerji ile Kent elli senelik gelinini dans pistinin etrafında döndürüyordu. Annie ikisini daha önce dans ederken gördüğünü hatırlamıyordu. Muhteşemlerdi, adımları mükemmel bir şekilde uyumluydu. Annie onların ders alıp almadığını bilmiyordu ama birbirleriyle o kadar uyumluydular ki tek yapabildiği onları izlemekti. Üstelik yalnız değildi. Bütün salon çifti büyülenmiş bir halde izliyordu.

Şarkının sonunda Annie kahve demliğini masaya koyup çılgın gibi alkışladı. Konuklarla dolu salonda alkışlar kopuyordu. Büyükbabası selam verdi ve centilmen bir şekilde karısına masalarına kadar eşlik etti.

Diğer çiftler dans etmek için ayağa kalktıklarında, Annie kirli bulaşıkları mutfağa taşımaya başladı. Tekrar yukarı baktığında büyükanne ve büyükbabasını sahnede müzik grubu ile birlikte gördü. İkisinin de ellerinde tefler vardı ve müziğe eşlik ediyorlardı. Onların enerjilerinden etkilenen Annie bir kucak dolusu tabakla mutfağa koştu.

Oliver onu salona geri dönerken durdurdu.

Ellerini omzuna koyup "Yeter," dedi.

Annie onu görmezden gelmeye çalıştı.

"Bunun için görevlendirdiğin çalışanların işlerini yapmalarına izin ver."

"Ama..."

"Gel partiye katıl."

Annesi ve teyzesi Patty ona iki kez aynı şeyi söylemişlerdi. Annie onların haklı olduklarını biliyordu. Gülümsedi ve kafasını salladı. "Tamam."

"Güzel." Oliver onun eline uzandı ve önlerinde uzanan kıvrımlı yolda ilerlemeye başladı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Dans pistine."

Annie yıllardır dans etmemişti. En son lisedeyken dans ettiğini hatırlıyordu. Büyükanne ve büyükbabası gibi yetenekli değildi. Şapşal görüneceği kesindi.

"Ben..."

"Bahane yok."

"Oliver," diye itiraz etti, isteksizlikten ayaklarını sürüyordu.

Oliver onun itirazını duymazdan geldi ve diğer dans eden çiftlerin yanına gelene kadar onu sürükledi. Neyse ki tam Annie'nin ellerini tuttuğunda şarkı bitti.

Annie, "Bu pek iyi bir fikir değil," demek zorunda hissetti kendini.

George kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

Annie alt dudağını ısırıp yere baktı. "Doğrusu ben pek iyi bir dansçı değilim."

"Olman gerekmiyor. Beni izle yeter."

"Ne yapacaksın?"

Oliver'ın cevap vermeye fırsatı olmadan müzik tekrar

başladı. Annie şarkının ağır bir aşk şarkısı olduğunu duyunca sızlandı. Bu hızlı bir şarkıdan daha da kötüydü.

Oliver ona uzandı ve bir kolunu beline dolayıp diğeriyle de elini tutarak onu kollarına aldı. Birkaç dakika sonra kulağına "Rahat ol, seni ısırmayacağım," diye fısıldadı.

Bu her ne kadar doğru olsa da, Oliver'ın mesela onun kulak memesini ısırması şaşırtıcı olmazdı. Yine de Annie hissettiği gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Birkaç dakika içinde rahatlamayı başardı.

"Bak, çok kötü değil, öyle değil mi?" Oliver tekrar fısıldadı.

"Çok kötü değil," diye tekrar etti Annie. Oliver onun takip etmesini kolaylaştırmak için temel dans adımlarını yapıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu müzik hızlandığında.

"Ne için hazır mıyım?" Annie neredeyse sormaya korkuyordu.

Oliver onun belini daha iyi kavrayarak dönmeye başladı.

Annie soluk soluğa kaldı ve Oliver'a daha sıkı tutundu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu panik halinde.

"Dans ediyorum."

"Peki, etme o zaman."

Oliver, onun bu yorumuyla eğlenmiş gibi güldü. "Harika gidiyoruz."

Şarkı devam etti ve Annie şarkının başındaki yavaş ve karmaşık olmayan adımlara geri döndüğü için sevindi. Oliver'a uyum sağlamak zor değildi. Genç adam onun kollarında fazlasıyla rahat olabilmesini sağlıyordu.

Annie, "O dönme hareketini nereden öğrendin?" diye sordu.

"Söylersem bana inanmazsın."

"Dans dersleri mi aldın?" Bu pek Oliver'ın tarzı değildi.

"Bir anlamda evet."

Bir anlamda mı? Ya almıştı ya da almamıştı. Annie ona baktı ve gözlerinin muzipçe parladığını gördü. "Bana anlatacak mısın?"

"Eğer bilmen gerekiyorsa, bana bu numarayı öğreten kişi senin büyükbaban."

"Büyükbabamla mı dans ettin?"

"Hayır." Oliver güldü. "Ona göre bu, büyükannenin ayaklarını yerden kesen teknikti."

"Bu dans numarasını daha önce de masum partnerler üzerinde kullandığını tahmin edebiliyorum," dedi Annie onunla dalga geçmenin keyfini sürerek.

Oliver'ın parmakları Annie'nin yanağına değdi ve onun yüzünü kendine doğru çevirdi. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Yalnızca seninle Annie, yalnızca seninle."

Annie bunu duymak istemiyordu. Başka bir yöne bakıp elinden geldiğince onun bedeninden yayılan rahatlatıcı sıcaklığı yok saymaya çalıştı. Annie, son on senesini nefret ederek geçirdiği bu genç adam için bir şey hissetmek istemese de, hissediyordu. Aralarındaki cinsel çekim kuvvetliydi ve yok sayılması imkânsızdı. On üç yaşında ona çok âşık olmuştu, şimdi ise bir yetişkin olarak içini kıpır kıpır eden duygu tekrar onu ele geçiriyordu.

Şarkı bitti ve Oliver onu isteksizce bıraktı. Annie bu fırsatı kullanıp ondan uzaklaştı. Tam Oliver bir şey söyleyecekti ki uzak bir akraba hızla ona yaklaştı.

"Benimle dans et olur mu?" diye yalvardı Tammy Lee

ve Oliver'ın elini iki eliyle tuttu. "Annie'yi döndürdüğün gibi beni de döndür."

Oliver kıkırdadı ve "Bu benim itiraz edemeyeceğim bir teklif," dedi.

"Sonra da sıra bende!" diye bağırdı başka bir kızın.

Birkaç dakika boyunca Oliver'ın meşgul olacağı belliydi. Annie bu ara için minnettardı ve minnettarlığının nedeni soluksuz kalması değildi. Oliver'la aralarında olan şeyden başı dönüyordu ve ne yapacağını bilemiyordu.

Büyükannie ve büyükbabası masalarında oturuyorlardı. Onları yalnız gördüğü için Annie de yanlarına gitti.

"Ah Annie," dedi büyükannesi yanındaki boş sandalyeyi göstererek. "Birkaç dakika bizimle otur."

Büyükbabası da onlara yaklaştı. Konuşmaya başladığında bakışları sıcak ve içtendi: "Bu çok güzel bir parti oldu."

"Gerçekten de mükemmeldi," diye katıldı ona büyükannesi. "Kent ve benim hayal ettiğimizden çok daha güzel... Bütün beklentilerimizin üzerinde."

"Sizin için bunu yapmak benim için gurur verici," dedi Annie, gerçekten de öyleydi. Bu partinin hazırlığı için uzun saatler ve yoğun bir çalışma gerekmişti. Her detayla ilgili stresse girmişti. Ama büyükannesi ve büyükbabası salona girdiklerinde gözlerinin nasıl parladığını görmek her şeye değmişti. Şaşırmış ve bu kadar arkadaş ve aile dostlarının gelmiş olmasından etkilenmişlerdi.

Julie, Kent'e baktı. "Neden bu kadar endişelendiğimizi anlamadım."

"Bir çift yaşlı ahmağız da ondan," diye mırıldandı büyükbabası Annie'ye yaklaşarak.

"Kendi adına konuş," diye ona takıldı Julie.

Annie onların övgülerini kabul etti. "Bu arada ikinizin ne kadar iyi dansçı olduğunuz konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Büyükannesi "Aslında iyi olan Kent'tir," dedi. "Eskiden, senin kızlar onunla dans etmek isterlerdi."

Annie'nin bakışları farkında olmadan dans pistinde ona hayranlıkla bakan küçük kuzini ile dans eden Oliver'a kaydı.

Annie'nin bakışlarını takip eden büyükannesi "Görüyorum ki Kent'in burada iyi dans eden tek kişi olmadığını fark etmişsin," diye yorum yaptı.

Bu Annie'ye, Oliver'ın ona söylediği şeyi hatırlattı. "Oliver senin ona bir kadının ayaklarını yerden kesmeyi öğrettiğini söyledi."

Kent kıkırdadı. "Sana böyle söyledi ha?"

"Hatta büyükannemin kalbini çalanın o dans hareketi olduğunu söyledi."

"Kent," diye itiraz etti büyükannesi.

"Ama öyle."

Julie öne eğildi. "Ben o kadar da kolay biri değilim. Büyükbabama bir saniyeliğine bile inanma. Kent'in çıktığım diğer erkeklerin hepsinden daha iyi dans ettiği doğru ama ona âşık olma nedenimin dans edişiyle alakası yok."

"İnkâr mı ediyorsun?" Annie'nin büyükbabası meydan okur gibiydi.

"Peki, onun iyi bir dansçı olması beni etkilemişti ama aslında âşık olmamın sebebi gözleriydi."

Kent kaşlarını çattı. "Gözlerim mi?"

"Gözlerini çok güzel buldum. Hâlâ öyle buluyorum," dedi büyükannesi yumuşak bir iç çekişle.

Annie'nin büyükbabası kaşlarını çattı ve kafasının kenarını kaşıdı. "Bu kesinlikle şaşırtıcı."

"Tanrı aşkına Kent, elli sene sonra bunu anlamış olman gerekiyor."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Kent ama yine de kaşlarını çatmaya devam etti.

"Bu bir iltifat büyükbaba," dedi Annie onun tepkisine şaşırarak.

"Biliyorum. Ama Oliver'a dedim ki..." Kent sonra sanki gereğinden fazla şey söylemiş gibi ağzını kapattı.

"Oliver'a ne dedin?" diye sordu büyükannesi.

Annie de merak etmişti. "Evet, Oliver'a ne dedin?"

Kent kafasını sanki önemli değilmiş gibi salladı. "Genel olarak kadınlar hakkında konuştuk. Oliver bana birkaç soru sordu, ben de elimden geldiğince cevap verdim."

"Kent!"

"Annie hakkında tavsiye istedi."

"Kent!" Julie'nin gözleri büyüdü. "Sen bana Oliver ve Annie arasında olanların bizi ilgilendirmediğini ve benim de bunun dışında kalmam gerektiğini söylemiştin."

Annie bir büyükannesine bir büyükbabasına bakıyordu. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

İkisi de onu duymamazlıktan geldiler. "Oliver bizimki gibi elli sene süren bir evlilik istediğini söyledi ve bana ne önerdiğimi sordu."

"Bana öyle geliyor ki benim girmememi söylediğin yola kendin girmişsin," dedi Julie, bundan pek de mutlu görünmüyordu.

"Detay istedi."

"Detay mı?" diye sordu Annie, kendisi de istiyordu.

"Evet. Mesela Julie'yi kendime âşık etmek için ne yapmam gibi. Ben dans edişimi olduğunu zannediyordum ama yanılmışım."

"Seni yaşlı almak, ondan çok daha fazlasıydı. Sen düşünceli ve sevgi doluydun."

"Ve kız kardeşim de, Tanrı rahmet eylesin, sana gizlice bilgi veriyordu."

"Doğru," dedi Julie umursızca.

"Yani Oliver'ın Annie hakkındaki sorularını yanıtlamam neden kötü?"

"Annie'nin..."

İkisi, Annie'nin yanlarında oturduğunu unutmuş gibi birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Hey ikiniz, beni hatırladınız mı?"

"Tabii," dedi büyükanne ona bakmadan. Uzanıp Annie'nin dizini okşadı. "Büyükbaban ve ben bunun çaresine bakarken biraz sabırlı ol lütfen. Kent Shivers, bana öyle geliyor ki sen biraz ikiyüzlülük yapmışsın."

Kent hiç suçluluk duymuyor gibiydi. "İkimiz de aynı şeyi istiyoruz- yalnızca yöntemlerimiz farklı."

Büyükannesi ve büyükbabası tartışmaya devam ederken Annie müziğin durduğunu fark etti. Kafasını kaldırdığında Oliver yanında duruyordu.

"Bu dans benim diye düşünüyorum," dedi ve elini ona uzattı.

Annie ne yaptığını fark etmeden ayağa kalktı ve ona bakmaya devam etti.

Oliver'ın kolları onu kavradı ve Annie yüzünü Oliver'ın göğsüne yasladı. Onun kollarında olmak güzeldi.

"Doğru değil, değil mi?" diye sordu sanki ona değil de kendine sorar gibi.

Oliver onu alnından öptü. Ne sorduğunu bilmediği halde, "Her kelimesi doğru," diye cevap verdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Grace gelene kadar kendimi zor oyaladım. Kütüphaneci ile kısaca konuşmuş ama onu neden aradığıma dair pek detay vermemiştim. Sesimdeki kaygıyı hissetmiş olmalı ki cumartesi vardiyası biter bitmez uğrayacağına söz verdi. Bir saatten az bir zaman vardı.

Onu cumartesi günü rahatsız etmiş olmaktan ötürü suçluluk hissettim ama bana sorun olmadığını söyledi. Rover, her zamanki sadık refakatçim, ben beklerken yanımda otururdu.

Araba kapısının sesini duyduğumda verandaya çıktım ve Grace'i görünce sevindim. Beni gördüğünde adımları hızlandı. Benden birkaç yaş büyük, hatta annemin yaşına daha yakın olmasına rağmen onu arkadaşım olarak görüyordum. Grace olmasaydı Rover benimle olmayacaktı.

Kırmızı boğazlı bir kazağın üzerine kot bir elbise giymişti.

Yaklaşırken iki elini bana doğru açtı. "Jo Marie, her şey yolunda mı? Sesin çok üzgün geliyordu."

Ona yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu ifade edebilirdim ama öyle değildi. Ben de öyleymiş gibi yapmıyordum.

"Birkaç dakika konuşmak için zamanın var mı?" diye sordum. sorusunu yanıtlamak yerine.

"Tabii ki."

Verandanın merdivenlerine oturduk. Elimi tutmaya devam etti. Benim canım Rover'ım üzüntümü fark edip çenesini bacağıma koydu.

"Öncelikle sana birkaç soru sorabilir miyim?" diye sordum.

"İstediğini sorabilirsin," dedi Grace ve sonra gülümseyerek "Makul bir düzeyde tabii," diye ekledi.

"İlk kocan öldü değil mi?"

Gözleri üzüntü ile doldu ve uzaklara baktı. "İsmi Dan'di ve neredeyse otuz senedir evliydik."

"Duydum ki..." Ona acı vermek istemiyordum.

"Ne duydun?" dedi Grace.

"Mark bana Dan'in öldüğünü öğrenmeden önce, onun birkaç ay boyunca kayıp olduğunu söyledi."

Grace'in gözlerindeki üzüntü daha da derinleşti. "Bir seneden fazla bir süredir kayıptı."

"Bir sene... O süre boyunca hayatta olduğuna dair umudun var mıydı?" Kendi umuduma inanmayı o kadar çok istiyordum ki sormadan edemezdim.

"Ah evet, buna emindim. Dan daha önce de birkaç kez bu şekilde kaybolmuştu. Hiçbir şey söylemeden bir ya da iki günlüğüne yok olurdu. İlk olduğunda ne düşüneceğimi bilemeden panikledim. Fena halde endişelendiğim için polisi arayıp onun kayıp olduğunu söyledim. Döndüğünde Dan bana çok kızmıştı."

Grace'in durumu benimkinden tamamen farklıydı ama onun yaşadığı duygular, neye inanması gerektiğini bilememesi çok tanıdıktı. Yarbay Milford'dan o telefonu aldığımdan beri benim yaşadığım kâbus da böyle bir şeydi.

"Tekrar kaybolduğunda daha uzun bir süre yok oldu. İki kez eve gelip gitmiş. Kısa bir süre içerisinde eve iki kez döndü. İkisinde de ben isteydim."

"Nereden anladın? Evde bir şeyler mi eksikti?"

"Aslında fark etmedim, yani hemen değil."

Bunun onun için zor olduğunu fark ediyordum. Grace'in unutmak istediği hatıraları canlandırıyordum ve ona bunları tekrar yaşattığım için üzgündüm. "Eğer konuşmak istemiyorsan..."

"Hayır, sorun değil."

Ona bir gülücükle teşekkür ettim.

"Aslında komik," dedi. "Yani trajikomik. Eve girdiğim an Dan'in orada olduğunu hissettim. Hatta arka tarafta olduğunu düşünerek ona seslendim bile. Odanın ortasında durup cevap vermesini bekledim. Birkaç gün ortadan kaybolur, sonra bir anda gelir ve hiçbir şey olmamış gibi, iki gecedir orada olmayan o değilmiş ve onun ortadan kaybolmuş olduğunu unutmam gerekiyormuş gibi davranırdı."

"Peki, uzun bir süre gittiğinde, birkaç günden daha uzun bir süre, nereye gittiğine ya da ona ne olduğuna dair bir şey biliyor muydun?"

Gülümsedi ama neşeli bir gülümseme değildi bu. "Beni başka bir kadın için terk ettiğini düşündüm."

"Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Birkaç şey. Öncelikle alyansını buldum. Arkasında bırakmıştı, sanki benden kurtulmak ister ya da evlilik ye-

minlerimizi bozar gibi. Son gidişinden bir ay kadar sonra tanımadığım bir mücevherciden kredi kartımızla bir şey alındığını fark ettim. Çok sinirliydim. Mücevherciyi aradım ama bana tek söyleyebildikleri satın alınan şeyin ne olduğuydu: bir yüzük. Bu mücevherin başka bir kadın için olduğunu düşündüm. Beni inciten, ödemeyi bana bırakmış olmasıydı."

"Başkası için miydi?"

Grace ellerini birbirine kenetledi. "Sonradan öğrendim ki kendine bir alyans daha almış. Büyük ihtimalle benim bulduğum yüzüğü kaybettiğini sanmıştı ve kendini öldürdüğünde parmağında alyansı olsun istemişti. Geriye bakınca bunu benim, kızlarımızın ve evliliğimizin şerefine yapmış olduğunu anlıyorum."

Bunlardan konuşmanın arkadaşım için ne kadar acı verici olduğunu fark ederek onun ellerini sıktım. "Daha fazla anlatman gerekmiyor."

"Bana bunları sormak için bir nedenin olduğunu düşünüyorum ve Dan'den bahsetmek iyi geliyor. Alyansını bulmak ve mücevherci ile konuşmak beni aldattığını düşünmeme yol açan tek neden değildi."

"Öyle mi?"

"Kaybolduktan bir süre sonra, ben kütüphanede çalışırken biri koşarak geldi ve Dan'i kasabada gördüğünü söyledi. Arabasındaymış ve yalnız değilmiş. Yanında bir kadın varmış. Onun beni kasabaya rezil etmesine dayanamazdım.

"Bana ve kızlara verdiği acıdan dolayı onunla yüzleşmeye kararlıydım. Hâlâ ne kadar kızgın olduğumu hatırlıyorum. Onu bulmak için kütüphaneden deli gibi fırladım. Düşüp dizimi yaraladım, sonra da oturup ağladım."

"Dan miydi peki? Başka birisiyle mi birlikteydi?"

"Hayır. O olamazdı. Cesedi bulunduğunda bu olaydan daha önce ölmüş olduğunu söylediler."

"Kızgın mıydın?"

"Kızgın mı?" diye tekrar etti. "Ne kadar öfkeli olduğunu anlatmam mümkün değil. Kısa bir süre sonra bir çeşit sinir krizi geçirdim. Komşular o kadar endişelenmişlerdi ki kızlarımı aradılar."

Grace'in yaşadığı acı ve kızgınlığı yalnızca hayal edebilirdim. "Ne oldu?"

Güldü. "Dolaptan Dan'in eşyalarını boşalttım. Kucak kucak kıyafetlerini alıp pencereden dışarı attım. Bana göre, eğer beni terk etmek istediyse, her şeyi almalıydı."

"Senin için cehennem gibi bir dönemdi, değil mi?"

Grace boş gözlerle uzağa baktı. "Dan Vietnam'dan geldikten sonra bambaşka birine dönüşmüştü. Travma sonrası stres yaşadığına emindim ama o da ben de bilmiyorduk."

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Evliliğimiz mükemmel değildi ama kötü de değildi. Birbirimizden memnunduk. Dan elinden geldiği kadarıyla beni ve kızlarımızı seviyordu. Maalesef geçmişi unutamıyordu. Geçmiş ona işkence ediyordu."

Okuduğum makalelerden savaşın içindeki ve dışındaki askerlerin gerilim ve stresten ne kadar derin etkilendiğini biliyordum. Yardım sağlayabilecek programlar vardı ama yeterli değillerdi ve bunların çoğu Dan gibi adamlara yardım edebilmek için fazlasıyla geç hayata geçirilmişti.

"Senelerce bunun acısını çekti. Hiçbir değeri olmadığını düşündü hep. Bir keresinde ona kızlarla birlikte vermiş olduğumuz Noel hediyesini garajda buldum. Hediyeyi parçalamış ve her nedense oraya saklamıştı."

Grace'in ilk kocasının büyük bir ıstırap çekmiş olduğu çok açıktı.

"Ölüm onun için bir rahatlama idi. Savaşta olan bir kazadan dolayı büyük suçluluk ve utanç duyuyordu. O sıralar on dokuz yaşındaydı ve olanları asla unutamadı."

"Artık huzurlu," diye fısıldadım. Her ne kadar Paul'ün hayatta olmasını arzulasam da onun da dingin ve huzurlu olmasını istiyordum.

"Dan hakkında konuşmam sana yardımcı oluyor mu?" diye sordu Grace.

Grace'e ikilemimden bahsetmenin zamanı gelmişti. "Bayan Coryelle bu öğleden sonra bana uğradı," dedim.

"Marion Coryelle mi?"

"Evet. Yan komşum." Aslında tam da yan komşum değildi ama tepenin biraz aşağısında oturuyordu ve çok yaşlı olduğu için ona göz kulak oluyordum.

"Onun evden çıkamadığını sanıyordum. Kızı arada bir kütüphaneye uğrayıp onun için büyük hartli kitaplar alır. Okumayı çok seviyor."

"Evet, iyi bir komşu... Onun posta kutusuna bana gelen bir mektup karışmış ve o da mektubu bana getirdi."

"Seni bu kadar üzen de o mektup mu?"

Sesim titremeden devam edemeyeceğimden korkarak uzağa baktım. "Mektup Paul'ün bir arkadaşındandı."

Grace bana biraz daha yaklaştı.

"Görünüşe göre Paul öldüğünde bana verilmesi için bir mektup bırakmış. Arkadaşı mektubu unuttuğunu ve daha yeni gönderebildiği için özür dilediğini söylemiş."

"Ah Jo Marie, neden üzüldüğünü anlayabiliyorum."

Bu yetersiz bir ifade idi.

"Mektubu okudun mu?"

"Hayır."

"Okurken yanında olmamı ister misin?"

"Hayır. Okumayı reddediyorum..."

"Önce benim okumamı ister misin?" Grace'in sesi yumuşak ve nazikti.

"Okumayacağım... Paul'ün öldüğüne dair kanıtım olmadan okumayacağım." Sonra hıçkırıklara boğuldum ve Rover da mızmızlanıp yüzümü yalamaya başladı. Onu kucağıma aldım.

Grace kolunu omzuma doladı. "Cesedinin hiç bulanamama ihtimalini kabullenmelisin."

O anda Yarbay Milford'un telefonundan ona bahsetmemiş olduğumu fark ettim. Burnumu çekip doğruldum ve rahatlamak için derin bir nefes aldım.

"Ordudaki Yarbay Milford hafta başında beni aradı," diye devam ettim. "Helikopterin düştüğü alan tespit edilmiş ve cesetler çıkartılmış. Helikopterde altı adam vardı ve yalnızca beş adamın kalıntılarına ulaşmışlar. Ordu şimdilerde DNA testlerini yapıyor. Olasılık ne kadar az da olsa bir adam hayatta kalmış olabilir."

"Bu Paul olabilir. O hayatta olabilir. Ben umudumu kesmeyi reddediyorum. Eğer ölseydi bunu hissederdim. Hissederdim biliyorum." Neden sanki Grace'i kocamın hayatta olduğuna ikna etmem önemliymiş gibi bu kadar katı ve inatçı bir şekilde kendimi savunuyordum bilmiyorum.

Grace uzun bir süre bir şey söylemedi, konuştuğunda sesi çok alçaktı. "Dan'in kayıp olduğu o bütün sene ben de ölmüş olsaydı hissedeceğimi düşündüm. Hissedeceğime emindim."

"Hissettin mi?" diye sordum.

"Onu mutlu edebilecek başka birini bulduğunu düşünmemin bir nedeni de buydu." Grace öne doğru eğilip dizlerini kolları ile kavradı. "Kendini öldürmesi hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kesinlikle anlamsızdı. İlk torunumuz doğacaktı ve Kelly babasıyla çok yakındı."

"Hissetmedin mi?"

"Hayır, senin de Paul için hissetmeyeceğini biliyorum. Ben Dan'i ne kadar sevmiş olsam da, onun kendi hayat çizgisi vardı. Sen onu ne kadar sevmiş olsan da Paul'ün de öyle."

Beni çekmecede bekleyen mektubu düşündüm.

Grace uzanıp koluma dokundu. "Mektubunu şimdi okuman gerekmiyor. İstersen bekle. Nerede olduğunu biliyorsun ve kalbin sana doğru zamanı söyleyecektir."

Verdiği öğüt iyiydi. Sözlerindeki bilgeliği fark ettim. Başka sorularım da vardı ama nasıl soracağımı tam bilemiyordum. "Peki sen nasıl... Nasıl devam ettin?"

Daha önce fark ettiğim düşünceli bakış yerleşmişti yüzüne. "Eş ya da çocuk gibi bize yakın birinin ölümü dayanılmaz acı veriyor. Bu acı bir insanı öldürebilecek kadar kuvvetli ve bunu şahsen yaşamadıysan asla anlayamazsın. Dan'in kayboluşu ve ölümünden sonra arkadaşım Olivia'nın bana ne kadar yardım etmek istediğini biliyorum. O da oğlunu kaybetmişti, bu yüzden de anlıyordu ama insanı avutacak hiçbir kelime yok ve kimse acını azaltabilecek bir şey söyleyemez. Bunun için hiçbir kelime yeterli değil."

Yutkundum ve kafamı salladım.

"Derin bir yara ama fiziksel yaralar gibi değil, acıyı azal-

tacak bir ilaç ya da iyileşmesi için belirli bir süre yok. Bir yerini kırdığında, tekrar kaynamasının yaklaşık altı hafta süreceğini biliyoruz. Ölümle baş etmek böyle bir şey değil. Sen Paul'ü kaybetmenin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

"Üstesinden gelebilecek miyim?" Sorulara değil, cevaplara ihtiyacım vardı. "Sen Dan'in ölümünün üstesinden gelebildin mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "O benim kocam ve çocuklarımın babasıydı. Yetişkin hayatımın çoğunu onunla geçirdim ve Dan'i her zaman seveceğim. Ama yine de seni temin ederim ki hayat devam ediyor. İlk başta devam etmesini istemeyeceksin. Her şeyin olduğu yerde durması gerekiyormuş ve sen olanları sindirmeye çalışırken bildiğin hayat durmalıymış gibi hissedeceksin."

Helikopter kazası ile ilgili haberi ilk aldığımda tam da böyle hissetmiştim. Sanki hayat benim için de bitmiş gibiydi. Kendimi bir günden diğerine, zaman ve yer kavramı olmadan, şaşkınlık, korku, şok ve inançsızlık içinde sürükledim.

"Sen tekrar evlendin." Grace'in artık yeni bir hayatı vardı.

"Evet," dedi Grace ve gözleri parladı. "Bu da sevdiğin bir kişinin ölümüyle ilişkili başka bir hayat dersi... Hayat devam ettiği için, her ne kadar eskiye tutunmaya çalışsak da birileri bizi çekiyor. Dan'siz bir sene geçirmiştim. Onsuz yaşamayı öğrendiğim bir sene."

"Ben de...27 Nisan'da bir sene oldu." Bana bu yasın gittikçe kolaylaşacağını ve onun gibi benim de hayata tutunmayı başarabileceğimi söylemesine ihtiyacım vardı. O

an hissettiğim, bunun imkânsız olduğuydu. Ölüm bu acı ya tercih edilebilirdi.

"Kişisel deneyimim sonucu söyleyebilirim ki, iyileşeceksin Jo Marie. Paul'ü kaybetmenin yarası kalbine işleyecek ama iyileşeceksin."

Herkes kocanın hayatta kalmış olmayacağı konusunda ısrarcıydı. Kalbim de bana bunu söylüyordu ama inadım inanmayı kabul etmiyor ve umut parçalarına tutunuyordu. Yine de Grace'in söylediği her şey doğru gibiydi. Zamanla, onun gibi ben de iyileşecektim. Oteli aldığım ilk gece Paul bana gelmişti. Grace gibi o da burasının iyileşme yeri olacağını söylemişti bana.

"Bir gün belki tekrar âşık bile olursun," diye devam etti Grace.

Bekâr günlerimi düşünerek içtenlikle güldüm. "Paul'ü bulmam otuz altı senemi aldı. Eğer yine o kadar uzun sürecekse yetmişlerimde olabilirim."

"Hayat seni şaşırtabilir."

Sürprizlerle aram hiç iyi olmamıştı ama yine de bekleyip görmem gerekiyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

George kollarını Mary'nin omzuna attı ve onun başını kendisininkine yaklaştırıp gülümsedi. "Kızımız sınıf birincisi mi?" Sesinde gurur vardı.

"Evet George, onunla gurur duyuyorum. Delice olduğunu biliyorum ama şahsen bu kadar akıllı bir çocuk dünyaya getirmekten kendimi sorumlu tutuyorum," derken Mary'nin sesi coşkudan titriyordu.

Uzun bir süre yalnızca birbirlerine sarılıp sustular. Mary, George'un neler hissettiğini biliyordu çünkü o da Amanda'nın birinciliğini duyduğu zaman aynı hisleri yaşamıştı. Aslında bunları hissetmeye hakkı yoktu belki de.

"Amanda'yı yalnızca birkaç saattir biliyorum ama sanırım göğsüm o kadar kabardı ki gömleğimin düğmeleri fırlayabilir."

Mary, George'un yüzünü okşadı. Onu o kadar çok seviyordu ki. Kendisi kızına sadece hayatını vermişti. Onu evlat edinen anne geceleri hasta bebeğin yanında uyanık kalmış, dizini yaraladığında onu öpmüş ve okumayı öğ-

rendiğinde yanında olmuştu. Ailesi onunla gurur duymayı hak ediyordu ve şüphesiz gurur duyuyorlardı.

"Mezuniyet törenine gidebiliyoruz, değil mi?" diye sordu George ciddileşerek.

"Biletler yalnızca aile ve arkadaşlara veriliyor. Konferans salonuna biletsiz hiç kimseyi almıyorlar."

"O halde bilet alırız."

"Sorun da bu George. Bilet kalmamış. Ben denedim, inan bana."

"Bunun seni durdurmasına izin mi vereceksin?" diye meydan okudu George ve sonra düzeltti. "Bizi durdurmasına!"

Normalde Mary bu törene gitmesini engelleyecek herkesi ve her şeyi aşardı ama kanser ondaki savaşma duygusunu azaltmıştı.

"Kızımızın konuşmasını dinleyeceğiz," diye ısrar etti George.

"Giriş kapısında olay çıkarmaya dayanamayabilirim," diye fısıldadı Mary. "Ve fark edilmeden girebileceğimi de sanmıyorum." Maalesef kalabalığın içinde kel kafası ile göze batıyordu.

"Endişelenme," dedi George sakince. "Benim bağlantılarım var. Ne olursa olsun, yarın öğleden sonra için iki bilet bulacağım."

Mary bunun mümkün olduğuna inanamıyordu. Yalnızca kızının yakınında olmanın yeteceğini düşünüyordu. Jo Marie'nin yanında çalışan genç, Hailey Tremont ona Amanda ile ilgili en iyi dedikoduları vermişti, kafeden Connor da öyle. Mary her detayı dikkatlice dinlemiş ve daha fazlasını umut etmişti.

Mary bir sonraki Pazartesi gazetesinin okul birincisinin konuşmasını yayınlayacağını öğrenmişti. Kızının düşüncelerini okuyabilmek Mary için en büyük nimetti. Bir de George ile Amanda'yı görüp dinleyebilirlerse ne muhteşem olurdu.

George onu serbest bıraktı ve yanaklarındaki ıslaklığı sildi. Mary de aynısını yaptı ve birbirlerine bakıp gülmeye başladılar.

"Şu halimize bak," dedi George.

"İki yufka yürekliden başka bir şey değiliz." Mary, George'u sevmekten hiç vazgeçmemişti ama onu görmek, onunla birlikte olmak duygularını güçlendirmişti. Ancak kırk sekiz saat içinde ondan ayrılma cesaretini tekrar kendinde bulması gerekecekti.

İkisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı ki George arabayı çalıştırdı ve tekrar otobana çıktılar. Mary uyanık kalmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Gözlerini kapattığını hatırlamıyordu ama kendine geldiğinde George, Tacoma Narrows Köprüsü'nden geçiyordu.

"Uyanık mısın?" diye sordu fısıldayarak.

"Evet... Özür dilerim. Bu kadar kötü bir yol arkadaşı olmak istemezdim." Saat öğleden sonra üçtü ve Mary gözlerini açık tutamıyordu.

"Rica ederim. Uykuya ihtiyacın vardı. Bana otelin adresini söyler misin?"

"Efendim?"

"Gül Limanı? GPS'e yazacağım, sonra dinlenmeye devam edersin ve yol konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Ah doğru, sen bu yönden gelmemiştin değil mi?" Mary çantasını karıştırdı. "Adres burada bir yerlerde olacak."

"Büyük ihtimalle bulabilirim. Aşağı yukarı ne tarafta olduğunu biliyorum ama adresle daha kolay olur."

Mary daha dün sabah ona kaldığı oteli söylemekten kaçınmıştı değil mi? Şimdi bu çok saçma geliyordu.

Mary, George'a Amanda'dan bahsetmeyi düşünmemişti. Bu habere verdiği tepkileri gördükten sonra ne kadar bencil davranmış olduğunu fark etmişti. Bu bilgiyi bunca yıl kendine saklaması ne kadar da acımasızcaydı. İşin gerçeği, George'un hayatına müdahale etmek istememişti. etmek istememişti. Ne de olsa George evlenmişti ve bu karısı için hiç adil olmazdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Mary.

"Her şeyin daha farklı olmasını dilemiyor muyum? Tabii ki. Ama benim çocuğumu dünyaya getirdiğin için her zaman sana minnettar olacağım. Onu, bir ailenin evlat edinip ona iyi bir hayat sunmasına izin verecek kadar çok sevdiğin için de. Bunun için benden özür dileme Mary ama bütün bunlara rağmen bana nasıl söylemedin? Benim de bilmeye hakkım yok muydu?" George durdu, derin bir nefes aldı ve kontrollü bir sesle ekledi: "Olan oldu, sonuçta sen de doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

Mary'ye karşı fazla iyiydi. Hatta inandırıcı olamayacak kadar iyiydi. Onu tüm bunlardan sonra hâlâ seviyor olması, Mary'nin beklemediği bir mucize idi.

Sedir Koyu'na geldiklerinde Mary yolu tarif edecek kadar uyanıktı. Sahili ve oteli kolayca bulabildiler.

George motoru kapattı ve sert bir ses tonu ile, "Olduğun yerde kal," dedi.

Mary gülümsemesini bastırdı. George bazen çok otoriter olabiliyordu.

George arabanın arkasından dolanıp ön kapıyı açtı ve onun inmesine yardım etti. Kolunu beline dolayıp, onu verandanın yanına uzanan kaldırıma çıkardı.

"Son iki gündür dışarıda oturup güneşin altında dinlenmiyorum." Baharın beklenmedik sıcaklığı, etrafında açan çiçekler ve onların havaya karışan kokuları ile dinlenmişti Mary. Gül Limanı çiçekler açtığında sihirli bir yere dönüşüyordu.

"Şimdi de aynısını yapalım mı?" diye sordu George, sabırla Mary'nin hızında verandanın basamaklarını çıkarken. "Sevdiğim kadınla beraber güneşin altında oturmak isterim."

"Zamanın var mı?"

"Mary, eğer bunu şimdiye kadar anlamadıysan söyleyeyim, ben birlikte olduğumuz her anın tadını çıkarıyorum."

"O halde beraber oturalım burada."

"Çok yorgun değilsin değil mi?"

Mary yorgundu ama George gibi o da birlikte oldukları zamanın tadını çıkarmak istiyordu ve onun gitmesini istemiyordu.

George onu verandanın kenarına götürdü, Mary ahşap koltuğa oturdu. Evin içinde bir köpek havladı ve birkaç dakika sonra Jo Marie yanında köpek ile dışarı çıktı.

"Dönmüşsün," dedi Mary'ye ve George'a baktı. "Bir şey ister misiniz?"

"George Hudson," dedi George kendini tanıtmak için. "Sanırım Mary bir battaniyeye hayır demez."

"Hemen," dedi Jo Mary ve içeri girdi. Çok geçmeden, Mary'nin önceki gece kullandığı el örgüsü battaniye ile çıkagelmişti.

George, Mary'nin yanındaki koltuğa oturdu, aralarında bir selpa vardı.

"Buradan manzara harika," dedi Mary mavi gökyüzünü, Olympic Dağları'nın tepelerini ve uzaktaki gemi terasının görüntüsünü seyrederek.

"Öyle," diyerek ona katıldı George da ama o Mary'ye bakıyordu.

Mary iltifatlara alışık değildi. Onu rahatsız ederdi, özellikle de şimdi neredeyse kel ve fazlasıyla zayıf ve solgunken. Duymamış gibi yapmaya çalıştı.

"Olympic Dağları çok etkileyici değil mi?" dedi konuyu değiştirerek.

"Çok güzel," dedi George da manzaraya bakarak.

"Hiç Hurricane Ridge'e gittin mi?"

"Hayır ama duydum."

"Ben de," dedi Mary biraz efkarlı bir şekilde.

Mary, Bremerton vapuru için beklerken aldığı dergilerin birinde görmüştü Ridge'i. Artık şansı yoktu. Bu uzun yolculuğu yapma şansı kalmamıştı. Hurricane Ridge Seattle'dan iki saate yakın uzaklıktaydı ve Olympic Dağları'na ve kır çiçekleriyle dolu çayırlara bakıyor ve harika yürüyüş patikaları barındırıyordu. Mary, buradaki doğal parkla ilgili bir şeyler okumuş ve zaman ayırıp orayı görmüş olmayı dilemişti.

Pişmanlıklar. Kanserle birlikte çok fazla pişmanlığı oluşmuştu.

Birkaç dakika Mary ve George karşılıklı konuştular. George'un kıvrak bir zekâsı ve düşündürücü bir mizah yeteneği vardı, Mary de onunla şakalaşmayı seviyordu.

Yarım saat sonra George "Sen yorgunsun," dedi

Mary itiraz etmedi. Yine gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Yol boyunca yalnızca birkaç dakika dinlenmişti ve enerji seviyesi neredeyse sıfıra yaklaşmıştı.

"Seni odana götüreyim."

Mary, kendi başına yukarı çıkıp çıkamayacağını düşünerek kafasını salladı.

George onun üzerindeki battaniyeyi kaldırıp katladı ve kenara koydu, sonra da eğilip Mary'nin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Koluna girmekten daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlayınca onu daha yakınına çekti.

Merdivenler korktuğu gibi zor gelmişti Mary'ye. George sabırlıydı ve her basamakta onu bekliyor, dikkatli davranıyordu. Mary odasının anahtarını çantasından çıkarttı ve George da onun elinden alıp odasının kapısını açtı.

"Beni kapıma kadar getirip ertesi gün öğlene kadar gitmediğin zamanları hatırlıyorum," diye fısıldadı Mary.

"Beni baştan çıkartma Mary."

Mary güldü.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" diye sordu George.

"Evet." Mary yalan söylemiyordu.

"O halde çok şaşırabilirsin."

"Ah gerçekten George, ben..."

George o daha bir şey söyleyemeden parmağını dudaklarına götürdü. "Sen... Çok... Güzelsin. Ve seni seviyorum."

Mary'nin içindeki coşku neredeyse taşacaktı. "Teşekkürler." Doğru olsa da olmasa da Mary'nin duymak istediği şey buydu. George ona sıkıca sarıldı. Mary onun sözlerinin kendi üzerindeki etkisi ile başa çıkmaya çalışırken derin bir nefes verdi.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Üzgünüm. Uzun bir süre önce seni uyutman için bırakmalıydım."

"Hayır...." Mary yatağa gömülüp ceketini çıkarttı. George onun ayakkabılarını çıkarttı ve ayaklarını yatağa kaldırdı, yatağın altında katlı duran yorganla üstünü örttü. Eğilip alnından yavaşça öptü.

"Seni sonra ararım tamam mı?" dedi.

"Tabii ki."

Mary çok bitkin olduğu için George odanın kapısını kapamadan derin bir uykuya daldı. Bir saat sonra uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Birkaç dakika sonra tuvaletten çıktığında kapısının çalındığını duydu.

"Kim o?" diye sordu Mary.

"Jo Marie. Sana bir tepsi hazırladım."

Mary şaşırmıştı. "Ben sipariş vermedim." Bildiği kadarıyla otelde oda servisi yoktu.

Mary kapıyı açtı ve elinde bir tepsi ile Jo Marie içeri girdi. Tepside bir demlik çay ve bir tabak kurabiye, parlak bir elma ve onun en sevdiği çikolatadan vardı.

"Arkadaşın sen uyanır uyanmaz bunları sana getirmemi istedi."

Mary'nin en sevdiği yiyeceklerdi bunlar. George bunu bile hatırlıyordu, her detayı...

"Akşam yemeğinin de saat yedide sipariş edilmesini istedi. Senin için bir şeyler hazırlayabileceğimi söyledim ama o bunda ısrar etti."

"Acılı noodle ile tavuk," diye fısıldadı Mary.

"Evet," Jo Marie onun bilmesine şaşırmıştı.

Çoğunlukla Mary ve George bir kâseyi paylaşırlardı. En sevdikleri restoran Seattle'ın merkezindeydi.

"Sanırım beni şişmanlatmaya çalışıyor," dedi Mary ve çikolataya uzandı.

"Afiyet olsun," dedi Jo Marie. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam, teşekkürler."

Mary, Jo Marie'nin merdivenlerden inmesini bekledikten sonra kendine bir bardak çay koydu. Nane çayı. Buna da bayılırdı.

İlginç bir şekilde Mary bir kurabiye ve yarım çikolatayı yemeyi başarmıştı; elmadan bir ısırık alıp yarım demlik çayı da içmişti. Haftalardır bir oturuşta bu kadar yememişti. Hatta aylardır. George'un yanında yemeye çalışmıştı ama aslında iştahı yoktu.

Saat yedi buçukta cep telefonu çaldı. George'un aramasını beklediği için telefonu komodinin üzerine koymuştu.

"Mary? Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, saatlerdir uyanığım, kitap okuyorum. İkindi sonrası abur cuburlarım ve akşam yemeğim için teşekkür ederim."

"Noodle nasıldı?"

"Muhteşem."

Bu adam inanılmazdı. Mary birden durgunlaştı çünkü George'un davranışları onun New York'a dönüşünü daha da zorlaştırıyordu. Dönmek dışında bir şansı yoktu. "Beni şımartma."

George duraksadı. "O halde lise mezuniyet törenine iki bilet bulmayı başardığımı da sana söylememeliyim sanırım."

Mary ona inanmaktan neredeyse korkuyordu. "Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Nasıl? Nereden?"

"Sana bağlantılarım olduğunu söylemiştim değil mi?"

"Evet ama bunun olabileceğini düşünmemiştim.... Salona bir kişi daha dahil etmenin imkânsız olduğunu duymuştum."

"Ama içeri iki kişiyi daha sıkıştırabildiler. Kızımızı mezun olurken izleyeceğiz."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Mary, o kadar coşkuluydu ki konuşmakta zorlanıyordu.

"Seni almak için saat birde orada olacağım. İyi uyu aşkım."

"Sen de," demeyi başardı Mary ve telefonu kapadı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yıldönümü partisi sonuna yaklaşıyordu. Annie günün bütün heyecanından sonra büyükanne ve büyükbabasının yorulduklarını fark etti. Annesini kendi kuzini ile sohbet ederken ve onlara ertesi gün Seattle'da akşam yemeği yiyebilecekleri yerlerin adresini verirken buldu.

"Bence büyükanne ve büyükbabamı otele geri götürmenin vakti geldi," dedi Annie, annesinin dikkatini çeker çekmez.

"Merak etme tatlım, Oliver çoktan ilgilendi bu konuyla."

"Ah." Annie etrafa baktı ve gerçekten de Oliver'ın yıldönümü çiftine dışarı çıkarlarken eşlik ettiğini fark etti.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Annie ikisinin baş başa vakit geçirebileceklerini ummuştu. Eğer Oliver partiden ayrıldıysa onu ertesi sabaha kadar görmeyebilirdi.

"Sorun değil, değil mi?" diye sordu annesi.

Annie'nin yüzündeki kederi görmüş olmalıydı.

"Ah tabii, bu harika... Sorun değil."

"Harika bir iş çıkarttın Annie. Baban ve ben seninle gurur duyuyoruz."

"Teşekkürler anne." Annesinin takdiri Annie'nin içini ısıttı.

Annie ve annesi birbirlerine sarıldılar. Şehir dışından gelen çoğu konuk otele dönüyordu ama Annie'nin anne babası Seattle'a geri döneceklerdi.

Annie yemek şirketi ve müzik gruplarına çeklerini yazmak için biraz daha oyalandı. Çalışanlar sandalyeleri katlayıp, masaları temizleyip salonu boşaltırken Annie de başlarında durdu. Yat kulübünün kapısı açıldı ve parlak bir güneş ışığı içeri girdi.

Annie, Oliver'ın içeri girişini izledi. Oliver üzerini değiştirmiş ve daha rahat bir pantolon ile hafif bir ceket giymişti. Annie'nin kalbi hızla atmaya başladı. Bu güçlü çekim onu habersiz yakalamıştı. Bununla baş etmeye hazır değildi ve ne kadar denese de gülümsemesini saklayamıyordu.

"Seni burada yalnız bırakacağımı düşünmedin değil mi?"

Annie, onun sorusunu yanıtlamak yerine kendi de bir soru sordu.

"Büyükannem ve büyükbabam nasıllar?"

"Bitkin, heyecanlı, minnettar, mutlu. Gördükleri arkadaşlarından ve gelen insanlardan bahsediyorlardı sürekli."

"Bu harika." Annie'nin onların hissetmelerini umduğu duygulardı bunlar.

"Sürekli senden de bahsediyorlardı, partiyi ne kadar harika bir şekilde planladığın filan."

Annie, Oliver'ın bunları dinlemek zorunda kalmasına üzülmüştü.

"Muhteşem bir partiydi ve bahse girerim ki sen de bitkinsindir."

"Çok kötü değilim." Annie artık her şey bittiği için bunu söyleyebilirdi. Annesi ve teyzesi bu noktadan sonrasını halledeceklerdi. Pazar akşamı Annie'nin ailesinin evinde büyük bir aile yemeği organize etmişlerdi.

Oliver, Annie'nin yazdığı çeklerden birini aldı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Her şey kontrolüm altında ama teşekkür ederim. Bugün çok yardımcı oldun."

"Elimden geldiği kadar yaptım." Oliver kalkıp Annie'nin yanındaki masanın üzerine oturdu ve ayaklarını aşağıya salladı.

"Yarın akşam sen de aile yemeğinde olacaksın, değil mi?"

"Aslında hayır."

Annie şaşırdı. Oliver'ın mutlaka onlara katılacağını düşünmüştü. "Ama sen büyükannemle büyükbabamı arabayla getirdin ve ben de düşündüm ki..."

"Gelmemi ister misin?"

"Evet," dedi Annie hızlıca, belki de fazla hızlıydı ama çekingen olma vakti geçmişti artık.

Oliver'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "O halde gelmek için elimden geleni yapacağım. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Yani, yalnızca benim için değil. Eminim ailem de senin bu yemeğe katılmanı isteyecektir. Büyükanne ve büyükbabamı söylemiyorum bile." Annie yine de fazlasıyla istekli görünmek istemiyordu.

Oliver bir telefon görüşmesi yaparken Annie de son

çeki yazıp, çek defterinden yırttı. Oliver kiminle konuştuğunu söylemedi, Annie de sormadı ama konuşmanın belli kısımlarına bakılırsa, sanki gezi arkadaşlarından biriyle konuşuyormuş gibiydi.

Oliver onun arkasından salondan gün ışığına çıktı. Saat yediyi geçmişti ama sekiz buçuk, dokuza kadar hava kararmayacaktı.

"Şimdi nereye?" diye sordu Oliver, Annie'nin adımlarına uyum sağlayarak.

"Arabamı çardakta bıraktım."

"Seninle yürürüm."

"Güzel olur," dedi Annie. Kısa bir süre önce olsa, onun kendisine eşlik etmesine ağır bir şekilde karşı çıkardı. Her şey hızlı bir şekilde değişmişti. Son birkaç saat içinde Oliver'ın hakkında öğrendiği her şey başını döndürmüş ve kafasında cevaplanmamış sorular bırakmıştı.

"Verandada oturmak ister misin?" diye sordu Oliver marinaya yaklaşırlarken.

Marinanın yalnızca orada demir atmış gemilerin sahiplerine açık olduğunu fark etmemişti.

"Evet ama içeri nasıl gireceğiz..."

"Buradan kısa bir mesafe uzaklıkta başka bir nihtim var," dedi Oliver onun sözünü keserek. "Orada oturup konuşabiliriz."

"Güzel olur." Annie'nin zihni günün olayları ile doluydu. Yorgun ama mutluydu, Oliver'la olmaktan ve yaşadıkları hakkında konuşup bunu irdelemekten korkuyordu.

Oliver, Annie'yi sahilden şehir merkezine iki mil uzaklıkta bir yere götürdü. Cranberry Point'e yakındı. Burası, tıpkı Oliver'ın söylediği gibi halka açıktı ve deniz çekil-

mişken suyun birkaç metre üzerinde kalmıştı. Bir tabelada, buranın hafta içi tersane çalışanlarını feribotla diğer taraftan bu koya taşımak için kullanıldığı yazıyordu.

Oliver, Annie'nin elini tutarak onu yeni boyanmış gri tersaneye doğru yürüdü. Ceketini çıkartıp üzerine oturmaları için yere serdi. Annie ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayaklarını aşağıya salladı. Oliver da onun yanına oturup aynı şeyi yaptı.

Nereden başlayacağını bilemediği için Annie, önce onun konuşmasını bekledi. Elleri iki yanında yerden destek alıyor, hafif arkaya eğilmiş bir halde ayaklarını öne-arkaya sallıyordu.

"Bugün senin için büyük bir gündü."

"Senin için de," dedi Annie.

"Benim için mi?"

"Evet. Seninle dans etmek isteyen kızların sayısını hatırlamıyorum bile," diye takıldı Annie. "Bunun her gün olduğunu sanmıyorum."

"Eğer on üç yaşından biraz daha büyük olsalardı daha çok hoşuma gidebilirdi."

Annie güldü ve yüzünü güneşe doğru çevirdi. Güneş ışığının dokunuşu ve onu ısıtışı hoşuna gidiyordu. Hava daha güzel olamazdı. Sanki Tanrı büyükannesi ve büyükbabasına yukarıdan gülümsemiş ve bu özel günlerini kutsamıştı.

"Kıskandın mı?"

"On üç yaşındakileri mi?" diye dalga geçti Annie.

"Neden olmasın?"

Annie bu şekilde bütün akşam boyunca şakalaşabileceklerini düşündü ama bu aslında gerçekten konuşmak için tek şansları olabilirdi.

"Bir anda sessizleştin?"

"Biliyorum," dedi Annie. "Üzgünüm ama sana sormak istediğim çok soru var. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Çocukluğumuza geri dönmek ister misin?"

"Bilmiyorum," dedi Annie düşünceli bir şekilde. "Bana hemen kötü anıları hatırlatıyor ve bunun konuşmaya başlamak için iyi bir dönem olduğunu sanmıyorum." Sonra da içinde yanan soruyu sordu: "Benden gerçekten bunca yıldır hoşlandığın doğru mu?"

"Hoşlanmak yetersiz kalır. Senin için yanıp tutuşuyordum."

"Oliver bu doğru olamaz, gerçekten olamaz."

"Ciddiyim. Eğer öpüşmemizden sonra dalga konusu olanın sen olduğun sanıyorsan yanılıyorsun. Ağabeyin seneler boyunca benimle dalga geçmekten vazgeçmedi. Peter, canımı ne kadar acıttığını bilse bile, bana senin bütün erkek arkadaşlarının haberlerini getiriyor ve asla bana acımıyordu."

"Hiçbir şey söylemedin..."

"Sana yaklaşamıyordum. Elektrik teli gibiydin."

Annie itiraz etmedi.

"Beni fark etmen için elimden gelen her şeyi yaptım."

O kadar denemiş olamazdı yoksa Annie onu daha fazla görürdü, özellikle de son birkaç yılda.

"Doğrusu Annie, senin öpüşmemizden sonra olanları asla affetmeyeceğini kabullendim ve seni unutup hayatıma devam etmeye karar verdim."

Annie ona bakıp kaşlarını çattı.

"Sonra nişanı attığını duydum ve bir kez daha denemem gerektiğini anladım."

Oliver'ın gözleri Annie'ye odaklandı, içtenlik ve sıcaklıkla bakıyordu.

"Lenny'yi unutmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum, o yüzden de bekledim. Eğer senin için ne hissettiğimi söylemeden bir seneliğine buralardan uzaklaşırsam pişman olacağımı düşündüm; bu yüzden de bu hafta sonu burada olmak için elimden geleni yaptım."

"Peki ya yolculuğun? Gidiyorsun değil mi?"

Oliver kafasını salladı. "Aslında biletleri senin nişanını duyduğum zaman aldım, sonra siz nişanı atınca da vazgeçmek için çok geç olmuştu. Yıldönümü partisi harika bir zamanlamaydı. Seni son bir kez görmek için geldim. Sanırım bir gençlik filmindeki son performans gibi diyebilirsin."

"Yine de gidiyorsun, değil mi?"

Oliver tereddüt edip başıyla onayladı. "Evet, arkadaşlarım bana güveniyorlar ve planlarımızı yapmık, biletlerimizi aldık, her şey hazır." Uzun uzun Annie'ye baktı. "Benden kalmamı istiyor musun?"

"Hayır... Hayır, senden bunu isteyemem."

"Eğer istersen kalırım, biliyorsun değil mi?"

Annie'nin dili tutulmuştu. Oliver samimiydi.

"Annie, nişanı attığını duyduğumda ne kadar heyecanlandığımı tahmin edemezsin."

Annie sallayıp durduğu ayaklarına baktı.

"Bunu daha iyi düşünmem gerekiyordu, biliyorum. En büyük korkum ilişkimizi daha kötü zedeleyecek bir şey söylemek ya da yapmaktı."

"Büyükbabam sana öğüt veriyordu öyle değil mi?"

"Evet ama bu partiden çok önce başladı. Beni tekrar denemeye cesaretlendiren o oldu."

"Gözlüklerini unutmasıyla ilgili her şey bir oyundu o halde, senin onları getirmen için?"

"Hayır. Ben zaten buraya gelecektim ama Julie arayıp arabayı benim kullanıp kullanamayacağımı sordu, ben de zaten Sedir Koyu'na geldiğim için neden olmasın dedim."

Annie'nin düşündüğü kadar büyük bir komplo planı yoktu ortada.

"Sana bir sorum var şimdi. Ciddi bir soru," dedi Oliver.

"Tamam, sor bakalım."

"Dürüst ol Annie, çünkü bilmem gerekiyor. Seninle bir şansım var mı?"

Annie onun yüzüne dokundu ve elleri orada kaldı. "Bunu cevaplamadan önce, benim için bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Tamam."

"Beni tekrar öp."

Oliver'ın ağzı kulaklarına varmıştı. "Zevkle."

Duruşunu değiştirdi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bu hafta sonu birden fazla kez öpüşmüşlerdi ve her öpücük Annie'yi farklı bir şekilde etkilemişti. Hoşlandığını inkâr edemiyordu ama bu duyguyu itmeye çalışıyordu. İkinci öpücükten istediğinden çok daha fazla keyif almıştı. Üçüncüsü ikisi için de bir sınavdı.

Oliver duygularından emin olamıyor olabilirdi. Artık iki yetişkindiler ve hayalinde, gerçekte ulaşılması imkânsız birini yaratmış olabilirdi. Duygular değişiyordu. Her şey değişiyordu.

Oliver yavaşça ağzını onunkine yaklaştırdı. Parmaklarını açıp Annie'nin saçlarına doladı ve onun başını hafifçe yana eğdi. Öpücük yumuşak ve nazikti, ıslak ve sıcak, ve

sonra mutlu ve özlem dolu bir hale dönüştü. Annie ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu ama Oliver geri çekildiğinde itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

Oliver dudaklarını onun çenesinde gezdirdi ve boynunu kenarına minik öpücükler kondurdu. Ayrıldığı zaman arkaya doğru yaslandı. Annie ellerini onun omzunda tutmuş olduğu için mutsuzdu, yoksa yere yuvarlanabilirdi.

Birkaç saniye sonra gözlerini açtı.

"Bu sorunu çözüyor mu?" diye sordu Oliver.

Annie gözlerini kırpıştırdı.

"Başka bir öpücük daha ister misin? Ben isteklyim ama buna biraz daha devam edersek bizi tutuklatacak şeylere geçebiliriz."

Annie gülümsedi. "Teşekkürler ama cevabını aldım."

"Sorunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu Oliver.

"Hissettiğim şeyin gerçek olduğundan emin olmak istedim..."

"Ya," dedi Oliver ve sordu: "Sonuç ne?"

Evet, bu gerçekti. Çok gerçek. "Sanırım burada bir şeyler var," dedi fazla istekli görünmemeye çalışarak. Ne de olsa Oliver gidiyordu ve bir sene boyunca burada olmayacaktı. Üstelik o Portland'da, Annie ise Seattle'da yaşıyordu.

Oliver onun yanına oturdu ve elini elinin üzerine koydu. "Bu konuda anlaştığımıza göre, ne yapacağız şimdi?"

Annie'nin aklındaki soru da tam olarak buydu. Başını Oliver'ın omzuna yasladı. "Doğrusu Oliver, hiçbir fikrim yok."

"Benim de."

Annie mutlu bir şekilde gülümsedi, birkaç ay önce başka bir adamla nişanlı olduğuna inanamıyordu. Oliver'ın yanında o kadar mutluydu ki.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir iki saatten fazla uyuyamadım. Şafak sökmeden ayaktaydım. Gözlerim yanıyor ve başım zonkluyordu. Bugünü nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Hizmet etmem gereken konuklar ve bu öğleden sonra için hazırlanması gereken bir davet vardı.

Sabahlığımı giyip mutfaktaki bar taburesinde Rover'la birlikte oturdum. Fincanıma buharı tüten bir kahve koyarken kör bir şekilde uzaklara bakıyor ve olumlu düşünmek için elimden geleni yapıyordum. Ama işe yaramadı. Bu karanlık ruh hali omuzlarımda bu kadar ağırlık yaparken çok zordu. Kocamın helikopterinin düştüğünü öğrendiğim günden beri yaşadığım en kötü gecelerden biriydi.

Ama yine de ufak da olsa Paul'ün hayatta olma ihtimali vardı. Buna inanmak anlamsızdı, mantığım bunu biliyordu ama kalbime bu hayalden vazgeçmesi için söz geçiremiyordum. Paul'ün bir şekilde hayatta kaldığına o kadar inanmak istiyordum ki olanaksız olan inanca tutunmuştum.

Paul'ün de böyle bir şey istemeyeceği açıktı. Onun mektubunu okumadan bile ne yazmış olduğunu tahmin edebiliyordum.

Hayatına devam et...

Hatıralarına tutun...

Yas tutma...

Denemediğimi mi zannediyordu? İmkânsızı istediğini fark etmiyor muydu? Daha mektubunu okumadan onun cümlelerini reddediyordum.

Konuklarım yakında gidecekti, Mary Smith haricinde... O da bu geceyi geçirip Pazartesi sabahı gidecekti. Shivers'lar, Oliver Sutton, Annie Newton ve birkaç akrabaları bu sabah otelden ayrılacaklardı.

Sabahım çok yoğun geçecekti. Kahvaltı hazırlamak, çarşafların değişmesini sağlamak, odaları boşaltmak ve temizlemek dışında bir de düşünmem gereken bir davet vardı. Sanki dünyanın yükü omuzlarıma binmiş gibi hissediyordum. Bahçe bu durumdayken ve otel insanlarla dolu iken bunu başarabileceğimi nereden çıkarmıştım bilmiyorum. Neydim ben? Deli mi?

Rover patisini ayağıma koydu. Ya beni avutmaya çalışıyor ya da dışarı çıkmak istediğini söylüyordu. Bar taburesinden kayarak indim ve mutfağın arka kapısını açarak onu dışarı saldım.

Dışarıda dolandı, en üst basamakta durdu ve bahçeye sanki kendi mülküymüş gibi baktı. Sonra dönüp bana baktı. Sanki onu takip etmemi ister gibiydi.

"İşine bak Rover," dedim elimde kahve fincanı ile verandada dururken.

Rover yavaşça basamaklardan inip çimin üzerindeki en

sevdiği köşeye doğru ilerledi. Etrafı kokladı ve sanki burasının sıfanmak için mükemmel bir alan olduğunu teyit etmem ister gibi tekrar bana baktı.

"Hadi bakalım," dedim onu cesaretlendirmek için elimden geleni yaparak.

Benim sadık refakatçim de bugün üzgün bir ruh halinde gibiydi. Hiç acele etmedi ve eve girmeden önce bızlanmadı. Sanki onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi davranıyordu, yatağına gidip kıvrıldı.

"Beni görmezden geleceksin, öyle mi?" dedim.

Rover uyuyormuş gibi yaptı.

"Hain," diye fısıldadım. Kahvemi bitirip fincanı lavaboya koyduktan sonra giyinmek için odama döndüm. Konuklarım uyanana kadar kahvaltıyı hazırlamak istiyorsam harcayacak zamanım yoktu.

Her ne kadar en iyi ev sahibi olamayacağımı düşünsem de elimden geleni yapacaktım. Kot pantolon ve rengin belki ruh halime iyi geleceğini düşünerek parlak sarı, uzun kollu bir bluz giydim. Genelde bir mutfak önlüğü giyiyordum ve bu sefer yine beni bu üzüntülü durumdan çıkaracağını umarak neşeli bir tane seçtim.

Annie aşağı inen ilk kişiydi. Sanki Noel sabahıymış gibi hoplaya zıplaya inmişti aşağı. Onun sabahları seven biri olduğuna karar vermiştim.

"Bu sabah neşen yerinde," dedim sesimin keyifli çıkmasına çalışarak.

"Öyle," dedi, güler yüzlü bir şekilde, bana da ilham vermişti. "Partide hiçbir sorun çıkmadı. Her şey çok güzeldi. Yemekler harika, pastalar leziz ve müzik muhteşemdi. Daha iyi olamazdı."

"Muhteşem." Onun için sevinmiştim, bu etkinlik için ne kadar çok uğraşmış olduğunu biliyordum.

Annie masadan bir sandalye çekti ve yerine oturup içini çekti. "Hâlâ çok coşkulu hissediyorum kendimi."

"Her şeyin yolunda gitmiş olmasına çok sevindim."

"Yolunda gitmekten de öte." Masanın ortasındaki tabaktan bir çörek aldı. "Romantikti..." Hayalperest bir bakışla durdu, çöreği tabağının üzerinde tutarken düşüncelere daldı.

"Büyükanne ve büyükbabanın yıldönümlerinin güzel geçmesinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye ekledim. "Her şeyin böyle yolunda gitmesi sana kendini iyi hissettirmiş olmalı."

"Efendim?" dedi bana bakarak. "Bir şey mi söyledin?"

"Önemli bir şey değildi." Kafasının başka yerde olduğunu anlayınca ona hemen bir bardak portakal suyu koydum.

"Bu sabah Oliver'ı gördün mü?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Hmm..." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bu garipti. Görünüşe bakılırsa aralarında anlaşmışlardı. Daha öncesinde Oliver'm ismini duyar duymaz Annie'nin gerildiğini hatırlıyordum. O adamdan uzak durmak istiyormuş gibiydi ama Oliver yine de gözlerini Annie'den alamıyordu. Annie fark ettiyse bile belli etmiyordu.

"Peki ya büyükannem ve büyükbabam? Onlar uyandılar mı?"

"Ben hiçbir şey duymadım."

Annie ikinci kez bana aynı boş bakışlarla baktı, sanki konuştuğumuz şeyi unutmuş gibiydi.

Güldüm. Belli ki aklı bir karış havadaydı. Bu bakışı daha önce görmüştüm. Gülümsedim.

"O gidiyor, biliyor musun?"

"Oliver'dan bahsediyorsun değil mi?"

"Ah evet, yüksek sesle düşünüyor olmalıyım." Portakal suyundan bir yudum alıp bardağı bıraktı.

"Evet, bu sabah gidiyor olmalı."

"Buradan değil," diye açıklığa kavuşturdu Annie. "Yani bu ülkeden gidiyor."

"A bunu bilmiyordum."

"Bütün bir sene boyunca burada olmayacak."

Bu bir tatilden çok macera gibi geliyordu kulağa. "Nereye gidiyor?"

"Uzaklara... Uzun bir süreliğine, iki arkadaşıyla. Ama kız yok aralarında." Bunu söylerken kaşlarını çattı. "Bu da her şeyi imkânsızlaştırıyor."

"Neyi imkânsızlaştırıyor?"

Kent ve Julie Shivers yemek odasına geldikleri için cevap vermek zorunda kalmadı. Kent ve Julie birbirinin aynı tişörtler giyiyorlardı. Barış ilan etmişe benziyorlardı. Bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Daha dün birbirlerine bağırmadan birkaç dakika bile geçiremiyorlardı.

Kent, Julie'nin sandalyesini çekti ve o masaya otururken hayran gözlerle karısına baktı.

"Kahvaltımızı bitirir bitirmez otelden ayrılmak istiyoruz," dedi Kent bana.

Ben de kafamı sallayıp isteğini onayladım.

Yemek odasına bir tabak sosis getirdim ve masaya koydum. Konuklarımın çoğunun öyle sevdiğini öğrendiğim için kıtır pişirmiştim. Sonra fırından yeni çıkmış ıspanak

ve mantarlı kişi getirdim. Erimiş peynir kenarlarından sızıyordu.

Oliver'ın ayak seslerini merdivende duydum. Birkaç saniye sonra yemek odasına gelmişti.

"Günaydın," diye neşeyle selamladı herkesi

"Günaydın," dedi Kent üç parça sosis alırken.

Nefesimi tutup Julie'nin ona kolesterol seviyesini hatırlatmasını bekledim. Ama beni şaşırttı ve hiçbir şey söylemedi.

Sanki azar işitmeyi bekler gibi Kent karısına baktı, sırıttı ve iki sosis parçasını geri koydu.

"Ben onları alırım," dedi Oliver tabağını kaldırarak, sonra da Julie'ye bakarak ekledi: "Çok güzel bir sabah, öyle değil mi?"

Pencereden dışarı baktığımda havanın bulutlu ve kapalı olduğunu fark ettim. Ama onun ruh hali ilginç bir şekilde Annie'ninkiyle uyumluydu ve bu güzel bir gündü.

Oliver, Kent'e "Arabayı sürmek konusunda hâlâ istekli misin?" diye sordu.

"Sen mi kullanacaksın arabayı?" diye sordu Julie şaşırarak. Soruyu kocasına yöneltmişti.

"Sorun değil, endişelenme," dedi Kent ve Julie'nin dizini okşadı. "Oliver ve ben aramızda hallettik."

"Siz Oliver'ın arabasını mı alacaksınız?" diye sordu Annie.

"Evet."

Annie önce büyükbabasına, sonra Oliver'a, sonra tekrar büyükbabasına baktı.

"Buna ne zaman karar verdiniz?"

"Daha önce." Oliver bir çörek, dört parça sosis ve iki kocaman kiş dilimi aldı.

Belli ki çok acıkmıştı.

"Ama sen bizim eve nasıl gideceksin?" diye sordu Annie, Oliver'a bakarak.

"Seninle gelebilir miyim?" Oliver kafasını kaldırıp soran gözlerle baktı.

"Tabii ki ama... Bu çok ani oldu, değil mi?"

"Bence de," dedi Julie. "Ama iyi bir fikir aslında."

"Ben de iyi bir fikir olduğunu düşündüm," dedi Kent. "Annie ve Oliver birlikte daha fazla vakit geçirmeli- öyle değil mi çocuklar?"

"Peki bu kimin fikriydi?" diye sordu Annie.

Annie bu plan değişikliğine üzülmüşe benzemiyordu.

"Benim," dedi Oliver.

Aynı anda Kent de "Benim," dedi ve güldü. "İkimiz de aynı anda düşündük."

"Böylece ben de Annie'ye burada halletmesi gereken son dakika detayları olursa, yardımcı olabilirim."

"Ben dün her şeyi hallettim"

"O halde," diye düzeltti Oliver, "bana Seattle'daki evini gösterebilirsin."

"Seni evime götürmeyeceğim," diye itiraz etti Annie ve güldü. "Çok hainsin."

"Kent de öyleydi," dedi Julie.

"Ama sen onu evcilleştirdin büyükanne."

"Evet ama elli senemi aldı."

Çiftler karşılıklı şakalaşırken ben de yıldönümü partisinin diğer konuklarına ikramlara devam ettim. Kahvaltı için gelmemiş olan tek kişi Mary'ydi.

Mary önceki gün öğleden sonradan beri odasındaydı ve doğrusu onun için endişeleniyordum. Otelde kaldığı her

sabah bu saatten önce aşağı inmiş olurdu. Zaman geçti ve Mary dışında bütün konuklar kahvaltılarını yaptılar. Onun pek iyi olmadığını biliyordum, bu yüzden yukarı çıkma riskini aldım ve yavaşça kapısını çaldım.

"Kim o?" Sesi zayıf ve titrekti.

"Benim, Jo Marie. İyi olduğundan emin olmak için geldim."

"İyiyim, teşekkürler."

"Uyanık mısın?" Cevap vermeden önce ekledim: "Kahvaltı hazır."

"Ben bu sabah aç değilim."

"Sana bir tepsi getirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Biraz tereddüt ettim çünkü sesinin titrediğini duyar gibi olmuştum ve iyi olduğunu söylese de ben pek emin değildim. Aynı zamanda da onun özel hayatına burnumu sokuyormuşum gibi hissetmesini istemiyordum. "Aşağı inecek misin?" diye sordum.

"Biraz sonra," dedi kapının arkasından.

Konuklarımı ancak bu kadar sorgulayabilirdim. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamış olduğum için arkamı döndüm. Sabırlı olacaktım.

Mutfağa geri döndüğümde orada yalnızca Annie ve Oliver kalmışlardı. Uzun masada karşılıklı oturmuş ve derin bir sohbete dalmışlardı. Annie beni gördüğünde hafifçe kızardı ve dikleşti.

Annie'nin tepkisini gören Oliver da omzunun üzerinden bakıp beni görünce gülümsedi.

Ne konuştuklarını bilmiyordum ama özel bir şey gibi geldi bana. Onları bölmek istemedim. Ama programımın gerisinde de kalamazdım. Bugün olmazdı.

Oradan toz olup mutfağa gittim ve istese de istemese de Mary için bir tabak hazırladım. Sonra arta kalan yemekleri paketleyip buzdolabına koydum. Bir kez dışarı bakıp Annie ve Oliver'ın bir tür tartışma içerisinde olduklarını fark ettim. İkisinin de onları dinlediğimi düşünmelerini istemiyordum, bu yüzden tekrar mutfağa girdim.

Rover, benim rahatsızlığımdan habersiz, mutlu bir şekilde yatağında uyumaya devam etti. Ona söylenmek istedim ama bu kadar kötü bir sabah olması onun suçu değildi.

Sandalyelerin yerde çıkarttığı sesi duyunca ikisinin konuşmalarını bitirdiklerini tahmin ettim. Yemek odasına gidip kalan bulaşıkları da topladım. Bulaşık makinesi açıktı ve tabakları bekliyordu, ben de hepsini yerleştirdim.

Arkamdan bir ses duyana kadar olabildiğince hızlı hareket ediyordum.

"Jo Marie, bir şey mi oldu?"

Arkama döndüğümde Mary'nin kapıda durduğunu ve koşuşturmamı izlediğini fark ettim. Delirmiş gibi olmalıydım, herhalde bu hızla beynimin dinleneceğini ve ihtiyacım olan cevapları bulacağımı da düşünüyordum.

Onun sesiyle donakaldım. "Yo, hiçbir şey olmadı," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Gerçekten." Konuyu değiştirmeye çok istekli olduğum için ben de bir soru sordum. "Kahvaltı için hazır mısın?"

"Yalnızca portakal suyu içeceğim."

"Yalnızca portakal suyu mu?" diye tekrar ettim. Mary çok zayıftı, bir şeyler yemeliydi.

"Daha önce anlattığım gibi, bu sıralar iştahım pek yok."

Onu biraz özendirmeyi düşündüm. " Bu kiş için insanlar birbirleriyle yarıştılar."

"Leziz olduğuna eminim ama bu öğleden sonra gitmem gereken önemli bir etkinlik var ve midemi bozmak istemiyorum."

Onunla tartışmadım. Bir bardak alıp portakal suyu ile doldurdum ve ona uzattım.

Benim de bu öğleden sonra büyük bir etkinliğim vardı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Annie bavulunu toplayıp arabaya yerleştirilmek üzere hazırlamıştı. Bavulu koridordaki elbise çantasının yanına koydu ve son bir kez daha kontrol etmek için odasına uğradı. Büyükannesi ve büyükbabası birkaç dakika önce otelden ayrılmışlardı.

Görebildiği kadarıyla odası boştu. Arkasına döndüğünde bavulu ve elbise çantasının orada olmadığını fark etti. Bu garipti. Kimseyi duymamıştı. Hızla aşağı indi ve bavullarını Oliver'ın gece için hazırladığı sırt çantasının yanında buldu. Onunkileri de kendisininki ile birlikte aşağı taşımış olmalıydı.

Önceki gece olanlarla ilgili ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Doğrusu Oliver'a karşı hisleri onu dağıtmıştı. Onu en çok şaşırtan, bu kadar hızlı bir şekilde değişmiş olmalarıydı. Cuma günü Oliver geldiğinde, Annie onu görmeye bile dayanamıyordu. Ve şimdi... Şimdi onu düşünmek bile kalbinin endişe verici bir hızla atmasına yol açıyordu. O, hayatının büyük bir bölümünde tanıdığı Oli-

ver'dı ama tamamen farklıydı. Oliver değişmemişti ama Annie'nin ona bakışı değişmişti. Bir anda baş belasından prense dönüşmüştü. Gerçekten muhteşemdi!

Oliver mutfaktan bir kâğıdı katlayarak çıktı. Otelin faturası olmalıydı bu. Annie kendi faturasını önceden ödemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Oliver.

Annie başını salladı. Her ne kadar belli etmese de, Oliver'la bu süreyi geçireceğine seviniyordu. Beyni sorularla doluydu.

Bir sene çok uzun olabilirdi. Durumlar değişebilirdi. Genellikle de öyle olurdu. Geçen Şükran Günü'nde kendisi Lenny ile evlenmeye karar vermişti. Neyse ki kısa bir süre içerisinde kendine gelmişti. Bu yakışıklı araba satıcısıyla evlenmek bir felaket olacaktı ve kendi dışında herkes de belli ki bunu biliyordu.

"Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun," dedi Oliver. "Sabah söylediğim şey üzerinde mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Söyleyeceğimi söylemiştim ben. Bu geziye çıkmana engel olmak istemiyorum Oliver. Bu hayatının macerası." Kahvaltı masasında oturup bu yolculuğu tartışmışlardı. Oliver bunu ertelemeye razıydı ama Annie karşı çıkıyordu.

"O halde benimle gel."

"Gelemem." Annie gidebilmek isterdi ama bu imkânsızdı. "Taahhütlerim ve sorumluluklarım var. Belki birkaç ay sonra çıkabilirim ama şimdi değil. Üstelik bence ikimizin de zamana ihtiyacımız var."

Oliver gözlerini devirerek karşı çıktı.

Annie ona takılarak dirsek attı. "Tamam, belki senin yok ama benim zamana ihtiyacım var. Daha yeni bir nişan attığımı unutuyorsun."

Oliver ciddileşti. "Pişman mısın?"

"Bizimle ilgili pişman değilim ama henüz başka ciddi bir ilişki için hazır değilim."

Oliver, genç kadının sözleri onu telaşa düşürmüş gibi kaşlarını çattı.

"Endişelenmene gerek yok. Aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek."

"Tamam." Onun sözünü soru sormadan kabul etti Oliver.

"Üstelik sen adada yeni bir kızla tanışıp ona âşık olabilirsin."

"Ya tabii. Başka birine âşık olmayı denemedim mi sanıyorsun? İşe yaramıyor. Ben tamamen seninim."

"Gerçekten mi?"

Oliver kıkırdadı ve valizlerine uzandı, birlikte otelden çıktılar. Oliver bavulları arabaya yerleştirdi.

Annie yolcu kapısını açtı ve bagajı açacak düğmeye bastı.

Sonra çantasını yere koydu ve garaja bir arabanın girdiğini gördü. Jo Marie yeni bir konuk bekliyor olmalıydı. Arkasını döndüğünde, Lenny'nin kullanabileceği türden kırmızı bir spor araba gördü.

Sonra bir anda anladı. Direksiyonda Lenny vardı.

Annie donakaldı, ciğerlerindeki oksijen katılaşmış gibiydi. Ağzı kurudu.

Oliver bagajı kapattı, ona baktı ve hemen ters bir şeyler olduğunu anladı.

"Annie?"

Annie bir türlü konuşamıyordu.

Lenny arabadan inip kapıyı çarptı. "Bak bak bak, kimler var burada?" Suçlayan gözlerle önce Annie'ye, sonra da Oliver'a baktı. "Benim tatlı masum gelinim demek ki çok da masum değilmiş. Sen de yaramazlık yapıyormuşsun."

"Eğer sen tahmin ettiğim kişiysen, belki de bunu ikimiz erkek erkeğe halledebiliriz," dedi Oliver, Annie'nin yanına gelerek.

Annie ancak zihnini toparlayabilmişti. "Ben senin gelinin değilim," diye hatırlattı ona. "Oliver, sen bundan uzak dur."

Lenny, Oliver'ı görmezden geldi ve yorumlarını Annie'ye yöneltti. "Benim birkaç ufak hatam oldu ve sen o kadar öfkelendin, o kadar dehşete düştün ki nişanımızı attın. Benim ve annemin kalbimizi kırdın. Meğer tüm bu süre boyunca meğer sen de bu zibidiyle yatıyormuşsun."

"Annie, bu budalaya dersini vermeme izin ver," dedi Oliver yumruklarını sıkarak.

"Hayır!" diye bağırdı Annie. İkisinin dövüşmelerini istemiyordu. Bu çok saçma olurdu. Oliver'ın kendi gururunu savunmasına gerek yoktu.

"Bana dersimi verdiğini görmek isterim," diye meydan okudu Lenny.

"İkiniz de durun," dedi Annie. "Bu çok saçma. Lenny, bu Oliver. Oliver, Lenny benim eski nişanlım. Durum biraz şüpheli görünüyor olabilir ama merak etme, Oliver benim sevgilim değil."

"En azından henüz değil," diye ekledi Oliver.

Annie ona dik dik bakıp devam etti: "Oliver bana bü-

yükanınem ve büyükbabamın yıldönümü partileri için yardım ediyordu. Onları Portland'dan buraya getirdikten sonra o da otelde kaldı."

Lenny'nin onun söylediği hiçbir şeye inanmadığı belliydi.

Lenny onu duymazdan geldi ve Oliver'a tehditkâr bakışlar attı. "Eğer dövüşmek istiyorsan, dövüşelim. Ama önceden söyleyeyim; ben judo dersleri aldım."

"Öyle mi?" Annie bunu bilmiyordu. "Uyduruyorsun değil mi? Bu senin yalanlarından bir tanesi." Bu adam neredeyse evlenecek olduğu adamdı ve her an onunla ilgili bilmediği yeni bir şey öğrendiğini fark ediyordu.

"Öyle mi? Çok korktum!" dedi Oliver dalga geçerek.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Annie, Lenny'nin dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Nasıl olabilir? Patronunu aradım."

Annie homurdandı. Durum her an daha da kötüleşiyordu.

"Yani ne yapmamı bekliyordun? Telefonlarımı açmıyordun. Mesajlarımı görmezden geldin ve sonra da numaramı engelledin. Sana söylemem gereken önemli bir şey vardı."

Annie, Lenny'yi tanıdığı için bunun yeni bir yalvarma ya da özür olduğunu tahmin ediyordu.

"Patronumu arayacak kadar önemli olan neydi?" Annie Pazartesi sabahı bu garip durumu açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

"Annem seninle konuşmak istiyor."

"Bu mu senin önemli mesajın?" dedi Annie. "O kadınla yaptığın ufak hatadan annene bahsettin mi?"

Lenny gözlerini kırptı, bu yeterli bir cevaptı.

"Söylemedin." Soru değil, düz bir cümle idi bu. "Bozulan nişanın yükünü benim omuzlarıma attın."

"Ne bekliyordun? Yani eğer daha önceden nişanımızı atmasaydın, bu noktada zaten atardık."

"O halde sorun yok," dedi Annie sonunda anlaştıklarına sevinerek.

"Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun, özellikle de senin ve adı neyse onun arasında geçenleri gördükten sonra."

"Oliver," dedi Oliver, Annie'nin yerine cevap vererek.

Annie öne çıktı. "Sana Oliver'ın kim olduğunu açıkladım."

"Annie..." Oliver, Annie'yi susturmak için elini onun omzuna koydu.

"Onunla konuşmama izin ver," dedi Annie, Lenny ile bu ayrılığın net olmasını istiyordu. Oliver'ın geride durup onun eski nişanlısı ile uğraşmasını izlemesinin ne kadar zor olduğunu da biliyordu. Elini Oliver'ın koluna koydu.

"Bütün hafta sonu sana ulaşamadığım için endişelendim," diye devam etti Lenny, sesi üzgün ve kırgın geliyordu. "Delirecektim. Tek bir araba bile satmadım. Bunun benim aylık ortalamama ne yaptığını biliyorsun. Bu ay en başarılı satışçı ödülünü kaybedebilirim ve bu senin yüzünden olur."

"Öyle mi?" diye sordu Annie alay ettiğini saklamadan. "Nerede olacağıma dair hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hayır. Seni bulmaya çalıştım," diye devam etti Lenny. "Bütün arkadaşlarını aradım."

"Kimi?" Annie'nin bütün arkadaşları onun bu parti için

ne kadar sıkı çalıştığına şahit olduklarından nerede olduğunu bilirlerdi.

"Elle, mesela."

Elle, Lenny'nin sürekli flört ettiği Annie'nin uzaktan bir arkadaşıydı. Annie Elle ile haftalardır – hatta aylardır- konuşmamıştı. "Başka?"

Lenny kaşlarını çatıp yere baktı. "Başkaları da vardı."

"Kim?"

"Ne önemi var? Önemli olan, meraktan öleceğim."

Annie buna bir an bile inanmadı. "Nerede olduğumu kendin bulabilmeliydin Lenny," dedi, onun bahanelerini daha fazla dinlemek istemiyordu.

"Annenle babanın büyük partisinin bu hafta sonu olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Büyükannem ve büyükbabamın."

"Her neyse," diye söylendi Lenny.

"Bilmeliydin, çünkü benim için önemliydi."

"Tamam, anlıyorum. Bana kızgınsın çünkü aylar önce gelemeyeceğimi söylemiştim. Anlıyorum. Her şey bundan ibaret. Ama sana o zaman söylediğim gibi, hafta sonları satış yaptığım zamanlar. Cumartesi izin alamam."

"Lenny, ah Lenny. Ben çok kötü bir hata yaptım."

Lenny'nin gözleri parladı. "Biliyorum ama bunların hepsini geride bırakmak istiyorum. Sen annemin sevdiği ilk kızsın ve evlenmeyeceğimizi söylediğimde annem çok üzüldü."

"Annie?" diye fısıldadı Oliver.

"Sorun değil," diye karşılık verdi Annie. Dikkatini Lenny'ye yönelterek sırtını dikleştirdi. "Sen yakışıklı, karizmatik ve potansiyeli yüksek bir adamsın."

Lenny gülümsedi ve omuz silkerken bakışları yumuşadı.

"Ama sorun şu, ben âşık olma hissine âşık oldum. Hayatımda özel biri olması gerekiyormuş gibi hissettim ve sen de oradaydın – yakışıklı, komik ve başarılı."

Lenny tekrar omuz silkti. "Çoğu kişi ne kadar keyifli biri olduğumu söylüyor."

"Öylesin," diye katıldı ona Annie. "Ama sen sadakatin ve onurun anlamını bilmiyorsun..."

"Evet haklısın, ikinci kez hata ettim ama ona bir araba satmayı başardım..."

"Sadakat önemli," diye devam etti Annie.

Lenny, Oliver'a baktı. "Bunu söyleyene bak! Sen de eski bir aile dostu ile güzel bir hafta sonu geçirmişe benziyorsun."

Birden Oliver öne doğru atıldı. İkisi şimdi o kadar yakın duruyorlardı ki neredeyse burunları birbirine değecekti.

"Annie'nin söylediği gibi çok güzel bir yüzün var," dedi Oliver dişlerini sıkarak. "bozmak istemem ama geride durmayı zorlaştırıyorsun."

"İkiniz de durun," dedi Annie.

İki adam da onu duymamazlıktan gelip birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Kırık bir burun büyük ihtimalle görünüşünü mahveder," dedi Oliver.

"Gerçekten de beni dövebileceğini mi düşünüyorsun?" Lenny meydan okuyordu. "Hatırlasana, ben judo dersi aldım."

"Ah evet, unutmuştum. Ama biliyor musun, âşık çocuk, ben de aldım."

Lenny gözlerini kırpıştırdı.

Annie içlerinden testosteron fışkıran bu iki adam kendilerini aptal durumuna düşürürken orada boş durmayacaktı. İkisini de omuzlarından tutup ayırmaya çalıştı.

"Bu çok aptalca!" diye bağırdı. "Lenny, sana daha önce söyledim, her şey bitti. Artık hiçbir şans yok. Lütfen buradan git. Burada kalarak büyük satışları kaçırıyorsun."

Lenny kollarını indirip bir adım geri attı. "Annem..."

"Onun beğeneceği başka birini bulursun kolayca, merak etme."

Lenny içini çekti ve telaşlı bir şekilde, "O kadar kolay olmayacak," dedi.

"Hoşça kal Lenny."

Lenny başını salladı ve durumun umutsuz olduğunu kabullendi. Kafası yerde, omuzları düşmüş bir halde kırmızı spor arabaya binip motoru çalıştırdı.

Annie, Oliver'a döndü. "Gerçekten de judo dersleri aldın mı?"

"Evet. Böyle bir tehlike karşısında yalan söyleyebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Annie iki adama da inanamıyordu.

"Sekiz yaşındaydım," diye ekledi Oliver.

"Sekiz mi?"

"Lenny de blöf yapıyordu. O suratı dağıtacak hiçbir şey yapmazdı, bunu ikimiz de biliyoruz."

Büyük ihtimalle Oliver haklıydı. Eğer Lenny judo dersi almış olsaydı, çok daha önce bununla böbürlenirdi.

"Bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Benim annem de seni seviyor. Senelerdir bana Shi-

vers'ların en büyük torunları gibi bir kız bulmam gerektiğini söyler durur."

"Uyduruyorsun."

"Hayır."

Annie arabanın kapısını gülerek açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. Oliver da yanına oturdu.

"Hatırlarsan çok önemli bir tartışmanın ortasındaydık," diye hatırlattı Annie ona. "Senin bu yolculuğa çıkmanı istiyorum."

"Ve sana ihtiyacın olan zamanı vermemi."

"Evet."

Oliver bundan mutlu değildi ama elinden bunu değiştirecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Birkaç ay sonra işlerini ayarlayabildiğinde yanıma geleceksin değil mi?"

Annie ona bakıp gülümsedi. "Bakarız ama şu an bunun büyük bir olasılık olduğunu söyleyebilirim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Mezuniyet provalarının yapıldığı Bremerton stadyumu otoparkına girdiklerinde Mary'nin kalbi ağzında atıyordu. George, Mary'nin fazla yürümemesi için girişe yakın bir park yeri bulana kadar etrafta dolandı. Motoru kapattı, ama kapısını henüz açamadan Mary onu durdurdu.

George ona döndü, bakışları merak doluydu.

"George, doğru şeyi mi yapıyoruz?" diye sordu Mary, onu kolundan tutarak. Sanki kalbi yerinden fırlayacaktı. Bütün hayatı boyunca hiç bu denli endişeli ve tedirgin hissetmemişti kendini. Senelerdir Mary kariyerinde birçok engelle karşılaşmıştı ama hiçbir şey, devlet görevlileri ile toplantılar ya da öfkeli fon yöneticileri bile onu bu kadar strese sokmamıştı. Hissedarların toplantılarında bulunup kızgın yönetim kurulu üyeleri ile yüzleşmişti ve hiçbir şey – kesinlikle hiçbir şey – onu evlatlık verdiği kızının konuşmasını dinleyecek olmaktan daha çok korkutmamıştı. Sevgili kızının.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu George. "İstediğinin bu olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle."

"Bana cesaret edemediğini söyleme sakın."

Mary ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Amanda ile aynı şehirde olmaya daha yeni alıştım," diye fısıldadı.

"Sen..." George duraksadı. "Korkuyor musun?"

İçgüdüsel olarak Mary buna itiraz etmesi gerektiğini düşündü ama yapamadı. George'u ikna etmeyi asla başaramazdı. "Korkudan ölüyorum," diye fısıldadı kendi sesini zar zor duyarak. "Kalbim yerinden fırlayacak... baksana." Ne kadar titrediklerini görmesi için ellerini George'a uzattı.

"Aşkım," dedi George kendine güvenle gülümseyerek. "O asla gerçek anne-babasının seyirciler arasında olduklarını bilmeyecek."

"Ama ben onun orada olduğunu bileceğim," dedi Mary.

"Sen bizi tanıma şansı olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır..." Neden korktuğunu söylemek, bunu kabul etmek kadar zordu.

"O halde ne?"

Mary başını öne eğdi ve elleriyle oynadı, çantasını kapatıp açtı. "Benim en büyük korkum onun beni tanıması değil, ama benim kendimi, onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemekten alıkoyamamam."

"Altı yüz kişilik bir sınıfta, inan bana Amanda'nın yakınına gitmemiz bile mümkün olmayacak."

George çok haklı olmasına rağmen, verdiği güvenceler işe yaramıyordu. "Bizim kanımız onun damarlarında akıyor." Mary heyecanla dudağını ısırdı. "O bizim kızımız."

"Seni üzecek hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim," George, sanki onu farkında olduğundan çok daha iyi anlıyormuş gibi uysal bir sesle moral verdi. "Amanda bizim bir parçamız ama onu seven başka bir aileye ait."

Mary, Amanda Palmer'ın üzerinde bir hakkı olmadığını kabul ediyordu, ama yine de o kadar büyük bir tereddüt yaşıyordu ki arabanın içinde hareketsiz kaldı.

"Hadi gidelim, zamanı geldi."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye ısrar etti George. Onu beklemeden arabadan indi ve yolcu kapısını açtı.

Mary ona yüzünde bir kararsızlık ifadesi ile baktı.

"Buraya kadar geri dönmek için gelmedin."

Haklıydı ve Mary bunun doğru olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Derin bir nefes alarak arabadan indi. George, elini dirseğine koymuş, ona yardım ediyordu. Park yerinde yürürken sessizdiler ve kalabalık bir halde yürüyen aile ve arkadaş topluluğuna katıldılar. Büyük salona geldiklerinde George görevliye elindeki iki bileti uzattı. Yerlerine alındılar.

Salona girer girmez etraftaki heyecan seviyesi hissediliyordu. Mary, diğer konukların da neşe ve mutluluk içerisinde dolaşırken yaşadıkları beklenti ve heyecanı hissetti. Gürültü seviyesi yüksekti ve bu da birbirlerini duymayı zorlaştırıyordu. Mary, George'a yakın durdu.

George'un biletleri nasıl aldığını bilmiyordu. Yerleri tam ortadaydı ve sahneyi iyi görebiliyorlardı. Oturdukları anda George, Mary'nin elini tuttu.

Mary, George onunla olduğu için şükrediyordu. Ona sımsıkı tutundu. Bir süre sonra kolunu onun dirseğinin

altından geçirdi ve ona yaslandı; George'un gücüne ve güvencesine ihtiyacı vardı. Kendisinden pek beklenmeyen bu davranış karşısında George'un ne düşüneceğini tahmin edebiliyordu. Ama bu etkinliğin üstesinden onsuz gelebileceğinden şüpheliydi.

Kısa bir süre sonra müzik başladı ve mezuniyet sınıfı bir geçit töreni ile konferans salonuna giriş yaptı. Mary hemen salona giren gençlerin yüzlerini taradı, özellikle de Onur Topluluğu rozetini taşıyanlara baktı. Sınıfının birincisi olarak Amanda da onlardan birini takıyor olacaktı. Amanda'yı hemen göremedi ama gördüğünde George'un elini daha da sıktı.

George hemen anladı. "Onu gördün mü?"

Mary kafasını salladı. "Ön sırada yürüyor. Sağdan üçüncü."

İkinci sıra yerlerini almıştı, bu yüzden George Amanda'yı arkadan görebilecekti.

Mary kendisininki dışında hiçbir mezuniyet törenine katılmamıştı ve o da uzun seneler önceydi. Sayılamayacak kadar çok sene önce. Ortam kesinlikle farklıydı. Onun lise ve üniversite mezuniyetleri daha ciddi olmuştu. Burada ise daha farklı bir hava vardı –neşeli ve eğlenceli. Mary'nin zamanında bu saygısızlık tolere edilemezdi. Kalabalık, en ufak bir şeye alkışlar ve ıslıklarla yanıt veriyordu.

Tören başladığında okul müdürü Bay LaCombe kısaca konuşup sınıf başkanını tanıttı ve o da birkaç kelime konuştu. Mary konuşmacıyı neredeyse hiç duyamıyordu, bu ailesi ve arkadaşlarını selamlayan genç bir adamdı. Sıra sınıf birincisinin konuşmasına geldiğinde George, Mary'nin elini tuttu. İkisi de Amanda sahneye yürürken nefeslerini tuttular.

On sekiz yaşındaki kız kürsüye yürürken Mary, Amanda'nın ne kadar heyecanlı olduğunu fark etti. Amanda, katlanmış konuşma kâğıdını açıp kürsüye koyarken kalabalığa tanıdık bir yüz arayarak baktı.

Bir süre sonra gülümsedi ve Mary onun kendisine güven veren kişiyi bulduğunu anladı. Mary de Amanda'nın bakışlarını takip etti ve ona zafer işareti yapan kadını gördü. Amanda'nın annesini.

Amanda konuşmasına okul müdürüne ve sınıf arkadaşlarına teşekkür ederek başladı.

Mary öne doğru eğilip dikkatle dinledi. Genç kız öğrencilik deneyimlerinden ve son on iki seneyi beraber geçirdiği arkadaşlarından bahsetti.

Bu Mary'ye Amanda'nın neredeyse bütün hayatı boyunca Sedir Koyu'nda yaşamış olduğunu anlattı. Ailenin bu bölgeye ne zaman ve nasıl taşındığını merak etti ama bunların cevaplarını büyük ihtimalle hiç öğrenemeyecekti.

"Ve şimdi her birimiz yeni bir hayatın eşiğindeyiz," diye devam etti Amanda. "Bazılarımız için bu üniversite ya da meslek okulu anlamına geliyor. Diğerleri için orduya katılmak olabilir. Büyük ihtimalle bütün son sınıfların bir arada olacağı son gün bugün."

Mary, kendi hayat deneyimlerinden biliyordu ki bu doğruydu. Kendisi lise ya da üniversite buluşmaları için hiç kasabasına dönmemişti. Bütün buluşmalar özellikle yoğun dönemlerine denk gelmişti ve bir türlü zaman bulamamıştı. Her ne kadar az sayıda da olsalar bazı eski arkadaşları ile tekrar bağlantı kurmak isterdi çünkü kendini evinde hissetmeye çok ihtiyacı vardı. Mary aslında onlarla temas kurabilirdi, bunu hep istemiş ama hiç yapmamıştı. Ve artık bunun için büyük ihtimalle çok geçti.

Amanda ailesinden bahsedip, onlara sevgileri ve destekleri için teşekkür ettiğinde Mary, George'a baktı ve gülümsedi.

"Çoğunuzun bilmediği," diye devam etti Amanda, "aslında benim ikinci bir ailemin olduğu, benim biyolojik ailem."

Mary nefesini tuttu. George'un elleri de onun ellerini acıtırcasına sıktı.

"Bana bu hayatı verenler onlar," dedi Amanda. "Beni bir nedenle evlatlık vermeyi tercih etmişler. Benimle ilgilenen ve üzerime titreyen bir aileye verilmişim. Biyolojik ailemi tanımasam da, ya da beni neden kendileri yetiştirmeyi tercih etmediklerini bilmesem de, Palmer'lar tarafından evlat edinilmiş olmama hep müteşekkir olacağım."

Konuşma büyük bir alkış dalgası ile sonlandı. Mary gözlerinden akan yaşları sildi ve fazla belli etmediğini umdu. George'a bakmaya cesaret ettiğinde, onun da gözlerinin yaşlı olduğunu fark etti.

Öğrencilerin isimleri birer birer okunuyordu ve seyircilerden bütün isimlerin okunması bitmeden alkışlamamaları istenmiş olmasına rağmen yalnızca birkaç kişi isteğe uyuyordu. Aile ve arkadaşlar sürekli sevdikleri kişilerin isimlerini bağırıyorlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, altı yüz öğrencinin isimlerini okumak o kadar da uzun sürmedi. Sıra hızlı bir şekilde ilerledi. Tören bittiğinde gelenekler sürdürülmüş ve öğrenciler keplerini havaya atmışlardı. Sınıf tek sıra halinde çıkarken kapanış müziği çaldı.

Son mezun da salonu terk ettiğinde aile ve arkadaşlar da çıkmak için ayağa kalktılar. Büyük kalabalık çıkışlara doğru

yöneldi ve kapının dışında ailelerini bekleyen öğrencilerle sohbet ettiler.

Mary ve George kapıya doğru birer salyangoz hızında ilerlediler. Bütün bu süre boyunca George, Mary'yi yakınında tuttu. Binadan dışarı çıkıldığında, herkes ters yöne doğru gidiyormuş gibiydi. Aileler mezun olmuş çocuklarını, çocuklar da ailelerini arıyorlardı.

"Beth," dedi Mary'nin yanındaki kişi neredeyse bağırarak, "buradayım."

"Mezunlar partisi yedide başlıyor," diye bağırdı bir yetişkin.

"Affedersiniz, affedersiniz." Bir öğrenci George'un yanından sıyrılarak geçmeye çalıştı. George onu düşmemesi için kolundan tuttu.

Bu Amanda idi.

"Ah özür dilerim, ayağınıza mı bastım?" diye sordu Amanda George'a özür dileyerek.

Bir an Mary gözyaşlarına boğulacağını sandı.

Üçü de ortada, sanki akıntıda nehrin ortasında duran üç taş gibi kalakaldılar.

Mary'nin dili damağına yapıştı. Ne kadar uğraşsa da tek bir hece bile çıkaramadı ağzından.

"Hayır," dedi George ve sonra hemen ekledi. "Harika bir konuşmaydı." Mary'ye baktı. "Öyle değil mi?"

Mary soruyu cevaplayamayacak kadar sarsılmıştı.

"Teşekkürler." Amanda onun övgüsü karşısında ışıldadı ve ikisine de gülümsedi. "Birkaç kez düzeltip tekrar yazdım. Son ana kadar hangi şeklini kullanacağıma karar veremedim. Annem bile hangisini kullanacağını bilmiyordu."

Büyü bozuldu ve Mary gülümsedi. "Muhteşemdi, çok

iyi düşünülmüş, ailenin ve arkadaşlarının duymayı en çok istedikleri şeyleri söyledin."

"Ah teşekkür ederim." Amanda gözleriyle kalabalığı taradı. "Kusura bakmayın. Sanırım ailemi gördüm."

"Tabii ki." Mary kenara çekildi ve Palmer ailesi Amanda'nın yanına geldi.

"Merhaba," dedi Amanda.

"Onu aldığımız için özür dileriz ama bir aile partimiz var."

"Yok, hayır, biz yalnızca konuşmasının ne kadar harika olduğunu söylemek istemiştik."

"Amanda bizi çok onurlandırdı," diye devam etti Bayan Palmer. "Notları için çok çalıştı. Onunla gurur duyuyoruz."

"Tabii duymalısınız," dedi George.

"Sizin de mi çocuğunuz mezun oluyor?" diye sordu Bayan Palmer.

Mary ve George birbirlerine baktılar. George gülümsedi.

"Evet, o da mezun oluyor ve biz de onunla gurur duyuyoruz."

"Kim?" diye sordu Amanda.

"Tatlım, gitmemiz gerekiyor," dedi Bay Palmer, George ona cevap veremeden önce. Palmer'lar aceleyle gittiler ve George dikkatlice Mary'yi otoparka götürdü. Arabalarını buldular ve otoparktan çıkabilmek için kırk dakika beklediler.

Bütün süre boyunca ikisi de konuşmadılar. Mary'nin olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Kızı ile konuşmuştu. Yüz yüze.

Amanda, farkında bile olmadan biyolojik ailesi ile tanışmıştı.

George Gül Limanı Oteli'ne giden yola döndüğünde, "Annem gibi minyon," dedi.

"Benim annem de öyle."

"Ve çok güzel, kendi annesi gibi güzel."

Oteldeki park yerine girdi ve motoru kapattı. İkisi de hareket etmediler.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Mary.

George onun eline uzandı. "Biletleri almakta sorun yoktu. Tek yaptığım..."

"O yüzden teşekkür etmiyorum. Beni sevdiğin, hayatının bir parçası olduğun ve bu son günlerde yanımda olduğun için ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesi benim için değerliydi."

"Bitmesi gerekmiyor..."

"Gerekiyor."

"Senin Seattle'da kalmanı istiyorum. Birlikte yaşayalım, sana çok iyi doktorlar bulurum ve-"

"Hayır," dedi sert Mary bir şekilde onun sözünü keserek. "Yapamam George. Benim evim New York." Mary ona zor bir görev yüklemek istemiyordu. Belki hastalığı düzelirse dönerdi. Ama tedavisinin işe yarayıp yaramayacağını bilmeden, George'u önünde uzanan yola sokmayı reddediyordu.

"Yani beni hayatından tekrar kovuyorsun. İstediğin bu mu Mary? Paylaştığımız onca şeyden sonra gerçekten de istediğin bu mu?"

Mary tereddüt etti ve sonra kafasını salladı. "Üzgünüm ama evet."

"O halde bu bir veda."

"Evet," dedi Mary, sesi bir fısıltı halindeydi. "Bu bir veda."

"Sanmıyorum."

"George, lütfen..."

"Beni seviyor musun?" diye sordu George açıkça.

Mary uzaklara baktı. "Sevdiğimi biliyorsun."

"O halde neden beni bir kez olsun düşünüp bana istediğimi vermiyorsun. Benim istediğim sensin."

"George, lütfen." Mary onun bunu bu kadar zorlaştırmasından nefret ediyordu. "Ölüyor olabilirim."

"Eğer hastalığın ölümcülse bile, benimle olmaktansa kendi başına ölmeyi tercih ettiğini mi söylüyorsun?"

Mary ona cevap vermedi çünkü veremiyordu. Kanserdi ve George'u ne kadar sevse ve onunla birlikte olmak istese bile ona bu çileyi yaşatmak istemiyordu.

Bir süre daha tartıştılar. Mary ufak bir taviz verdi. George onu havalimanına götürebilirdi. Buluşmak için bir saat belirlediler.

George ona arabadan inmesi için yardım etmeye çalıştı ama Mary, George'un elini tutmadı. Onun yerine kendi gücü ile kalktı, şalı ile çantasını aldı, sonra da başını dikleştirip kalbi ne kadar kırılsa da arkasına bakmadan yürüdü.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Davetten önce çılgınlar gibi bütün odalardaki çarşafları değiştirip odaları temizledim. Aklım beş farklı yöne giderken her şeyi bu kadar kısa bir zamanda halletmiş olmam bir mucizeydi. Normalde Hailey'nin yardımını isterdim ama bu öğleden sonra lise mezuniyeti olduğu için onun aile dostlarının ziyaretleri ile meşgul olduğunu biliyordum.

Haftanın daha iyi geçen döneminde pişirdiğim kurabiyeler renkli seramik tabaklarda içinde kırmızı güller olan büyük beyaz bir vazonun etrafına yerleştirilmişti. Her şeyi yemek masasına dizmiştim. Büfede buzlu çay sürahilerim ve tabakların, bardakların ve kap-kacakların yanında büyük demliklerde kahve ve çay vardı. Geriye bir adım atıp düzenlememi inceledim ve tatmin oldum. Masa umduğum gibi görünüyordu, basit ve şık.

Giyinmek de masayı süslemek kadar basit olsaydı keşke... Bankada çalışırken giydiğim iş takımları fazla abartılı ve bir pansiyon işletmecisi için çok iticiydi. Ama her gün

giydiğim kot ve önlük de fazla salaştı. Hem profesyonel hem de samimi bir görüntü istiyordum. İki ya da üç kez kıyafetlerimi değiştirdikten sonra beyaz bir etek ve ceketle karar kıldım. Bluzum pembeydi ve düğmeleri meşeydi. Rover ona fikrimi sorduğumda beni meraklı bir şekilde takip etti. Dürüst olmak gerekirse, hiç yardımcı olmuyordu.

Rover çamaşır odasında dinleniyordu, yemekler dışarıdaydı ve içecekler de bardaklara koyulmaya hazırdı. Artık tek yapmam gereken konukları beklemekti. Tedirgin bir halde bir odadan diğerine gidip her şeyin düzenli olduğunu kontrol ettim. Ah keşke bu daveti daha ileri bir tarihe programlamış olsaydım, yazın ya da sonbaharda. Peggy Beldon beni beklememem için ikna etmiş ve tatmin olana kadar beklemeye karar verirsem hiç yapmayacağım söylemişti. İçgüdüsel olarak onun haklı olduğunu biliyordum.

Oteli bir önceki sahiplerinden devraldıktan sonra birkaç değişiklik yapmıştım. Mark şömmenin üzerine meşe ağacından bir raf yapmıştı. Verandanın basamaklarındaki korkulukları yenilemiş ve birkaç aksesuarı değiştirmişti. Elektrikten ve tesisattan basit tamiratları yapacak kadar anlıyordu ve ondan birkaç kez bu konularda yardım istemiştim.

Sedir Koyu'nu seviyordum. Her ne kadar bu kasabada yalnızca beş aydır yaşıyor olsam da, kendimi evimdeymişim gibi hissediyordum. Orada arkadaş edinmiştim ve iş çevresinin bir parçası olmaktan keyif alıyordum. Ve bu oteli seviyordum. Burada kesinlikle huzur bulmuştum.

Araba yoluna düşüncelerimi yarıda kesen bir araba girdi. Yanında annesi Cehalette Jefferson Rhode'si de getiren Olivia Griffin'i tanıdım. Gülümsememem gerekiyordu.

Charlotte'la iki kez tanışmıştım ve ikisinde de yanında örgülerini getirmişti. Şimdi de yanındaydı.

Charlotte ve kocası Ben, ben otele taşınmadan kısa bir süre önce gelip benimle tanışmışlardı. Çay içmiş ve onun hazırladığı pideleri yemiştik. Sohbet ederken örgüsünü çıkarmış ve neredeyse hiç bakmadan örmüştü. Hatırladığım kadarıyla oğlu için bir çift çorap örüyordu.

Arkadaşlarımı karşılamak için kapıyı açtım.

"İlk biz mi geldik?" diye sordu Olivia seçkin bir yargıç edasıyla. Onu arkadaşı Grace kadar iyi tanımıyordum ama zamanla tanımayı umuyordum. Jacqueline Kennedy ya da Audrey Hepburn'ün zarafeti ve tarzı vardı onda. Mahkeme salonunda çarpıcı bir varlığı olduğuna emindim.

"Geldiğinize sevindim," dedim kapıyı açık tutarken. Neyse ki sabahki bulutlu hava açmış ve gün serin de olsa güneşli ve parlak olmuştu. Beklenmedik bir şekilde birkaç güneşli günümüz olmuştu ve ben buna minnettardım.

"Annemle oteli görmek için can atıyorduk. Kiliseden erken çıktık ve Justine'in restoranına kahvaltıya gittik. Annemi bırakıp birkaç dakika sonra tekrar almak anlamsız geldi."

"Lütfen, sorun değil. Zamanlamanız harika."

"Burasını nasıl değiştirdiğini görmeye geldim," dedi Charlotte etrafa bakıp başını beğenmeyle sallarken. "Yeni tabelayı ve seçtiğin ismi sevdim: Gül Limanı Oteli. Mark Taylor hazırlamış sanırım?"

"Evet, o hazırladı. Benim için epey iş yaptı."

Charlotte masaya bakıp serdiğimi tığ ile örülmüş dantelli örtüyü inceledi. "Mark iyi adamdır. Ben'le benim için de epey iş yaptı ve her zaman uygun bir ücret istedi."

Mark hakkında konuşmak bana biraz suçluluk hissettirdi. Bu sabah bunu takdir etmeyecek olsa bile ona bakmayı düşünmüştüm, ama zaman geçmişti ve ben de unutmuştum.

"Salondaki yastıkları değiştirmişsin," diye yorum yaptı Olivia odaya göz atarak.

"Birkaç konuk odasını da değiştirdim." Mark bana mobilyaları taşımamda da yardım etmişti. Onunla konuşurken Mark'ın bu otelin üzerinde ve benim hayatımda ne kadar büyük bir rol oynadığını fark ettim.

"Odaları görmeyi iple çekiyorum," dedi Charlotte.

Olivia hemen merdivenlere göz attı. "Anne, senin bir asansöre ihtiyacın var. Bu yaşta merdivenleri çıkmamalısın."

"Saçmalık. Merdivenleri çıkabilirim."

"Anne."

Charlotte elini itiraz etmek için kaldırdı. "Tek tek ve yavaşça çıkacağım. Mutfağı denetlemeye gelmedim, Jo Marie'nin üst katta ne yaptığını görmek istiyorum."

Annesinin kararlı olduğunu gören Olivia pes etti. Annesinin koluna girip onu merdivenlerden çıkarttı.

İkinci gelenler Şerif Troy Davis ve karısı Faith'ti. Şerif Davis'le ikimiz benim konuk odalarından bir tanesinde çok iyi duracağını düşündüğüm mavi bir vazo için karşılıklı fiyat teklifi verdiğimiz bir açık artırmaya gitmiştik. O kazanmış ve sonra bana geri çekildiğim için teşekkür etmişti. Bu hediye Faith içindi. Faith'le tanışmamıştım, bu yüzden birkaç dakika sohbet ettik.

Jack Griffin, yargıcın kocası, hurdası çıkmış on beş senelik bir Ford'la gelmişti. Verandanın basamaklarını ikişer

ikişer çıktı, acelesi var gibiydi. Uzun bir yağmurluk giyiyor ve tıpkı gerçekte olduğu gibi, bir küçük kasaba gazetesi editörüne benziyordu. Bu resmi tamamlamak için tek ihtiyacı olan fötr bir şapka ve kalem kâğıtı ki şüphesiz ceplerinden birinde vardı.

"Olivia burada mı?" diye sordu daha ben onu selamlayamadan.

"Annesi ile üst katta."

"Teşekkürler." Merdivenlere baktı, durdu ve bana baktı. "Bu arada burayı çok güzelleştirmişsiniz." Gözleri masadaki kurabiyelere kaydı.

"Bu kurabiyeler harika görünüyor," dedi sanki çölde vaha bulmuş bir adam gibi.

"Lütfen alın."

Ne kadar aklı çelinmiş olsa da kafasını salladı. "Olivia eğer diyeti bozarsam bana dersimi verir. Sağlıklı beslenme konusunda çok kararlı." Masaya daha dikkatli bakmak için yürüdü. "Fıstık ezmesi sağlıklı, öyle değil mi?"

"Tabii ki."

"Olivia'ya göre yulaf ezmesinde de fazla lif var," diye ekledi.

"O da doğru."

Adam kıkırdadı ve ikisinden de birer tane alıp tabağına koydu. "Bundan daha sağlıklı olamazdım."

"Aynen öyle," dedim onun mantık sürecinden keyif alarak.

İlk kurabiyeyi ağzına götürdüğü anda Olivia merdivenlerden indi. "Jack Griffin, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Jack kabahatli gibi duruyordu. "Bu fıstık ezmesi ve diğeri de yulaf ezmesi." Tereddüt edip tabağındaki iki kurabiyeye baktı. "Bu iyi lif değil mi?"

"Devam et," dedi Olivia kafasını alaycı bir ifade ile sallayarak. "Ben senin bakıcın değilim. Karar senin."

Jack içini çekti ve bir dakika sonra iki kurabiyeye de dokunmadan tabağını masaya koydu. "Bir kadını bundan daha fazla sevemezsin," dedi bana.

Ben de gülümsedim ve otelin ön tarafına bir taksinin geldiğini fark ettim. Taksi mi? Yoksa bu Pazar gelecek bir konuğum mu vardı? Bugün için özellikle rezervasyon kabul etmemiştim, yoksa bunu atlamış mıydım?

Taksinin kapısı açıldı ama içinden çıkan kişiyi hemen tanımadım. Tanıdığımda ise emin olmak için daha dikkatli baktım.

Mark Taylor.

Onu kot pantolon ya da iş kıyafetleri dışında hiç görmemiştim. Bu öğleden sonra ise kumaş pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, saçlarını yandan ayırıp ıslatmış ve taramıştı. Tıraş bile olmuş gibi görünüyordu.

Bu Mark mıydı? Ona ne düşüneceğimi bilemeden dik dik baktım.

Taksiden koltuk değneklerini çıkarırken biraz zorlandı. Çıkardığında da basamakları çıkmak için onlara yüklendi. O hareket ederken ben nefesimi tuttum.

"Mark," diye bağırdım kapıyı açıp ona yardım etmek için koşarken. "Burada ne arıyorsun?" Bu, büyük ihtimalle kapıdan giren birine sorulacak en iyi soru değildi.

"Davetli olduğumu sanıyordum. Bana bir davetiye bırakmıştın."

"Tabii ki öyle ama senin gerçekten geleceğini düşünmemiştim." Ona bu davetten ilk bahsettiğimde çok kaba saba bir yorum yapmıştı.

"Sana yardım edeyim," dedim ve elimi koluna koydum. Koltuk değnekleri ile merdivenleri çıkarken dengesini kaybetmesinden korkuyordum. Onları kullanmaya henüz alışamamıştı.

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Tabii ki yok ama ben ihtiyacın olursa diye buradayım."

Hareketliliğiyle beni şaşırttı. Göz açıp kapayıncaya kadar bütün basamakları tırmanmış ve verandaya gelmişti. Onun için kapıyı açık tuttum. Zihnimde ne söyleyeceğimi düşündüm. Onu gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki nezaketsiz davranmıştım. Tabii ki davetliydi.

Eve girdiğinde biraz sendeliyordu.

"Oturmak ister misin?" diye sordum.

"İyi bir fikir olabilir."

Salona yöneldim. Üst gövdesinin kuvveti çok iyi olmalıydı çünkü koltuk değneklerini gayet iyi kullanıyordu. Kanepeye gömüldüğünde değnekleri, başkalarını engellememeleri için önüne, yere koydu.

Başka ziyaretçiler de geldi. Sonraki iki saat boyunca herkesi gezdirip sorularını cevaplamakla meşguldüm. Dışarıya bir ziyaretçi defteri koymuştum ve davetin sonuna doğru en azından elli isim girilmişti. Çoğu konuk gelip birkaç dakika durduktan sonra gitti.

Sondan ikinci kişi gittiğinde bitkin düşmüştüm.

Geriye bir kişi kalmıştı

Mark.

Kasabadan birkaç kişiyle sohbet etmiş ama koltuktan kalkmamıştı.

"Kurabiye kaldı mı?" diye sordu, bu sıradan bir soru gibiydi ama onun kalan yiyeceklerle ilgilendiğini biliyordum.

"Birkaç tane. İster misin?"

"Sanırım hakkım olandan fazlasını yedim."

"Gerisini eve götürmek ister misin?"

Güldü. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Geriye kalan kurabiyelerden bir paket yaptım.

"Gel otur," dedi Mark. "Son iki saattir aralıksız ayaktasın."

Haklıydı. Davet bitene kadar ne kadar yorulduğumu fark etmemiştim. Sanki bir maraton koşmuş gibi hissediyordum kendimi. Rover'ı çamaşır odasından çıkarttım, hemen dışarı çıkmak istedi. Geri geldiğinde sonunda kendimi kanepeye Mark'ın yanına bıraktım.

"İyi iş çıkarttın. İnsanlar senin burasını ne kadar güzel yaptığını konuşuyorlardı."

"Teşekkürler." Değişikliklerdeki kendi payından bahsetmediğini fark ettim. Bütün bu büyük değişikliklerden sorumlu olanın o olduğu düşünülürse, bu alçakgönüllü bir davranıştı. Konuk odalarından birkaç tanesini boyamış, mobilyaların yerlerini değiştirmiş, birkaç yeni şey satın almıştım ama Mark pencerelere eklediğim panjud'lar da dahil birçok şeyden sorumluydu.

"Güzel olmuşsun," dedi bana bakarak.

Bir iltifat? Mark'tan? Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. "Sen de."

Güldü. "Bu gömleği giymeyeli uzun zaman oldu. Ne zaman giydiğimi hatırlamıyorum bile. Düğünde giymiştim sanırım."

Onu o kadar az tanıyordum ki bu önemli fırsatı ona bazı sorular sormak için kullandım. "Kendi düğünün mü yoksa başkasının mı?"

Gözleri kısıldı. "Başka birinin." Uzaklara baktı. "Gelmek istememin bir nedeni de iyi olup olmadığına bakmaktı."

"Neden iyi olmayayım ki?"

Kıkırdadı. "Yani sana birkaç masum soru sorduğumda neredeyse benim kafamı kopartacak olman dışında bir neden mi söyleyeyim?"

"Öyle mi yaptım? Ne zamandı?"

"Dün öğleden sonra. Bana kendi işime bakmamı söyleyip sanki birisi altında bir füzeyi ateşlemiş gibi hızla çıktın."

"Evet, sanırım öyle yaptım. Alınma lütfen."

Sorun değilmiş gibi omzunu silkti ama belli ki endişelenmişti. "Fazla arkadaşım yok ve sana alıştım sayılır."

Bunu bir iltifat olarak mı söylediğinden emin değildim ama öyle kabul etmeye karar verdim. "Teşekkürler, ben de öyle."

"Kimse bahçe hakkında yorum yaptı mı?"

"Hiç kimse yapmadı." O bölgede çalışma olduğu barizdi. "Ama ben oraya çardaklı bir gül bahçesi yapmak istediğimden bahsettim."

"Peki, programın gerisinde kalanın ben olduğumu ve her şeyin benim suçum olduğunu söyledin mi?"

"Bunu yapamazdım."

"Tamam, belki haklısın ama bana haddimi fena bildirdin."

Sanırım haklıydı. "Hayal kırıklığına uğramıştım Mark."

"Biliyorum. Ayağımın üzerine bastığımda ilk önceliğim bu olacak."

"Teşekkür ederim."

Şaşırtıcı bir şekilde gitmek için can atmıyordu.

"Son zamanlarda hiç ağrı kesici aldın mı?"

"Neden sordun?"

"Bir kadeh şarap içersin diye düşünmüştüm."

"Seninle mi?"

"Hayır," diye dalga geçtim. "Rover'la."

Bir dakika düşündü, sonra da sanki çok umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. "Sanırım içebilirim."

"Kırmızı mı beyaz mı?"

Karar onun için çok zordu. "Sen karar ver."

Oregon'daki Willamette Valley'den gelme bir şişe Pinot Noir açtım ve bardaklarımıza koydum.

Sonraki yarım saat boyunca oturup konuştuk. Aslında daha fazla ben konuştum. Mark çoğunlukla sessizdi. Bir kadeh şaraptan sonra ona mektubu anlatmayı düşünüyordum. Konu acı verici olduğu için anlatmamaya karar verdim.

Onun taksi çağırmasını istemek yerine Mark'ı evine ben götürdüm ve dönüşte de Mary Smith'in otele geri döndüğünü gördüm. Tek kelime söylemeden odasına gitti.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mary Pazartesi sabahın çok erken saatinde uyandı. Hazırlayamadığı kadar uzun zamandır çektiği en iyi uykuydu bu. Yatakta oturdu ve esneyerek kollarını kaldırdı. Koya bakarken yağmur yağdığını fark etti. Pasifik Kuzeybatı baharındaki güneşli dört olağanüstü günden sonra bu yağış bekleniyordu.

İçini bir tatmin hissi doldurdu. Doğurduğu kızını görme fırsatı onun için hiç beklemediği bir hediyeydi. Amanda ile yüz yüze konuşabilmek ümit ya da hayal ettiği her şeyden daha güzeldi. Bu George'un sayesinde olmuştu.

Onu düşününce içindeki mutluluk çekildi ve hüzünlendi. Bir kez daha onu terk ediyor olmak moralini bozuyordu. Seattle'da kalmak her ne kadar cazip olsa da imkânsızdı. Bunu yapmak onun için çok bencilce olurdu ve yapamazdı, George'a bunu yaşatamazdı.

Onu seviyordu – evet elbette, nasıl sevmesindi ki?- ama Mary ona kendi sağlık sorunlarının yükünü yükleyecek değildi. George onun kalmasını istiyordu ve bunu tartış-

muşlardı ama sonunda Mary onu kendisi için en iyi olanın New York'a dönmek olduğuna ikna etmişti. Doktorları, tıbbi kayıtları ve evi oradaydı. Tedavi sürecini kesmek aptallık olurdu ve büyük ihtimalle de tehlikeliydi.

George tartışmayı kolaylaştırmamıştı. Mary bitkin düştüğünde ise tek bir şey istemişti, kendisinin onu havalimanına götürmesine izin vermesini. Mary artık tartışmak istemediği için bu konuda taviz vermişti. Üzülerek servisi iptal etmişti.

Oteldeki tek konuk oydu ve Jo Marie'ye kahvaltı için iştahı olmadığını söyledi. Birkaç dilim kızarmış ekmek ve portakal suyu istedi. Yalnızca bir parça ekmek yedi ve birkaç yudum portakal suyu içebildi.

Artık George'un gelmesini bekliyordu. George'un onu Sea-tac havalimanına götürmek için ta Sedir Koyu'na kadar gelmesi çok saçmaydı. Hem de Pazartesi sabahı trafik iki tarafa da çok kötü iken. Yine de onu son bir kez görmek uzun bir süre hatırasında tutabilmek için iyi olacaktı.

"Bavulunu alayım," dedi Jo Marie, Mary merdivenlerden inerken. Mary hesabını kahvaltıda kapatmıştı. Uçuşu on ikide olduğu için bolca vakti vardı.

"Teşekkürler."

Jo Marie çok iyi bir ev sahibi olmuştu. Mary burada iyi ağırlandığını ve kendi sınırlarına saygı duyulduğunu hissetmişti. Mahremiyetine önem veriyordu ve otel sahibi de aşırı cana yakın ya da fazla meraklı olmamıştı.

Birkaç dakika içerisinde Jo Marie bavulu, sanki içi boşmuş gibi rahatlıkla taşıyarak indi. Mary bu yardım için minnettardı.

"Konaklamandan memnun kaldın mı?" diye sordu Jo Marie.

"Ah evet, fazlasıyla." Sedir Koyu'nda geçirdiği bu birkaç gün Mary'ye hayatının sonuna kadar yetecekti. Tekrar etmeyeceğini bildiği bir fırsat yakalamıştı ve bu anıları hep hatırlayacaktı.

"Eve dönmek de iyi olacaktır eminim," diye ekledi Jo Marie. "Eve dönmenin insanı rahatlatan bir tarafı var, değil mi?"

Mary bir yorum yapmadan gülümsedi. New York'taki evi yalnızca bir barınaktı. Yıllar içinde birkaç dekoratif eşya eklemişti ama hiçbir zaman gerçek bir ev gibi olmamıştı. Orası uyuduğu ve eşyalarını depoladığı yerdi. Yemeklerinin çoğunu dışarıdan sipariş ediyor ya da hazır yemekler yiyordu çünkü yemek yapmakla hiç ilgilenmemişti. Yemek onun için bir gereklilikti ama genelde toplantılar arasında koşuşturarak yediği lokmalardan ibaretti. Gece de yemekten keyif alamayacak kadar yorgun oluyordu.

George'un arabası otelin önüne geldiğinde onu gördüğü için sevindi. George'un arabadan inip, ıslanmamak için verandaya doğru hızla ilerleyişini seyretti. Seattle'da yağmura tutulmanın her an mümkün olabileceğini bildiği için Mary yanında bir yağmurluk getirmişti. Kapüşonunu giydi ve bavulunu çekerek verandaya çıktı.

George koşup onun bavulunu aldı. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Sana da günaydın."

George kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı ve uzun bir süre gözlerini ayırmadı. "Benim için güzel bir sabah değil."

"Ah George, hayatım, bunu daha önce konuştuk."

George başını sallayıp kafasını çevirdi.

Jo Marie de yanında Rover'la onlara katıldı. "Umarım yakında tekrar gelirsin," dedi.

Bu pek mümkün değildi ama Mary gülümsedi. "Her şey için teşekkürler."

"Benim için zevkti."

George, Mary'nin elini tuttu ve onu merdivenlerden indirip arabanın önüne getirdi. Kapısını açtı, sonra da tek valizini bagajına yerleştirdi. Arabaya bindiğinde yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

"George, çok ıslanmışsın."

"Hemen kurulurum."

George perişan görünüyordu, omuzları çökmüştü. Sanki Mary onun kalbini tekrar kırmış gibiydi. Arabayı çalıştırdı ama geri vitese atmadan önce "Buraya gelirken düşünüyordum da, bir ya da iki hafta izin alıp New York'a gelebilirim," dedi. Sonra durup Mary'nin tepkisini bekledi.

Daha şimdiden Mary onun ne yaptığını anlamıştı. George yavaş yavaş onun hayatına dahil olmaya. Mary onu görmeyi ne kadar istese de iki yakada yaşamak George'un kariyeri için iyi olmazdı. Bunu bir kez denemişler ama başaramamışlardı ve tekrar yapabileceklerini zannetmiyordu. Yine de bunu kabul etme isteği çok güçlüydü. Kendini George'a doğru eğilirken buldu, heyecan verici manyetik bir çekim vardı aralarında.

Sorun, geleceğin belirsiz olmasıydı. Mary hayatının nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu ve eğer... eğer kemoterapi ve radyasyon tedavisi kanseri öldürmediyse fazla seçeneği yoktu. Onu yavaş yavaş ölürken izlemek George'u da öldürürdü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu George direksiyonu sıkı sıkı tutarken.

"Bakarız."

"Bu bana kibarca ilgilenmediğimi söyleme şeklin, değil mi?"

Mary cevap vermedi.

George içini çekti. "Ben kendimi kandırıyordum, değil mi?"

"Neyle ilgili?"

"Ben sandım ki... bu hafta sonu... Beni sevmekten hiç vazgeçmediğin sonucuna varacağını düşünmüştüm."

Başka türlüsüne nasıl inanabilirdi ki? Mary onun bu söylediklerinin kalp kırıklığı ve hayal kırıklığından kaynaklandığını fark etti. "George, seni her zaman sevdim. Sonsuza dek seveceğim."

"Beni terk ettiğinde bile mi?"

Tahmin edebileceğinden de fazlaydı. "O zaman bile."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi bile," dedi Mary yumuşak bir sesle.

George bir süre cevap vermedi ve sonra "İlginç bir gösterme şeklin var," diye fısıldadı.

Bilmiyordu. Marry onu kanseriyle savaşmasını izlemesine izin vermeyecek kadar çok seviyordu.

Tacoma'ya bağlanacak otobana çıkana kadar tekrar konuşmadılar. "Bana söylemediğin bir şey mi var?" diye sordu George dikkatini yoldan ayırmadan.

"Ne gibi?"

"Kanserle ilgili bir şey?"

"Hayır." Mary ilk andan beri tamamen dürüst olmuştu.

"Emin misin?"

"George, tabii ki eminim." Ona bu kadar ciddi bir konuda yalan söyleyebileceğini mi sanıyordu? Ama sonra fark etti ki Amanda hakkında öğrendiklerinden sonra George bundan şüphelenmekte haklıydı.

"Seattle'ın ülkedeki en iyi kanser araştırma merkezlerine sahip olduğunun farkındasın değil mi?

"Evet." Fred Hutchinson Kanser Araştırma Merkezi dünyaca ünlüydü.

Mary konuyu tamamen değiştirmesi gerektiğini düşünerek "Benim gidişimle ilgili konuşmayalım lütfen. Bu ikimiz için de zor," dedi.

"O halde ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Amanda."

Birden George'un gerginliğinin omuzlarından kalktığını fark etti. "O muhteşem."

Kızlarından bahsetmek ikisine de bir hafiflik ve neşe hissi getirmişti. "Bence de öyle. Onu görmek, onunla karşılıklı konuşmak umut edebileceğimden de güzeldi. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Ona dokunmamak senin için de zor muydu?" diye sordu George.

"Evet, ah evet. Uzanıp yüzünü okşamamak için yumruklarımı sıkarak kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Ona sarılmamak ve onun kalbimin altında dokuz ay boyunca taşıdığım kişi olduğunu söyleyememek daha da zordu."

"Bir an için, ailesinin bizi tanımasından korktum," dedi George.

"Nasıl tanıyabilirler ki?"

"Mary, Tanrım, o tıpkı sana benziyor, fark etmedin mi?"

Fark etmemişti. "Ben daha çok sana benzediğini düşünmüştüm."

George o sabah ilk kez gülümsedi. "Onu Palmer'lara vermekle doğru olanı yaptın."

Her ne kadar mezuniyet boyunca pişmanlık duymuş olsa da Mary de böyle hissediyordu. Kızını sınıf birincisi olarak görünce kararsız kalmıştı. Herkesin onun kendi çocuğu, onun rahminin meyvesi olduğunu bilmesini istemişti. Bu onu son on sekiz senedir yetiştiren aileye büyük haksızlık olurdu. Mary'nin bunun gibi pişmanlıklar için çok geç olduğunu fark etmesi birkaç dakikasını almıştı. Ne kadar zor olsa da bu duyguları bir kenara bırakmıştı. Bunun yerine kızının konuşmasına odaklanmıştı.

Aslında ironikti gerçekten. Amanda'nın hem bu kadar neşe hem de hüzün yaratması... Mary için, aynı anda hissettiği bu iki duygunun karışımını anlatması, hatta anlaması bile zordu.

Anayola girdiklerinde trafik yoğundu. Mary bugünlerde yavaş hareket ettiğinden kendine havalimanına gitmek için epey zaman bırakmıştı. Bu hızla uçuş saatinden iki saat önce orada olacaktı.

Birkaç dakika sessiz kaldılar, sanki birbirlerine söylemek istedikleri her şeyi, birden fazla kez söylemiş gibiydiler...

George havalimanına ilk çıkışı geçti.

"Bu çıkıştan sapmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu Mary.

"İki tane çıkış var. Ben hep diğerini kullanıyorum."

"Tamam."

"Uçuşuna daha iki saat var," diye hatırlattı George.

"Güvenlikten geçmek biraz zamanımı alıyor, yavaşım da." Kapının uzaklığına bağlı olarak durup birkaç dakika dinlenmesi bile gerekebilirdi. Tekerlekli sandalyeye binmeyi de reddediyordu.

"Seni kapıya kadar götürmemi ister misin? Uçuş kartı almak çok zor değil."

"Hayır ama teşekkürler." Ayrılmak zaten yeterince zordu.

"Valizini dışarıda vereceksin değil mi?"

"Evet. Zaten uçuş kartımın çıktısını aldım."

"İyi düşünmüşsün. Jo Marie mi yaptı senin için?"

"Evet. Çok yardımcı oldu."

George şerit değiştirdi ve çıkışa en uzak sağ şeride geçti. "Onun dul olduğunu duydum."

"Evet." Havalimanına bu kadar yaklaşmak ve George'dan ayrılacak olmak Mary'nin boğazını düğümlemişti.

"Hikâyesini biliyor musun?"

"Hayır."

Sesi garip çıkmış olmalıydı; George ona şöyle bir baktı. "İyi misin?"

"Neden olmayayım?" diye sordu Mary içini dolduran korkuyu belli etmemeye çalışarak.

Otobandaki tabela, çıkışlarına bir kilometre kaldığını gösteriyordu. Boğazı daha da düğümlendi. Ağlamayacaktı, George'un onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Birkaç dakika sonra, George şerit değiştirdi ve kuzeye giden trafiğe girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mary.

George cevap vermedi.

"George, çıkışı kaçırdın."

"Biliyorum."

"Ama... George, havalimanına gitmem gerek. Beni havalimanına götüreceğini söyledin."

"Yalan söyledim," dedi George sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi.

"Ne demek yalan söyledim?" Mary sinirlenmişti.

"Evime vardığımızda her şeyi anlatacağım."

"Senin evine gitmiyorum," diye karşı çıktı Mary.

"Ah evet gidiyorsun. Başka seçeneğin yok."

Haklıydı ama bu işe yaramıyordu. "Bir sonraki çıkışa girmen ve havalimanına gitmen için ısrar ediyorum."

"Üzgünüm, bu mümkün değil."

"Tabii ki mümkün. Beni kaçırıyor musun?"

"Her şeyi birkaç dakika sonra anlatacağım."

"Şimdi anlat. Bu şu ana kadar yaptığın en saçma şey."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." George gayet neşeli görünüyordu.

"George, Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

George yalnızca gülümsedi ve cevap vermedi.

George, Mary'nin yalvarışlarını da duymamazlıktan geliyordu, bu yüzden Mary başka ne yapacağını bilemeden koltuğunda oturup kollarını kavuşturdu.

George, Seattle merkezine giden çıkışlardan birine saptı ve doğruca kendi evine gitti. Otoparka girip, kendi arabası için ayrılmış yere park etti.

Motoru kapattıktan sonra arabadan indi ve Mary'nin kapısını açtı. Mary kımıldamadı bile. Eğer George inatçılık yapıyorsa, kendisi de yapacaktı. Ona uzatılan el görmezden geldi.

"Daha önce gitmene izin verdim," dedi George sakin-

ce "Ve bu hatayı ikinci kez yapmana izin veremeyeceğime karar verdim."

"Ben mi?"

"Gitmene izin vermek ahmaklıktı. Bunu tekrar yapmayacağım."

"George," diye yalvardı Mary gözlerini acı ve hüsranla kısarak. "Ne yaptığının farkında mısın? Ben kanserim. Doktorlarım, tüm tıbbi kayıtlarım New York'ta."

"Seattle'da harika kanser doktorları var ve kayıtları e-posta göndermek iki dakikalık iş."

"New York benim evim."

"Hayır, değil!"

Mary kızgınlıkla içini çekti.

"Senin evin benim," diye devam etti George. "Biz on dokuz sene boyunca birbirimizi kandırdık ve sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum artık."

"Ah George..."

"Beni seviyor musun, sevmiyor musun?"

Mary cevap vermemek için dudağını ısırdı.

"Mary, yalan söyleyemezsin. Seni çok iyi tanıyorum."

"O halde niye soruyorsun?" Mary'nin gözleri dolmuştu. Tanrı aşkına, yine ağlıyordu!

"Razı olmak istemiyorum. Eğer tekrar gitmene izin verirsem, hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyarım."

"Anlamıyor musun?" diye fısıldadı Mary sesi çatlayarak. "Ben ölebilirim..."

"Hepimiz ölüyoruz."

Mary eliyle ağzını kapattı.

George onun yanına diz çöktü. "Benimle istediğin kadar kavga et ama bu savaşı kazanmayı ben aklıma koydum.

Beni terk etmene izin vermeyeceğim. Kendini paralasan da kararım kesin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir arkadaşımla konuştum ve bana ülkedeki en iyi kanser uzmanının ismini vermesini istedim."

"New York'ta o."

George güldü ve kafasını salladı. "Henüz bilmiyorum ama gelecek ne getirecek olursa olsun, birlikte başa çıkacağız."

"Ah George." Artık Mary'nin gözyaşlarını tutması mümkün değildi.

"Biz birbirimize aitiz. Her zaman öyleydik. Bu konuda benimle daha ne kadar tartışacaksın?"

Mary'nin onu terk etme isteği gitmişti. Hıçkırıp kendini onun boynuna attı ve neredeyse onu devirecek kadar sıkı sarıldı. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum... Ben de seni seviyorum. Ne olursa olsun Mary, senin yanında olacağım."

Mary kafasını salladı.

Bu adamı hak etmek için ne yapmış olduğu bilmiyordu ama bu her ne ise, sonsuza kadar şükredecekti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tam Mary Smith'in odasını temizlemeyi bitirmiştim ki telefon çaldı. Bir şarkı mırıldanarak merdivenlerden indim, son birkaç gün hissettiğimden çok daha hafif hissediyordum kendimi. İyi hissediyordum. Davetle ilgili ne kadar endişelenmiş olsam da her şey çok güzel olmuştu.

"Gül Limanı Oteli," diye neşe ile açtım telefonu.

"Jo Marie?" İsmimi kısa bir duraksama takip etti.

Yarbay Milford.

Bu benim hevesle beklediğim ama çok korktuğum telefon görüşmesiydi. Ya içimdeki ince ipliğe bağlı umudu güçlendirecek ya da tamamen kopartacak olan konuşma...

Sandalyeye çöktüm. Telefonu kulağıma o kadar bastırmışım ki canım acıdı. "Ne buldunuz?"

"Yalnızca birkaç dakika önce haber aldım."

"DNA sonuçları geldi mi?" Bana acı çektirmek yerine neden doğruca söylemiyordu ki? Cevabı çoktan öğrendiği besbelliydi.

"Bunun gibi bilgilere erişmek bir iki günden daha uzun sürebiliyor."

"O halde bir şans var-"

"Hayır," dedi sözümü keserek. "Paul'ün kazadan sağ çıkmış olması mümkün değil. Hiç ihtimal yok."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Üzgünüm."

"Ama DNA sonuçlarının çıkmadığını söylediniz."

"Çıkmadı."

"O halde Paul'ün öldüğünden nasıl emin olabiliyorsunuz? Siz bana demiştiniz ki-"

Tekrar sözümü kesti. "Artık altı adamın da kalıntıları bulundu. Üzgünüm. Keşke senin için daha iyi haberlerim olsaydı."

Sözleri nefesimi kesti. Akciğerlerim iflas etmişti sanki. Yeniden yasa boğulmuştum.

Bir sonraki ses beni korkuttu. Yasın, kaybın ve acının getirdiği bir inilti. Artık tüm umutlar yok olmuştu. Bu sesin benden çıktığını anlamam birkaç dakikamı aldı. Kocam ölmüştü.

Rover hemen yanıma geldi. İki arka bacağının üzerinde durdu ve ön patilerini benim bacağıma koydu. Elim, Rover'ın kafasına koyduğumda fena halde titriyordu. Yüzüm yanıyor ve gözyaşlarım gözlerimden fışkırarak yanaklarımı kavuruyordu.

"İstersen Paul, Arlington Ulusal Mezarlığı'na gömülebilir," diye devam etti Milford. Bana tekrar Paul'ün ne kadar iyi bir adam olduğunu söyledi ama ben bunu zaten biliyordum. Onu dinledim ama ne dediğini duymadım.

Birkaç veda sözünden sonra telefonu kapattım.

Artık bitmişti.

Uzun bir süre uzaklara bakarak oturdum. Sonra derin

bir nefes aldım ve gözyaşlarımı sildim. Kalbim şişmiş ve normal büyüklüğünün iki katına çıkmıştı sanki. Bütün olasılıklar yok olmuştu, kafamda kurduğum bütün senaryolar yalanlanmıştı.

Rover'ın kafasını okşuyor ve özel refakatçimle avunuyordum ki ellerim dondu. Paul'ün mektubunu okuma vakti gelmişti.

Bir hayalet gibi odama çıkıp yatağıma oturdum. Mektubu koyduğum yatağın yanındaki çekmecemi açtım ve zarfı çıkarttım.

İki kez okudum.

İçinde şaşırtıcı bir şey yoktu. Tam da beklediklerimi yazmıştı.

Beni seviyordu.

Yas tutmamı istemiyordu.

Benimle cennette buluşacaktı ama bunun uzun seneler sonra olmasını diliyordu çünkü benim başkalarına sunacak şeylerim vardı daha.

Bitirdiğimde mektubu katladım ve zarfına koydum.

"Hayatına devam et," diye yazmıştı Paul ve haklıydı. Yapmam gereken işler vardı.

Daha kendime gelememiştim ki Rover odamdan ön kapıya doğru havlamaya başladı. Biri gelmişti.

Kapının zili ikinci kez çaldı ve kapıyı açtığımda eşikte duran kadını hemen tanıdım.

"Michelle," dedim. Michelle Nelson'la Gül Limanı Oteli'nde ilk zamanlar kalan müşterilerden Joshua Weaver aracılığıyla tanımıştım. Joshua ölmekte olan, hatta Joshua buradayken ölen üvey babasını görmeye gelmişti. Michelle, Joshua'nın üvey babasının yan komşusuydu ve Josh'ı liseden beri tanıyordu.

Michelle ticaret odasının üyesi değildi. Devlette sosyal hizmet görevlisi olarak çalışıyordu ama topluluğun içinde bağlantıları vardı. Onu davete çağırmıştım çünkü Joshua'dan buradan ayrıldığından beri haber alamamıştım – alacağımı da düşünmemiştim ya–. Onunla Michelle arasında romantik bir ilişkinin filizlendiğini hissetmiş ve çok meraklı görünmeden gelişmeleri öğrenmek istemiştim.

"Davete gelemediğim için üzgünüm," dedi Michelle selamlama cümlesi olarak.

Doğrusu, ben fark etmemiştim bile. Bir sürü iş sahibinin arasında kimin gelip kimin gittiğini takip edememiştim.

"Eminim bir sürü insan gelmiştir." Michelle içeri girdi, Rover tam orada onu karşılamaya hazır bekliyordu. Kadın eğilip ona ne kadar iyi bir köpek olduğunu söylerken kulaklarını okşadı. Rover mest olmuştu. Belli ki erkekler ve köpekler benzer bir şekilde yemek, oyuncaklar ve övgüden etkileniyorlardı.

"Bir kahve için vaktin var mı?" diye sordum Michelle ve Rover arasındaki etkileşimi izlerken.

"Senin var mı?" diye sordu bana bakarak.

"Tabii." Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Tek umudum ağlamış olduğumu fark etmemesiydi. Anı yaşayacak ve yeni öğrendiğim gerçeklikle yavaş yavaş baş etmeye çalışacaktım. Neyse ki bir sonraki müşterilerim Salı gününe kadar gelmeyeceklerdi ve benim de bir boş günüm vardı.

Mutfağa yöneldim ve Michelle de beni takip etti. Kahve demliğine uzanırken o da duvarın kenarındaki iki kişilik masadan bir sandalye aldı.

"Yarım saat içerisinde mahkemede olmam gerek," diye açıkladı. "Yalnızca birkaç dakika kalabilirim."

"Sorun değil. Evlatlık işlemleri için mi?"

"Bu işimin en güzel tarafı," dedi Michelle kafasını sallarken. "Bu minik erkek çocuğu çok tatlı ve yeni ailesi de çok heyecanlı. Annesi altı kez tüp bebek yapmayı denemiş ve başarısız olmuş. Asla anne olamayacağını düşünürken evlat edinmeye karar vermişler. Çoğu aile gibi onlar da bir bebek evlatlık almak istiyorlardı."

"Bu gayet anlaşılır bir şey, öyle değil mi?"

"Tabii ki. Ama maalesef sisteme kayıtlı, yeni doğan çok az bebek var."

"Evlat edinecekleri çocuk kaç yaşında?"

"Üç. Tanıyabileceğin en sevimli çocuk."

"Onları üç yaşında bir çocuğu evlatlık almaya ne ikna etti?" diye sordum Michelle'e sıcak kahvesini uzatırken. Şeker kâsesini gösterdim, o da kafasını salladı.

"Sade içiyorum, teşekkürler." Kahvesinden bir yudum aldı ve sorumu cevapladı. "Onlara çocuktan bahsettim ve evlatlık almaları için ikna ettim."

"Ve aile ona bayıldı mı?"

"Evet, böyle olacağını biliyordum. Bu güzel çocuğun bir ailesi olacak ve karı-koca da anne-baba olma hayallerini gerçekleştirecekler. İşimi sevmem boşuna değil." Gözleri parıldadı. "Onlar için minik bir kız çocuğu da var aklımda ama birkaç ay sonra."

Michelle küçük bir şeytandı. Kocaman gülümsedi.

O ve Josh'la ilgili bir şeyler öğrenmemin en iyi yolunun doğruca sormak olduğuna karar verdim. Yoksa onun hayatında ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

"Söyle bakalım," dedim soğukkanlı ve ilgisiz görünmeye çalışarak. "En son ne zaman Josh'tan haber aldın?"

Gülümsemesinin daha da büyüyebileceğini düşünmemiştim ama büyüdü. Gözleri parladı ve kahvesine baktı. "Biz her gün konuşuyoruz."

"Her gün mü?" Bu ilginç bir haberdi.

"Kuzey Dakota'da büyük bir inşaat işinde çalışıyor. Fazlasıyla yorucu ve zorlu bir proje ama o ne olursa olsun konuşabilmemiz için zaman yaratıyor."

Hatırladığım kadarıyla Josh proje yöneticisiydi. Otele geldiğinde daha yeni bir alışveriş merkezinin inşaatını bitirmişti ama hangi eyalette olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum. Bir ara bana bahsettiğinden emindim.

"İkinizin hâlâ konuştuğunu duyduğuma sevindim."

Michelle kafasını kaldırıp bana baktı. "Yakın bir zamanda bana evlenme teklif etti."

"Michelle, bu harika." Teklifi kabul edip etmediğini söylemediğini fark ettim bir anda. "Ve sen ne dedin?"

"Josh'ı seviyorum ve onun karısı olmak istiyorum ama Sedir Koyu benim evim. Burada yaşamayı seviyorum. Anlamlı bir işim var ve bırakmak istemiyorum."

"Josh buraya taşınamaz mı?"

"Bunu yapmayı önerdi ama onun işi sürekli gezmesini gerektiriyor. Yaptığı işi seviyor ve işinde de iyi, gerçekten iyi."

"Bu çıkmazda olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Michelle omzunu silkti. "İstenirse mutlaka bir yol bulunur."

"Evet, iyi bilirim."

"Josh'la karşılıklı pazarlık ediyoruz. Bence bazı sendika başkanlarının ondan öğrenebilecekleri şeyler var. Bir şeyi istediği zaman, ona hayır demek mümkün olmuyor."

"Ve seni istiyor?"

Michelle'in yüzü kızardı ve kafasını salladı. "Şirketiyle konuştu ve CEO'yu ona Batı Washington'da bir iş vermeye ikna etti. Bu da çoğunlukla Seattle'da Tacoma bölgesinde çalışacağı anlamına geliyor. Bu projelerde ilk seçim hakkı onun ve bir proje olmazsa bile yalnızca ikı-üç gece uzakta kalmasını gerektirecek projeleri seçecek."

"Bu seni tatmin etti mi?"

"Etti."

"O halde düğün ne zaman?"

"Ağustosta, şimdiki projesi bittiğinde, ama sonra biz bayından döner dönmez yeni bir projeye başlayacak."

"Eve yakın bir iş mi?"

"Evet, Sedir Koyu'nda."

Kaşlarımı çattım. Bu bölgede planlanan herhangi bir inşaat projesinden haberim yoktu. Ticaret odası ya da diğer yerel işletmelerin haberi olmalıydı.

"Aslında biraz ironik. Josh'ın üvey babası evini satışa çıkarmış ve parasının bir hayır kurumuna bağışlanmasını istemişti."

Bunu duyunca Josh için üzüldüm, ne de olsa Richard'ın hâlâ hayatta olan tek akrabası olarak evin ona miras kalacağını düşünmüştüm. Belli ki öyle olmayacaktı.

"Josh da evi satın aldı."

"Üvey babasının evini mi?"

"Evet. Benim ailemin evinin hemen yanında. Büyük bir tadilat yapıyor, birkaç yatak odası ekleyip mutfağı tamamen değiştirecek. Yani yepyeni bir eve çevirecek."

Bu çok iyi bir haberdi. "Bu harika."

"Biz bir aile olmak istiyoruz ve annem ve babam da çok seyahat ediyorlar. Eve göz kulak olacak birilerine ihtiyaçları var. Hepimiz için çok iyi olacak. Annem ve babam bize kendi özel alanımızı tanıyacaklardır, biz de onlara ihtiyaçları olduğunda yardım edebileceğiz."

Josh'ın her zaman aradığı aileyi Michelle'le bulduğunu görebiliyordum.

"Umarım benim de bir düğün davetiyem olur."

"Merak etme, senin ismin zaten listede."

"Josh'la konuştuğunda benden selam söyle lütfen."

"Söylerim." Michelle kahvesinden son bir yudum aldı, ayağa kalktı ve fincanını lavaboya bıraktı. "Böyle kaçtığım için kusura bakma..."

"Üç sorun değil. Önemli işlerin var." Onu kapıya kadar geçirdim, Rover da geldi. İkimiz kapıda durup Michelle'in gidişini izledik. Güzel bir ziyaret olmuştu.

Josh Sedir Koyu'na geri taşınacaktı demek. Bu güzel haberdi, Michelle için sevinmiştim. Birbirimizi daha iyi tanımaya başlamıştık. Onu seviyor ve daha fazla tanımak istiyordum. Ne istediğini bilen bir kadındı ve en iyisi dışında bir tercihi kabullenecek biri değildi. Bundan ötürü ona hayrandım.

O giderken, tekrar otele taşındığım ilk gece gördüğüm rüyayı, Paul'ün bana gelişini hatırladım. Bu otelin bir iyileşme yeri olacağını söylemişti, hem ben hem de başkaları için. Son birkaç günde bunun iki kanıtını görmüştüm. Önce Abby Kincaid'den bir düğün davetiyesi, şimdi de Josh'ın aşkı ve aile sevgisini bulması.

Mutfağa döndüm, kahve fincanlarını bulaşık makinesine yerleştirirken telefon çaldı.

"Gül Limanı Oteli."

"Ben Eleanor Reynolds. Bir oda için bilgi almak istemiştim." Sesi kısık ve sert geliyordu. Ağustos'un sonlarına doğru bir hafta sonu için bilgi almak istedi ve odalardan birinin hafta sonundan sonra birkaç günlüğüne daha müsait olup olmadığını sordu.

"Görünüşe göre o günlerde boşuz," dedim ona.

"Güzel. O halde Cuma, Cumartesi ve Pazar için bir rezervasyon yaptırmak istiyorum. Ayrıca Pazartesi de kalabilirim ve Salı. Henüz bilmiyorum."

"Tabii ki. Neden nedir?"

"Yani bilmiyorum, bakalım göreceğiz." Detay vermedi.

Daha fazla sormadım. Eğer bilgi vermek istemiyorsa, ben de burnumu sokmayacaktım. Haziran'dan başlayarak neredeyse her gün için müşteri vardı. Koy tekneler için popüler bir yerdi ve çiftçi pazarı da hafta sonları kalabalıkları çekiyordu. Burada düğünler çoktu ve eğer her şey yolunda giderse benim çardağım ve gül bahçem de yazın sonuna kadar bitmiş olacaktı.

"Rezervasyonunuzu aldım," dedim ona Ağustos'taki tarihleri tekrar ederek.

Rover havladı ve onun suyunu vermeyi unuttuğumu fark ettim.

"Hayvanlarınız mı var?" Sesi, sanki hayvanların etrafında olmaya alışkın değilmiş gibi ve titiz çıktı.

"Bir köpeğim var," dedim. "Umarım bu sorun değildir." Bazı insanların alerjik olduğunu biliyordum. Rover'ı işletmeye getirmek bir riskti.

"Ben kedileri seviyorum. Köpeklerin etrafında pek bulunmadım... Eminim sorun olmaz."

"Endişelenmeyin. Rover çok cana yakındır."

"Eminim öyledir." Sesinin tonu söylediklerinin tersini ima ediyor gibiydi.

Rover'ın Bayan Reynolds'un kalbini kazanmak konusunda işinin zor olduğunu görebiliyordum.

Otel uzun zamandır benim olmasa bile, odalarını ayırtan konuklar hakkında varsayımlarda bulunuyordum. Sıklıkla haklı çıkmamsa beni şaşırtıyordu. Bayan Eleanor Reynolds'la ilgili varsayımlarımdaki haklılığımı da zaman gösterecekti.

"Sizi dört gözle bekliyorum Bayan Reynolds."

"Ben de." Kısa bir vedadan sonra telefonu kapattı.

Ciddi ve terbiyeli, kedi seven bir kadın. Hmm, merak ediyordum. Büyük ihtimalle kırklarında ya da ellilerinin başında bir kütüphaneciydi. Kasabaya özel bir sebeple geliyordu. Hikâyesini merak etmiştim.

Bir sebeple gözlerim rezervasyon defterindeki son iki isme takıldı. Eleanor Reynolds ve genç bir çift: Maggie ve Roy Porter. Maggie birkaç gün önce arayıp Eleanor'la aynı hafta sonu için bir oda kiralamıştı. Sesi o kadar genç geliyordu ki neredeyse ergenlik çağında gibiydi. Çok konuşkandı ve kocası ile çocuklar olmadan bir kaçamak planladıklarını anlatmıştı.

Paul'le halletmemiz gereken sorunlarımız olması için her şeyi verirdim. Her şeyi.

Sabahı, kocamın öğütlerini uygulayıp hayatıma devam ederek geçirdim. Cep telefonumu cebimde taşıyordum ve bir mesajım olduğunu gösteren bir ses duydum. Telefonuma uzandım ve mesajın Mark'tan olduğunu gördüm. Bu bir ilkti. Çoğu zaman cep telefonunun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Teknoloji onu rahatsız ediyordu.

Düştüğünde cep telefonunun yanında olmaması ona iyi bir ders vermiş olmalıydı.

"Sıkıldım!" diye yazmıştı.

Parmaklarım klavyede hareket etti. "Kitap oku."

"Çok komik."

"Şaka değil. O bacakla basmaman gerekiyor."

"Senin için söylemesi kolay."

Gülümsedim. "Sana yemek getirmemi ister misin?"

"Ne yaptın?"

"Hey, burası yemek şirketi değil. Ne varsa şikâyet etmeden yersin."

"Fazla seçeneğim yok, öyle değil mi?"

"Hiç seçeneğin yok. Öğlen gelirim. Haline şükret ve bana biraz minnet göster."

"Başüstüne."

O gün aldığım haberlere rağmen telefonuma bakıp gülümsedim.

Rover'ın suyunu doldurdum ve Mark'a yemek yaptım. Artık arkadaşımız olan bu aksi adamın yemeğini Rover'la birlikte götürecektik.

Sonny & Elysion

webcanavari.net

DEBBIE
MACOMBER

New York Times Bestseller yazarı Debbie Macomber'dan yürekleri ısıtacak yeni bir seri:

Jo Marie Rose, Sedir Koyu'na yeni bir başlangıç yapmak ve biraz olsun huzura kavuşmak için gelir. Kocasının ölümünün acısını atlatmaya çalışan genç kadın, burada bir otel satın alır ve otelin adını değiştirip Gül Limanı Oteli koyar. Buranın yeni başlayacağı hayatı için doğru yer olduğunu hissetmektedir. Ancak otel ve ilk gelen konuklar, Jo Marie'ye beklediğinden çok daha büyük sürprizler yapacaktır.